

SEURAKUNTAKÄSIKIRJA

SEURAKUNTA- KÄSIKIRJA

Suomen Adventtikirkko

ISBN 951-629-431-6
Tekstinvalmistus: Media7 Julkaisut

Sisällysluettelo

1. LUKU

Miksi <i>Seurakuntakäsikirjaa</i> tarvitaan?	19
<i>Seurakuntakäsikirjan</i> auktoriteetti ja tehtävä	20
Muutosten tekeminen	21
Mistä voi saada neuvoa?.....	22
<i>Seurakuntakäsikirjan</i> termistö.....	22

2. LUKU

Elävän Jumalan seurakunta	25
Ei erottavia raja-aitoja	25
Kristuksen huomion tärkein kohde.....	26
Täydellisiä Kristuksessa.....	27

3. LUKU

Organisaatio ja sen auktoriteetti	29
Raamatullinen perusta organisaatiolle.....	29
Organisaation tärkeys	30
Organisaation tarkoitus.....	30
Uuden testamentin malli	31
Seurakuntaorganisaatio tänään	31
Seurakunnan organisaatorakenne.....	32
Laitosten rooli.....	33
Alkuseurakunnan auktoriteetti	33
Pääkonferenssilla ylin päätösvalta.....	34

4. LUKU

Pastorit ja muut työntekijät	35
Jumalallinen kutsumustyö	35
<i>Piirikunnan johtaja</i>	35
<i>Piirikunnan jaostojohtajat</i>	35
<i>Vibityt pastorit</i>	36
<i>Lisensioidut pastorit</i>	36
<i>Seurakuntatyöntekijät</i>	37
<i>Piirikunta johtaa kirkon työntekijöitä</i>	37
Valtakirjat ja lisenssit.....	38
<i>Valtakirjat ja lisenssit, jotka eivät ole voimassa</i>	38
<i>Eläkkeellä olevat työntekijät</i>	38
<i>Entiset pastorit ilman valtuutuksia</i>	38

5. LUKU

Seurakuntien ja ryhmien perustaminen, yhdistäminen ja

lakkauttaminen	41
Seurakunnan perustaminen.....	41
Ryhmän perustaminen	42
Seurakuntien yhdistäminen	43
Seurakuntien lakkauttaminen tai erottaminen.....	44
Jäsenistä huolehtiminen, asiakirjat ja varat.....	46

6. LUKU

Jäsenyys	47
Kaste	47
<i>Kaste on seurakunnan jäsenyyden edellytys</i>	47
<i>Kastetapa</i>	48
<i>Perusteellinen opetus ja julkinen tutkinta ennen kastetta</i>	48
Kastettavan vakuutus uskostaan, kastekysymykset ja	
uskontunnustus	49
<i>Kastettavan vakuutus uskostaan</i>	49

<i>Kasteliitto</i>	50
<i>Kaste-ehdokkaasta äänestäminen</i>	52
<i>Kaste-ehdokkaihin tutustuminen</i>	52
<i>Kastetoimitus</i>	52
Uudelleen kastaminen	52
<i>Toisista kristillisistä yhteisöistä tulevat henkilöt</i>	53
<i>Luopumus ja uudelleen kastaminen</i>	53
<i>Perusteeton uudelleen kastaminen</i>	53
Uskon tunnustaminen.....	54
Jäsenyyden muutto.....	55
<i>Muuttokirjeen pyytäminen ja myöntäminen</i>	55
<i>Seurakunnan sihteeri valmistelee muuttokirjeen</i>	55
<i>Muuttokirjeen voimassaolo</i>	56
<i>Vaihtoehtoinen tapa muuttokirjeelle</i>	56
<i>Jäsenyys siirron aikana</i>	56
<i>Jäsenten vastaanottaminen poikkeusoloista</i>	56
<i>Jäsenmäärän laskeminen</i>	56
<i>Mikäli muuttokirjettä ei hyväksytä</i>	57
<i>Muuttokirje vain normaalisuhteessa oleville</i>	57
<i>Ei muuttokirjettä ilman asianomaisen suostumusta</i>	57
<i>Johtokunta ei voi antaa muuttokirjettä</i>	57
<i>Jäsenyys piirikuntaseurakunnassa</i>	58
<i>Jäsenluettelo</i>	58

7. LUKU

Seurakuntakuri	59
Yleisiä periaatteita.....	59
<i>Erehtyneisiin subtautuminen</i>	59
<i>Jumalan suunnitelma</i>	59
<i>Seurakunnan arvovalta</i>	61
<i>Seurakunnan vastuu</i>	61
<i>Pyhittymättömät vastustavat kuria</i>	61
<i>Seurakunnan ykseyden vaaliminen</i>	61

<i>Erimielisyyksien selvittäminen</i>	62
<i>Kirkkoa vastaan esitettyjen syytösten selvittäminen</i>	63
<i>Seurakunnan jäsentä vastaan esitettyjen syytösten selvittäminen</i>	63
Milloin kurinpitotoimiin on ryhdyttävä.....	64
Kurinpidolliset menettelytavat.....	65
<i>Määräaikainen seurakuntakuri</i>	65
<i>Kirkon jäsenyydestä erottaminen</i>	66
<i>Jäsenyydelle ei ylimääräisiä ehtoja</i>	66
<i>Ei viivyttyä kurinpitoasioissa</i>	66
<i>Harkintaa kurinpitoasioissa</i>	66
<i>Asianmukaisesti koolle kutsutussa kokouksessa</i>	67
<i>Enemmistöäänestys</i>	67
<i>Seurakunnan johtokunta ei voi erottaa jäsenyydestä</i>	67
<i>Seurakunnan jäsenen oikeudet</i>	67
<i>Asianajajat eivät voi esiintyä jäsenten edustajina</i>	68
<i>Seurakuntakurin alaisen jäsenen siirto</i>	68
<i>Tilaisuuksista poissaolo ei peruste erottamiselle</i>	68
<i>Poismuuttaneet jäsenet, jotka eivät lähetä itsestään mitään tietoa</i>	68
<i>Jäseniä ei tule erottaa raha-asioiden tähden</i>	69
<i>Jäsenen poistaminen seurakunnan jäsenyydestä omasta pyynnöstä</i>	69
<i>Erotetulle jäsenelle ilmoittaminen</i>	69
<i>Erotetun jäsenen liittäminen uudellen kirkon jäsenyyteen</i>	69
<i>Uudelleen liittämistä koskeva anomus</i>	70

8. LUKU

Seurakunnan virkailijat ja organisaatio	71
Yleisiä valintaperusteita	71
<i>Periaatteellisuus ja hengellisyys</i>	71
<i>Seurakuntaa on varjeltava ja ruokittava</i>	72
<i>Seurakunnan pastoreille ja virkailijoille kuuluva kunnioitus ja arvonanto</i>	72
<i>Tehtäviin valittavilta vaadittava kypsyys</i>	73
<i>Yhteyttä ja yksimielisyyttä vastustavat sopimattomia virkaan</i>	73

<i>Vaarallista valita henkilöitä, jotka kieltäytyvät yhteistyöstä</i>	73
<i>Vaalikelpoiset jäsenet seurakunnassa</i>	73
<i>Esimerkin antaminen kymmenyksissä</i>	74
<i>Ei asemansa perusteella edustaja</i>	74
<i>Vastuun jakaminen</i>	74
<i>Virkailija, joka erotetaan seurakunnasta</i>	74
Toimikauden pituus.....	74
Seurakunnan vanhin.....	74
<i>Seurakunnan hengellinen johtaja</i>	74
<i>Seurakunnan vanhimaksi vihkiminen</i>	75
<i>Pastorin ja vanhinten yhteistyö</i>	75
<i>Seurakunnan vanhimman toimi on paikallinen</i>	76
<i>Seurakunnan tilaisuuksien johtaminen</i>	76
<i>Kastetilaisuus</i>	76
<i>Avioliittoon vihkiminen</i>	76
<i>Kymmenysten palauttamisen edistäminen</i>	77
<i>Rohkaisuun hengelliseen kasvuun</i>	77
<i>Seurakunnan kaikkien toimintamuotojen edistäminen</i>	77
<i>Yhteistyö piirikunnan kanssa</i>	77
<i>Maailmanlaajuisen työn tukeminen</i>	78
<i>Seurakunnan vanhimpien kouluttaminen ja varustaminen</i>	78
<i>Vapaus muista vastuista</i>	78
<i>Päävanhin</i>	78
<i>Ei valtaa päättää jäsenyydestä</i>	78
Seurakunnan johtaja	78
Seurakunnanpalvelija	79
<i>Seurakuntapalvelun toimikunta</i>	80
<i>Seurakunnanpalvelija tulee vihkiä tehtävänsä</i>	80
<i>Seurakunnanpalvelijat eivät voi johtaa pubetta</i>	80
<i>Seurakunnanpalvelijan velvollisuudet</i>	80
Seurakunnan sihteeri	81
<i>Jäsenluetteloon ei lisätä nimiä eikä poisteta ilman seurakunnan päätöstä</i>	82
<i>Jäsenmuutokset</i>	82

<i>Kirjeenvaihto jäsenten kanssa</i>	82
<i>Valtakirjat piirikunnan edustajiston kokoukseen</i>	82
<i>Raportit laadittava ajallaan</i>	82
<i>Seurakunnan arkisto</i>	82
Seurakunnan rahastonhoitaja.....	82
<i>Rahastonhoitajan vastuulla kaikki seurakunnan varat</i>	83
<i>Piirikuntaan tilittävät varat</i>	83
<i>Sapattikoulun varat</i>	83
<i>Seurakunnan varat</i>	83
<i>Seurakunnan omien toimielinten varat</i>	84
<i>Varojen käyttötarkoituksen toteutumisen valvominen</i>	84
<i>Seurakunnan jäsenten maksut kirjallisuudesta</i>	84
<i>Seurakunnan jäsenten maksusuoritukset</i>	84
<i>Kuitit seurakunnan jäsenille</i>	85
<i>Varojen tilittäminen piirikunnalle</i>	85
<i>Kirjanpitomateriaalin säilyttäminen</i>	85
<i>Tilintarkastus</i>	85
<i>Raha-asiat ovat luottamuksellisia</i>	85
Kiinnostuneiden yhteyshenkilö.....	86
Seurakunnan jaostot ja muut toimintamuodot.....	86
Lastentyö.....	87
<i>Lastentyön koordinaattori ja toimikunta</i>	87
<i>Aineistoa</i>	88
Viestintä.....	88
<i>Viestintäsihteerin tehtävät</i>	88
<i>Viestintätoimikunta</i>	88
<i>Alueellinen viestintätoimikunta</i>	89
Koulukasvatus.....	89
<i>Koulukasvatustyön johtaja</i>	89
<i>Koti- ja koulu yhdistys</i>	89
<i>Seurakuntakoulun johtokunta</i>	90
Perhetyö.....	91
<i>Perhetyön johtaja(t)</i>	92
<i>Perhetyön toimikunta</i>	92

<i>Aineistoa</i>	92
Terveystyö.....	92
<i>Terveystyön johtaja</i>	92
<i>Terveystyön toimikunta</i>	93
<i>Terveystyön yhdistys tai raittiusyhdistys</i>	93
<i>Maaailmanlaajuinen terveystyön ubrilahja</i>	93
<i>Aineistoa</i>	93
Musiikki	93
<i>Musiikkikoordinaattorien valinta</i>	93
<i>Musiikin esittäjien valinta</i>	93
Uskonnonvapaus ja yhteiskunnalliset suhteet.....	94
<i>Uskonnonvapausjaoston johtaja</i>	94
<i>Uskonnonvapausyhdistys</i>	94
<i>Aineistoa</i>	94
Kirjallisuustyö	94
<i>Myynti kirjaevankelistojen kautta</i>	95
<i>Kirjallisuuden jakaminen</i>	95
<i>Kirjallisuustyön koordinaattori</i>	95
<i>Kirjallisuustyön toimikunta</i>	95
<i>Aineistoa</i>	95
Sapattikoulu ja henkilökohtainen evankelioimistyö	95
<i>Sapattikoulu</i>	95
<i>Sapattikoulun virkailijat</i>	96
<i>Sapattikoulutyön johtaja ja muut virkailijat</i>	96
<i>Sapattikoululuokkien johtajat</i>	97
<i>Sapattikoulun opettajat</i>	97
<i>Sapattikoulun ubrilahjat</i>	98
<i>Aineistoa</i>	98
<i>Henkilökohtainen evankelioimistyö</i>	98
<i>Henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunta</i>	98
<i>Henkilökohtaisen evankelioimistyön virkailijat</i>	98
<i>Miestyö</i>	99
<i>Raamattuopiston koordinaattori</i>	99
<i>Avustuspalvelun johtaja tai Dorkas-yhdistyksen johtaja</i>	99

<i>Vammaistyö</i>	99
<i>Aineistoa</i>	100
Kristillinen vastuu	100
<i>Kristillisen vastuun johtaja</i>	100
<i>Aineistoa</i>	100
Naistyö	100
<i>Naistyön johtaja ja toimikunta</i>	101
<i>Aineistoa</i>	101
Nuorisotyö	101
<i>Nuorisotyö</i>	101
<i>Nuorisotyön neuvottelukunta</i>	103
<i>Nuorten aikuisten toimikunta</i>	103
<i>Opiskelijatyö</i>	103
<i>Opiskelijatyön johtaja/koordinaattori</i>	103
<i>Nuorisotoiminta (Ambassadors)</i>	104
<i>Nuorisotoiminnan (Ambassadors) toimikunta</i>	104
<i>Polunkävijäkerho</i>	104
<i>Polunkävijätoimikunta</i>	104
<i>Seikkailijakerho</i>	104
<i>Seikkailijatoimikunta</i>	105
<i>Nuorisotyön virkailijat</i>	105
<i>Nuorisotyön tukihenkilö</i>	105
<i>Aineistoa</i>	106
Seurakunnan virkailijoiden siunaaminen	106

9. LUKU

Seurakunnan virkailijoiden valinta	109
Ehdollepanotoimikunta ja valintaprosessi	109
<i>Milloin ja miten ehdollepanotoimikunta valitaan</i>	109
<i>Kuinka prosessi toimii</i>	110
<i>Keiden tulisi olla jäseniä ehdollepanotoimikunnassa</i>	110
<i>Ehdollepanotoimikunnan työ</i>	110

<i>Ehdollepanotoimikunnan oltava yhteydessä ehdottamiinsa virkailijoihin</i>	111
<i>Pääsy ehdollepanotoimikunnan puolelle</i>	111
<i>Ehdollepanotoimikunnan keskustelut ovat luottamuksellisia</i>	111
<i>Ehdotuksen esittäminen seurakunnalle</i>	111
<i>Huomautusten esittäminen ehdollepanotoimikunnan ehdotuksen johdosta</i>	111
<i>Avoimet virat</i>	112
Edustajien valitseminen piirikunnan edustajiston kokoukseen.....	112
<i>Edustajien valinta</i>	112
<i>Edustajien velvollisuudet</i>	113
<i>Piirikunnan virkailijoiden vastuu</i>	113
<i>Piirikunnan johtokunnan jäsenet</i>	113

10. LUKU

Seurakunnan jumalanpalvelukset ja muut kokoukset	115
Yleisiä periaatteita.....	115
<i>Seurakunnan jumalanpalvelusten ja muiden kokousten tarkoitus</i>	115
<i>Kunnioitus jumalanpalvelushuonetta kohtaan</i>	115
<i>Kunnioituksen opettaminen lapsille</i>	116
<i>Arvokkuus ja hiljaisuus jumalanpalveluspaikassa</i>	116
<i>Vieraanvaraisuus</i>	116
Musiikin asema jumalanpalveluksissa.....	116
<i>Musiikin vaikutus</i>	116
<i>Laulakaa hengessä ja ymmärryksellä</i>	117
Saarnatuoli ei ole kiistakenttä.....	117
<i>Uuden valon koetteleminen</i>	117
Ykseyden säilyttämisen tärkeys.....	118
<i>Valtuuttamattomat puhujat seurakunnissamme</i>	119
Sapattikoulu ja jumalanpalvelukset.....	119
<i>Sapattikoulu</i>	119
<i>Seurakunnalliset ilmoitukset ja jaostojen huomioiminen</i>	120

<i>Jumalanpalvelus</i>	120
<i>Taitoa, perehtymistä ja suunnittelukykyä tarvitaan</i>	120
<i>Jumalanpalveluksen muoto</i>	120
<i>Seurakunnan ulospäin suuntautuva työ</i>	121
<i>Rukous</i>	121
<i>Kirjallisuuden saatavuus sapattina</i>	121
Ehtoollinen.....	121
<i>Jalkojenpesun asetus</i>	121
<i>Herran ehtoollinen</i>	122
<i>Happamatonta leipää ja käymätöntä viiniä (rypälemehua)</i>	122
<i>Ristiinnaulitsemisen muistojubla</i>	122
<i>Jeesuksen toisen tulemuksen julistusta</i>	123
<i>Ehtoollisesta ilmoittaminen</i>	123
<i>Ehtoollisen johtaminen</i>	123
<i>Ketkä saavat osallistua</i>	124
<i>Jokaisen seurakunnan jäsenen tulisi osallistua</i>	124
<i>Kuka saa johtaa ehtoollistilaisuutta</i>	125
<i>Ehtoollisen järjestäminen niille, jotka eivät pääse tilaisuuksiin</i>	125
Rukouskokous.....	125
<i>Rukouskokoukset mielenkiintoisiksi</i>	125
Seurakuntakokoukset.....	125
Seurakunnan johtokunta ja sen kokoukset	126
<i>Johtokunnan tarkoitus ja tehtävä</i>	126
<i>Hengellinen ravitseminen</i>	127
<i>Opetuslapseus</i>	127
<i>Johtokunnan jäsenet</i>	127
<i>Kokousvirkaillijat</i>	128
<i>Kokoukset</i>	128
<i>Johtokunnan työ</i>	129
<i>Johtokunnan nimeämät toimikunnat</i>	130
Taloustoimikunta	130
Seurakuntakoulun johtokunnan kokoukset.....	130
Koti- ja kouluyhdistys.....	131

Nuoret, varhaisnuoret ja polunkävijät.....	131
<i>Nuorten tilaisuudet (nuoret ja nuoret aikuiset)</i>	131
<i>Opiskelijatyön tilaisuudet.....</i>	131
<i>Varhaisnuorten tilaisuudet (seikkailijat ja polunkävijät)</i>	131

11. LUKU

Seurakunnan talous	133
Kristillinen vastuu	134
Kymmenykset.....	134
<i>Järjestelmällinen antaminen ja yhteyden vaaliminen</i>	135
<i>Miten kymmenykset on käytettävä</i>	135
<i>Minne kymmenykset toimitetaan</i>	135
<i>Piirikunnan työntekijöiden ja seurakunnan virkailijoiden tulee olla esimerkkinä kymmenysten palauttamisessa</i>	135
Uhrilahjat.....	136
<i>Sapattikoulun ulkolähetysuhrilahjat</i>	136
<i>Muut uhrilahjat.....</i>	136
<i>Lahjoitukset eri kohteisiin.....</i>	136
<i>Avuntarpeessa olevien auttaminen.....</i>	136
<i>Seurakunnan talousarvio</i>	137
Yleisluonteisia ohjeita	137
<i>Varojen kerääminen</i>	137
<i>Epäilyttäviä varojenkeräysmenetelmiä</i>	138
<i>Kymmenykset ja uhrilahjat eivät muodosta henkilökohtaista vararahastoa.....</i>	138
<i>Kirkkorakennusbankkeiden rahoittaminen</i>	138
<i>Varojen hoito ja tilitys.....</i>	138
<i>Tilintarkastus</i>	139

12. LUKU

Kristillisen elämän ihanteet	141
Pyhä kutsumus Kristuksessa Jeesuksessa	141
Raamatun tutkiminen ja rukous.....	142
Suhteemme ympäröivään yhteisöön	142
Sapatin pyhittäminen	143
Jumalanpalveluspaikan kunnioittaminen.....	144
Terveet ja raittiit elämäntavat.....	144
Pukeutuminen.....	145
Yksinkertaisuuden periaate	146
Tiedotusvälineet.....	147
Virkistäytyminen ja viihde	147
Musiikki	148
Yhteenveto	148

13. LUKU

Avioliitto, avioero ja uudelleen avioituminen	151
Ihmissuhteet	151
Nuorten ohjaaminen	152
Seurusteleminen.....	153
Avioliitto	154
Avioero	156
Kirkon kanta avioeroon ja eronneiden avioitumiseen.....	157
Seurakunta ja perheet	160

14. LUKU

Seitsemennen päivän adventistien perusuonteiset opinkohdat	163
--	-----

LISÄAINEISTO	175
Luvun 8 lisäaineisto	175

Luvun 9 lisäaineisto	181
Luvun 10 lisäaineisto	182
Luvun 11 lisäaineisto	187
<i>Malli seurakunnan talousarvioksi</i>	187
Ellen G. Whiten kirjat ja lyhenteet	190
Suomenkielisen laitoksen liitteet	192
<i>A. Jäsenen siirto paikallisseurakunnasta toiseen</i>	192
<i>B. Lahjakirjat ja testamentit</i>	194
<i>C. Suomenkielistä materiaalia</i>	197

1. LUKU

Miksi *Seurakuntakäsikirjaa* tarvitaan?

Miksi seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnalla on *Seurakuntakäsikirja*? Jumala on järjestyksen Jumala, mikä on nähtävissä hänen luomistöissään ja pelastussuunnitelmassaan. Järjestys on siksi olennainen osa hänen seurakuntaansa. Järjestys saavutetaan periaatteiden ja sääntöjen avulla, jotka ohjaavat sekä seurakunnan sisäistä toimintaa että sen mission toteutumista maailmassa. Jotta seurakunta olisi Jumalan ja ihmiskunnan palveluksessa oleva tehokas hengellinen yhteisö, se tarvitsee järjestystä, sääntöjä ja kuria. Raamatussa sanotaan, että ”[k]aikien on vain tapahduttava arvokkaasti ja hyvässä järjestyksessä” (1. Kor. 14:40).

Ellen White huomautti näistä tarpeista vuonna 1875: ”Kristuksen seurakunta on jatkuvassa vaarassa. Paholainen yrittää tuhota Jumalan kansan, eikä riitä, että yhden henkilön mielipiteeseen, yhden henkilön arvostelukykyyn luotetaan. Kristus haluaa, että hänen seuraajansa tulevat koolle seurakuntana, noudattavat järjestystä, sääntöjä ja seurakuntakuria ollen toinen toiselleen alamaisia ja kunnioittaen toisiaan.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 3, s. 445.

Kirkon johtajat eivät kuitenkaan heti koonneet kirjaa kirkon hallinnosta, vaikka alkuvuosina pääkonferenssin yleiskokous pidettiin vuosittain, ja edustajat äänestivät asioista, jotka koskivat seurakuntajärjestystä ja seurakunnallista elämää. Vihdoin vuonna 1882 pääkonferenssin yleiskokous äänesti, että ”ohjeita seurakunnan virkailijoille tulisi painaa Review and Herald -lehdessä tai traktaatin muodossa” (Review and Herald, 26.12.1882). Tämä paljasti kasvavan ymmärryksen siitä, että järjestys oli välttämätöntä, jotta organisaatio voisi toimia tehokkaasti ja että yksimielisyys järjestyksestä vaati ohjeistavia periaatteita painetussa muodossa.

Kun ehdotus näiden artikkeleiden painattamisesta ohjeistona tuli käsiteltäväksi vuoden 1883 pääkonferenssin yleiskokouksessa, edustajat kuitenkin torjuivat idean. He pelkäsivät, että tällainen ohjeisto tekisi kirkosta kaavamaisen ja veisi pastoreilta heidän vapautensa toimia järjestyksen suhteen niin kuin halusivat.

Tämä pelko, joka oli todennäköisesti jälkikäikua siitä oppositiosta, joka kaksikymmentä vuotta aikaisemmin oli vastustanut ylipäätään minkäänlaista organisaatiota, kuitenkin hälveni pian. Vuosittainen pääkonferenssin yleiskokous jatkoi järjestykseen liittyvien asioiden käsittelyä kokouksissaan.

Vaikka kirkko virallisesti kieltäytyi laatimasta käsikirjaa, johtajat kokosivat aika ajoin kirjan tai kirjasen, johon sisällytettiin yleisesti hyväksytyt seurakuntaelämän säännöt. Ehkä kaikkein merkittävin näistä oli 184-sivuinen kirja, jonka uranuurtaja J. N. Loughborough julkaisi vuonna 1907 nimellä *The Church, Its Organization, Order and Discipline*. Se käsitteli monia niistä aiheista, jotka sisältyvät tähän *Seurakuntakäsikirjaan*.

Koska kirkko 1900-luvun alkupuolella kasvoi nopeasti maailmanlaajuisesti, huomattiin yhä enenevässä määrin, että käsikirja oli tarpeen pastoreille ja maallikoille kansainvälisillä kentillä. Vuonna 1931 pääkonferenssin johtokunta päätti julkaista seurakuntakäsikirjan. J. L. McElhany, josta myöhemmin tuli pääkonferenssin johtaja, työsti käsikirjoituksen, joka julkaistiin vuonna 1932.

Ensimmäisen laitoksen esipuheen ensimmäisessä lauseessa pannaan merkille, että ”on käynyt yhä enenevässä määrin selväksi, että tarvitaan käsikirja seurakunnan hallinnosta, jotta yhdyskuntamme käytännöt ja ohjeet tulisivat selviksi ja niitä suojeltaisiin.”

Huomaa sana *suojella*. Kyse ei ollut siitä, että yhtäkkiä luodaan ja tyrkytetään kirkolle kokonainen hallintomalli. Pikemminkin yritettiin ensin *suojella* niitä hyviä päätöksiä, joita oli tehty vuosien ajan ja sitten lisättiin ohjeita, jotka olivat välttämättömiä kirkon jatkuvan kasvun ja monimuotoistumisen takia.

Seurakuntakäsikirjan auktoriteetti ja tehtävä

Seurakuntakäsikirja on ollut olemassa nykyisessä muodossaan vuodesta 1932. Se kuvaa seurakuntien toimintaa ja niiden suhdetta siihen uskonnolliseen yhdyskuntaan, jonka jäsen seurakuntia ne ovat. *Seurakuntakäsikirja* määrittelee myös kirkon käsityksen siitä, minkälaista on se kristillinen elämä, seurakuntahallinto ja seurakuntakuri, joka perustuu raamatullisille periaatteille ja päätöksille, jotka on tehty laillisesti kokoon kutsutuissa pääkonferenssin yleiskokouksissa. ”Jumala on säätänyt, että hänen seurakuntansa kaikkialta maailmasta tulevilla edustajilla on päätösvalta, kun he ovat koolla pääkonferenssin yleiskokouksessa.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 261.

Seurakuntakäsikirjassa on kahdentyypistä aineistoa. Jokaisella käsikirjan luvulla on arvoa maailmanlaajuisesti ja jokainen luku soveltuu jokaiseen seurakuntaorganisaatioon, seurakuntaan ja seurakunnan jäseniin. Koska joillakin osaluilla on havaittu soveltamisen tarvetta, ohjeelliseksi ja esimerkiksi tarkoitettu Lisäaineisto on lisätty *Seurakuntakäsikirjan* loppuun. Lisäaineistossa on käytetty alaotsikoita, jotka ovat samat kuin lukujen ja varsinaisen tekstin alaotsikot ja sivunumerot.

Seurakunnan normit ja käytännöt perustuvat Raamatun periaatteille. Näitä periaatteita, joita myös profetian henki painottaa, pidetään esillä tässä *Seurakuntakäsikirjassa*. Niitä tulee noudattaa kaikissa seurakuntia koskevissa hallinnollisissa asioissa ja sen toiminnoissa. *Seurakuntakäsikirja* myös määrittelee seurakunnan ja piirikunnan väliset suhteet tai seurakunnan suhteet muihin seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnan toimintayksiköihin. Mitään sellaisia normeja jäsenyydelle ei tule asettaa eikä sellaisia sääntöjä tai ohjeita tule laatia seurakunnalle tai siltä edellyttää, mitkä ovat vastakkaisia pääkonferenssin yleiskokouksien päätöksille tai niille, jotka on esitetty tässä *Seurakuntakäsikirjassa*.

Muutosten tekeminen

Vuosien saatossa pääkonferenssi on tehnyt tärkeitä muutoksia *Seurakuntakäsikirjaan*. Ymmärtäen maailmanlaajuisen kirkon työn ”hyvän ja järjestelmällisen” ohjaamisen tärkeyden vuoden 1946 pääkonferenssin yleiskokous päätti, että ”kaikki muutokset tai korjaukset *Seurakuntakäsikirjaan* hyväksytään pääkonferenssin yleiskokouksessa”. – *General Conference Report*, No. 8, s. 197, 14.6.1946.

Vuonna 1948 pääkonferenssin johtokunta päätti, koska paikalliset olosuhteet joskus vaativat erityistoimenpiteitä, että ”jokainen osasto, mukaan lukien Pohjois-Amerikan osasto [North American Division], valmistaa liitteen uuteen *Seurakuntakäsikirjaan*, joka ei kuitenkaan millään tavalla muokkaa sitä, vaan joka sisältää lisäaineistoa, joka soveltuu kyseessä olevan osaston olosuhteisiin. Nämä liitteet tulee lähettää pääkonferenssin johtokunnalle hyväksyntää varten ennen kuin ne painetaan.” – *Autumn Council Actions*, 1948, s. 19.

Vuonna 2000 pääkonferenssin yleiskokous hyväksyi *Seurakuntakäsikirjan* aineiston uudelleenryhmittelyn siten, että osa siirtyi Lisäaineistoon ohjeelliseksi ja esimerkeiksi, kun taas varsinainen teksti on sitovaa. Samalla päätettiin menettelytavoista muutosten tekemisessä *Seurakuntakäsikirjaan*. Lisäaineistoa ja toimituksellisia korjauksia lukuun ottamatta muutokset *Seurakuntakäsikirjaan* voidaan tehdä vain pääkonferenssin yleiskokouksessa, jossa maailmanlaajuisen kirkon edustajat saavat ottaa kantaa ja äänestää. Jos seurakunta, piirikunta tai unioni haluaa ehdottaa korjauksia *Seurakuntakäsikirjaan*, sen tulee antaa ehdotuksensa seuraavalle hallinnon tasolle neuvoja ja perehtymistä varten. Jos tämä hallinnon taso hyväksyy ehdotuksen, se antaa sen eteenpäin seuraavalle hallinnon tasolle tarkasteltavaksi. Jos seuraavatkin tasot hyväksyvät ehdotuksen, se päättyy lopulta pääkonferenssin *Seurakuntakäsikirjan* toimituskuntaan, joka tarkastelee kaikki ehdotukset. Jos *Seurakuntakäsikirjan* toimituskunta hyväksyy muutoksen, se valmistelee muutosehdotuksen esitettäväksi pääkonferenssin vuosikokouksessa ja/tai yleiskokouksessa.

Muutokset Lisäaineistoon noudattavat samaa kaavaa. Pääkonferenssin johtokunta voi hyväksyä muutokset Lisäaineistoon missä tahansa vuosittaisessa syyskokouksessaan [Annual Council].

Seurakuntakäsikirjan toimituskunta raportoi ehdotetuista varsinaisen tekstin asiasisältöön kajoamattomista toimituksellisista muutoksista pääkonferenssin johtokunnan vuosikokoukselle, joka voi ne lopullisesti hyväksyä. Mikäli vuosikokouksen osallistujista yksi kolmasosa katsoo, että toimitukselliset korjaukset muuttavat oleellisesti tekstin sisältöä, muutosehdotuksen tulee mennä pääkonferenssin yleiskokoukselle.

Viisivuotiskauden viimeisessä vuosikokouksessa pääkonferenssin johtokunta tarkastelee kaikki muutokset Lisäaineistoon ja koordinoi ehdotetut muutokset *Seurakuntakäsikirjan* varsinaiseen tekstiosioon.

Uusi *Seurakuntakäsikirjan* laitos julkaistaan jokaisen pääkonferenssin yleiskokouksen jälkeen. Aina tulisi käyttää uusinta laitosta. Tähän laitokseen on sisälly-

tetty muutokset, jotka on tehty vuoden 2015 pääkonferenssin yleiskokouksessa.

Mistä voi saada neuvoa?

Kirkon virkailijat, johtajat, pastorit ja seurakunnan jäsenet voivat kysyä neuvoa piirikunnaltaan koskien seurakuntansa toimintoja tai esittää kysymyksiä *Seurakuntakäsikirjasta*. Jos yhteisymmärrykseen ei päästä, neuvoa tulee pyytää unionista asian selkiyttämiseksi.

Seurakuntakäsikirjan termistö

Kirkko – Toimituksellisista syistä ja tilan säästämiseksi ”kirkko”-sana tarkoittaa seitsemännen päivän adventistien kirkkokuntaa [Seventh-day Adventist Church¹] ja viittaa kaiken kattavaan maailmanlaajuiseen seurakuntaorganisaatioon.

[*Seurakunta* – Seurakunnalla tarkoitetaan tässä laitoksessa paikallisseurakuntaa.]

*Piirikunta, läbetyt, kenttä, läbetykenttä, seurakuntien unioni*² – Toimituksellisista syistä ja tilan säästämiseksi ’piirikunta’ tarkoittaa ’piirikuntaa, lähetystä, kenttää, lähetyskenttää tai seurakuntien unionia’ tekstiyhteydestä riippuen. Yleensä jokainen seurakunta on jäsen seurakuntien yhteenliittymässä, jota kutsutaan piirikunnaksi. Seurakuntien yhteenliittymästä voidaan muodostaa piirikunta vasta, kun pääkonferenssin ohjesäännösten [*Working Policy*] mukaiset ehdot ovat täyttyneet. Siihen saakka seurakunnat muodostavat lähetysten tai kentän. Eräiden osastojen tietyissä maissa seurakuntien unioni toimii kuten piirikunta suhteessa seurakuntiin ja kuten unioni muissa hallinnollisissa tarkoituksissa maailmanlaajuiseen kirkkoon nähden (ks. luku 3, Organisaatio ja sen auktoriteetti).³

Pastori ja saarnaaja – Useimmilla maailmanlaajuisen kirkon alueilla ”pastorilla” tarkoitetaan pastoraalista työtä tekevää henkilöä, joten tätä termiä käytetään ”saarnaajan” sijasta siitä huolimatta, mitä työtehtäviä piirikunta on tälle henkilölle antanut. Pastori-sanana käytöllä ei ole tarkoitusta poistaa saarnaaja-sanaa käytöstä niillä alueilla, joissa se on käytäntönä. Pastorilla tässä käsikirjassa tarkoitetaan niitä, jotka piirikunta on valtuuttanut huolehtimaan seurakunnasta tai alueesta.

Lyhennykset – Ellen G. Whiten kirjojen lyhennykset s. 190.

Raamatun tekstit, ellei toisin ole mainittu, on otettu Suomen evankelisluterilaisen kirkon vuonna 1992 käyttöön ottamasta suomennoksesta. Suomennoksen tekijänoikeudet omistaa Kirkon keskusrahasto. Käytetty luvalla. Joissakin Ellen G. Whiten tekstien lainauksissa käytetään vuoden 1933/38 käännöstä (VKR = Vanha kirkkoraamattu). RK 2012 = Raamattu Kansalle -käännös, käytetty luvalla.

[Toimittajan huomio – Suomea koskevat erityistarkennukset *Seurakuntakäsikirjaan* on kirjattu lukujen alaviitteisiin sekä liitteisiin A. Jäsenen siirto paikallisseurakunnasta toiseen, B. Lahjakirjat ja testamentit, C. Suomenkielistä materiaalia.]

Viitteet

- 1 Alkuperäisessä englanninkielisessä laitoksessa ”Church” vastaa suomen kielessä sanaa ”kirkko” ja ”church” vastaa sanaa ”seurakunta”.
- 2 Alkuperäisessä englanninkielisessä laitoksessa on mainittu myös ”delegation”, jolla ei ole Suomessa käyttöä.
- 3 Suomen seitsemännen päivän adventistit järjestäytyivät kansainvälisen adventtikirkon organisaatiossa 2.11.2014 alkaen seurakuntien unioniksi. Tässä kirjassa ”piirikunnalla” tarkoitetaan Suomessa ”seurakuntien unionia”, joka on rekisteröity uskonnollinen yhdyskunta nimeltä Suomen Adventtikirkko. Seurakuntien unioni toimii piirikunnan tavoin suhteessa paikallisseurakuntiin. Tämän vuoksi tässä laitoksessa piirikunta-sana tarkoittaa Suomessa unionia.

2. LUKU

Elävän Jumalan seurakunta

Raamattu käyttää seurakunnasta erilaisia nimityksiä, kuten *Jumalan seurakunta* (Ap. t. 20:28, alaviite), *Kristuksen ruumis* (Ef. 4:12), *elävän Jumalan seurakunta* (1. Tim. 3:15).

Jumalan seurakuntaan kuuluminen on ainutlaatuinen ja elämää tyydyttävä etuoikeus. Jumalan tarkoitus on koota kansa maailman kaukaisimmiltakin alueilta muodostaakseen siitä yhden ruumiin, Kristuksen ruumiin, jonka elävä pää hän on. Kaikki Kristuksessa Jeesuksessa olevat Jumalan lapset ovat jäseniä tässä ruumiissa, jonka kautta he voivat nauttia keskinäisestä yhteydestä ja yhteydestä Herraansa.

Raamattu käyttää sanaa *seurakunta* ainakin kahdessa merkityksessä: sillä tarkoitetaan kaikkialla maailmassa olevaa kansaa (Matt. 16:18, 1. Kor. 12:28) ja tiettyä jossakin kaupungissa tai alueella olevaa seurakuntaa, kuten Roomassa (Room. 1:6, 7, alaviite), Korintissa (1. Kor. 1:2), Tessalonikassa (1. Tess. 1:1), Galatiassa (1. Kor. 16:1), Aasiassa (1. Kor. 16:19) sekä Syyriassa että Kilikiassa (Ap. t. 15:41).

Kristus, seurakunnan pää ja sen elävä Herra, rakastaa syvästi ruumiinsa jäseniä. Hänelle kuuluu kunnia seurakunnassa (Ef. 3:21). Seurakunnan kautta hän ilmoittaa ”Jumalan viisauden kaikessa moninaisuudessaan” (Ef. 3:10). Päivästä päivään hän ravitsee seurakuntaa (Ef. 5:29), ja hän toivoo hartaasti voitavansa ”asettaa sen eteensä kirkkaana, pyhänä ja moitteettomana, vailla tahraa, ryppyä tai virhettä” (Ef. 5:27).

Ei erottavia raja-aitoja

Kristus pyrki ohjeillaan ja esimerkillään opettamaan sen tosiasian, että Jumalan silmissä Israelin ja muiden kansojen välillä ei ollut erottavaa raja-aitaa (Joh. 4:4–42; 10:16; Luuk. 9:51–56; Matt. 15:21–28). Apostoli Paavali kirjoittaa, että ”muihin kansoilla kuuluvilla on sama oikeus perintöön kuin juutalaisillakin, he ovat saman ruumiin jäseniä ja heitä koskee nyt sama lupaus, kun evankeliumi on johtanut heidät Kristuksen Jeesuksen yhteyteen” (Ef. 3:6).

Myöskään Kristuksen seuraajien keskuudessa ei saanut esiintyä minkään yhteiskuntaluokan, kansallisuuden, rodun tai ihonvärin suosimista, sillä kaikki ihmiset ovat samaa verta. Jumalan valitut muodostavat maailmanlaajuisen perheen, uuden ihmissuvun. ”Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi.” (Gal. 3:28.)

”Kristus tuli tuomaan maan päälle armon ja anteeksiantamuksen sanomaa. Hän laski perustuksen uskonnolle, jonka mukaan juutalainen ja pakana, musta

ja valkoinen, vapaa ja orja liittyvät veljinä yhteen, ja Jumalan silmissä heidät tunnustetaan samanarvoisiksi. Vapahtaja tuntee rajatonta rakkautta jokaista ihmisolentoa kohtaan.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 7, s. 225.

”Jumala ei hyväksy mitään kansallisuus-, rotu- eikä luokkaeroja. Hän on koko ihmiskunnan Luoja. Kaikki ihmiset ovat yhtä perhettä luomisen perusteella, ja kaikki ovat yhtä myös lunastuksen perusteella. Kristus tuli purkamaan jokaisen erottavan väliseinän ja aukaisemaan pyhäkön jokaisen osaston, jotta jokaisella olisi vapaa pääsy Jumalan luo. – Kristuksessa ei ole juutalaista eikä kreikkalaista, ei orjaa eikä vapaata. Kaikki pääsevät lähelle hänen kalliissa veressään –.” – White, *Kristuksen vertaukset*, s. 284, 285.

Kristuksen huomion tärkein kohde

Niiden Kristuksen palveluksessa olevien, jotka on kutsuttu johtamaan, tulee huolehtia seurakunnasta (1. Tim. 3:5), pitää huolta laumasta (Ap. t. 20:28) ja osoittaa huolenpitoa kaikkia seurakuntia kohtaan (2. Kor. 11:28).

”Minä todistan veljilleni ja sisarilleni, että Kristuksen seurakunta, miten heikko ja puutteellinen se lieneekin, on Kristuksen huolenpidon tärkein kohde maailmassa. Samalla kun hän kutsuu koko maailmaa luokseen pelastukseen, hän lähettää enkelinsä antamaan jumalallista apua jokaiselle, joka tulee hänen luokseen katuen ja murtuneena, ja hän henkilökohtaisesti tulee Pyhän Henkensä kautta seurakuntansa keskelle.” – White, *Testimonies to Ministers*, s. 15.

Kristuksen morsiamena ja hänen tärkeimpänä huomion kohteenaan seurakunnan tulee kaikissa toimissaan edustaa jumalallista järjestystä ja luonnetta.

”Tänä aikana seurakunnan on pantava ylleen kaunis pukunsa, joka on ’Kristus meidän vanhurskautemme’. Selvät, täsmälliset rajat on asetettava ennalleen ja ne on osoitettava maailmalle kohottamalla korkealle Jumalan käskyt ja Jeesuksen usko. Pyhyiden kauneuden on ilmestyttävä alkuperäisessä loistossaan vastakohtana Jumalan laista luopuneiden ja tottelemattomien pahuudelle ja pimeydelle. Näin me tunnustamme Jumalan ja osoitamme, että hänen lakinsa on hänen hallintonsa perusta taivaassa ja maan päällä. Hänen arvovaltansa on täsmällisesti ja selvästi esitettävä maailmalle, eikä ole tunnustettava mitään lakeja, jotka ovat ristiriidassa Jumalan lakien kanssa. Mikäli Jumalan säädöksiä uhmaavan maailman sallitaan vaikuttaa päätöksiimme ja toimiimme, Jumalan tarkoituksiperät tuhoutuvat. Olivatpa tekosyyt miten hyvältä näyttäviä tahansa, jos seurakunta tässä asiassa horjuu, sitä vastaan merkitään taivaan kirjoihin pyhien totuuksien kavaltaminen ja Kristuksen valtakunnan pettäminen. Seurakunnan on lujasti ja päättäväisesti pidettävä kiinni periaatteestaan koko maailmankaiikkeuden ja maailmanvaltojen edessä. Jumalan lain pyhyiden ja kunnian uskollinen korottaminen herättää maailmankin huomion ja ihailun, ja monet tulevat näkemänsä hyvien tekojen tähden antamaan kunnian Isällemme, joka on taivaassa.” – White, *Testimonies to Ministers*, s. 16–17.

Apostoli Pietari kirjoittaa: ”Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen

papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmelliseen valoonsa.” (1. Piet. 2:9.)

Täydellisiä Kristuksessa

”Herra on antanut seurakunnalleen edellytyksiä ja siunauksia, jotta se voisi ilmaista maailmalle Jumalan oman riittävyden ja sen, että hänen seurakuntansa voisi olla täydellinen hänessä ja edustaa toista, iankaikkista maailmaa ja lakeja, jotka ovat korkeampia kuin maalliset lait. Jumalan seurakunnan on oltava jumalallisen mallin mukaan rakennettu temppeli, ja enkeliarkkitehti on tuonut taivaasta kultaisen mittasauvansa, jotta jokainen kivi voitaisiin veistää ja muotoilla taivaallisten mittojen mukaiseksi ja kiillottaa niin, että se heijastaisi ympäristöönsä taivaan todellisuutta ja vanhurskauden auringon kirkkaita säteitä. – –

Herra Jeesus vaikuttaa ihmissydämiin ilmaisemalla laupeuttaan ja ylitsevuotavaa armoaan. Hän saa aikaan ihmisissä niin hämmästyttäviä muutoksia, että Paholainen kaikkine voitonriemuisine kerskailuineen ja kaikkine Jumalaa ja hänen hallintonsa lakeja vastaan yhtyneine pahuuden liittolaisineen pitää heitä linnoituksina, joita hänen viisastelunsa ja eksytyksensä eivät voi voittaa. Nämä ihmiset ovat hänelle käsittämätön mysteeri. Jumalan enkelit, serafit ja kerubit, taivaalliset voimat, joille on annettu tehtäväksi työskennellä yhdessä inhimillisten välikappaleitten kanssa, katselevat hämmästyneinä ja iloiten, kuinka langenneet ihmiset, jotka kerran olivat vihan lapsia, ovat Kristuksen koulussa kehittyneet jumalallisen luonteen mukaisiksi ja muuttuneet Jumalan pojiksi ja tyttäreiksi ja voivat nyt osallistua taivaallisiin tehtäviin ja taivaan iloihin.

Kristus on antanut seurakunnalleen runsaasti mahdollisuuksia, jotta hän saisi lunastamastaan, ostamastaan omaisuudesta runsaan kirkkauden palkan. Seurakunta, jolle on lahjoitettu Kristuksen vanhurskaus, on hänen varastohuoneensa, jossa hänen armonsa, rakkautensa ja laupeutensa runsaus ilmestyy täydellisesti ja lopullisesti. – –

Kristus, kaiken kirkkauden suuri keskus, katselee kansaansa, joka tahrattomassa puhtaudessaan ja täydellisyydessään on hänen kärsimyksensä, nöyrytyksensä ja rakkautensa palkka ja hänen kirkkautensa heijastaja. ’Autuaita ne, jotka on kutsuttu Kristuksen hääaterialle.’” – White, *Testimonies to Ministers*, s. 17–19.

Seurakunta on sitoutunut periaatteisiin, jotka edesauttavat Kristuksen ruumiin hengellistä yhteyttä. Seurakunta on sitoutunut voittamaan sillä rauhalla ja voimalla, jonka Kristuksen vanhurskaus tuo, jokaisen esteen, jonka synti on nostanut ihmisten välille.

3. LUKU

Organisaatio ja sen auktoriteetti

Seurakuntaorganisaatio on perustettu Jumalan periaatteille. ”Älä anna kenenkään mielipiteiden horjuttaa uskoasi järjestykseen ja sopusointuun, joka seurakunnassa tulee vallita. – Jumala taivaassa on järjestyksen Jumala, ja hän edellyttää kaikilta seuraajiltaan, että heillä on säännöt ja ohjeet ja että he noudattavat järjestystä.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 274.

Raamatullinen perusta organisaatiolle

Kun Jumala kutsui Israelin lapset ulos Egyptistä ja valitsi heidät erityiseksi kansakseen, hän antoi heille vaikuttavan hallintomallin, joka sääteli sekä maallista että uskonnollista elämää.

”Israelin hallinto oli erittäin huolellisesti laadittu; se oli ihmeteltävän kattava, mutta yksinkertainen. Heprealaisessa yhteiskunnassa ilmeni sama järjestys, joka on selvästi havaittavissa Jumalan luomistöiden täydellisessä järjestyksessä. Jumala oli Israelin hallitsija, sen arvovallan ja hallinnon keskus. Mooses oli näkyvä johtaja, joka Jumalan asettamana jakoi oikeutta hänen nimessään. Myöhemmin valittiin eri heimoista seitsemänkymmenen miehen neuvosto auttamaan Moosesta rutiini-asioiden hoidossa. Sitten olivat papit, jotka kysyivät Herralta neuvoa pyhäkössä. Päämiehet olivat heimojen johdossa. Heidän alaisikseen asetettiin sukukuntien päälliköitä, jotka olivat tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen henkilön johtajia, ja lopuksi valittiin toimenhaltijoita erikoistehtäviin.” – White, *Patriarchs and Prophets*, s. 374.

Uuden testamentin seurakunnan organisaatiossa näkyy sama täydellisyys. Kristus itse muodosti seurakunnan (Matt. 16:18) ja asetti ”ruumiiseen kaikki eri jäsenet niin kuin on nähnyt hyväksi” (1. Kor. 12:18). Hän antoi heille lahjoja ja kykyjä, jotka vastasivat niitä työmuotoja, jotka olivat kehittymässä, ja hän organisoi seurakunnan eläväksi, toimivaksi ruumiiksi, jonka pää hän on.

”Niin kuin meillä jokaisella on yksi ruumis ja siinä monta jäsentä, joilla on eri tehtävänsä, samoin me kaikki olemme Kristuksessa yksi ruumis mutta olemme kukin toistemme jäseniä.” (Room. 12:4, 5.) ”Hän [Kristus] on myös ruumiin pää, ja ruumis on seurakunta. Hän on alku. Hän nousi esikoisena kuolleista, jotta hän olisi kaikessa ensimmäinen.” (Kol. 1:18.)

”Armolahjoja on monenlaisia, mutta Henki on sama. Myös palvelutehtäviä on monenlaisia, mutta Herra on sama.” (1. Kor. 12:4, 5.) ”Kristus on niin kuin

ihmisruumis, joka on yksi kokonaisuus mutta jossa on monta jäsentä; vaikka jäseniä on monta, ne kaikki yhdessä muodostavat yhden ruumiin.” (1. Kor. 12:12.) ”Te olette Kristuksen ruumis, ja jokainen teistä on tämän ruumiin jäsen. Jumala on seurakunnassaan asettanut ensinnäkin jotkut apostoleiksi, toiseksi jotkut profeteoiksi ja vielä jotkut opettajiksi. Muutamilla on voima tehdä ihmeitä, toisilla parantamisen lahja, toisilla kyky auttaa muita, toimia johtajana tai puhua kielillä.” (1. Kor. 12: 27, 28.)

Organisaation tärkeys

Elävää, aktiivista ihmisruumista ei voi olla ilman eri ruumiinosien fysiologista yhteyttä toisiinsa ja niiden keskistä yhteistyötä. Elävää, kasvavaa ja menestyvää seurakuntaakaan ei voi olla, elleivät sen jäsenet organisoidu yhdeksi hengelliseksi ruumiiksi, ja suorita Jumalalta saamiaan vastuita ja tehtäviä Jumalan säättämän johdon alaisuudessa. Mikään instituutio tai liike ei menesty ilman organisaatiota. Kansakunta, jolla ei ole organisoitua hallintoa, olisi kaaoksessa. Ilman organisaatiota liikeyritys epäonnistuisi. Seurakunta ilman organisaatiota hajoaishi tuhoutuisi.

Seurakunnan terveen kehittymisen ja maailmanlaajuisen evankelioivan mission takia Kristus antoi sille yksinkertaisen mutta tehokkaan hallintomallin. Seurakunnan menestys lähetystehtävänsä eli missionsa suorittamisessa riippuu pitäytymisestä tähän jumalalliseen malliin.

”Jotkut ovat esittäneet ajatuksen, että kun lähestymme ajan loppua, jokainen Jumalan lapsi toimii itsenäisesti ja irrallaan uskonnollisista järjestöistä. Herra on kuitenkin neuvonut minua tässä: Jumalan työssä ei ole riippumattomia toimijoita.” – White, *Testimonies to Ministers*, s. 489.

”Miten Paholainen iloitsisikaan, jos hän onnistuisi pyrkimyksessään päästä tämän kansan keskuuteen aiheuttamaan epäjärjestystä aikana, jolloin toimiva organisaatio on välttämättömyys ja merkittävin tekijä väriin suuntauksien estäjänä ja sellaisten väitteiden torjijana, joita Jumalan sana ei tue! Meillä on oltava selkeä linja, emmekä saa tuhota organisaatiota ja järjestystä, joka on rakennettu viisaalla, huolellisella työllä. Emme saa antaa lupaa epäjärjestystä aiheuttaville voimille, jotka haluavat johtaa työtä tänä aikana.” – White, Sama.

Organisaation tarkoitus

”Lukumäärämme lisääntyessä oli ilmeistä, että ilman jonkinlaista järjestäytymistä syntyisi suurta sekaannusta eikä työtä voitaisi viedä eteenpäin menestyksellisesti. Evankeliumin työn ylläpitämiseksi, työn edistämiseksi uusilla kentillä, seurakuntiemme ja niiden työn suojelemiseksi keloittomilta jäseniltä, seurakunnan omaisuuden hoitamiseksi, totuuden julistamiseksi kustannusliikkeiden välityksellä ja monien muiden tehtävien vuoksi järjestäytyminen oli välttämätöntä.” – White, *Testimonies to Ministers*, s. 26.

”Näkyvän seurakunnan jäsenenä ja Herran viinitarhan työntekijöinä kaikkien kristityiksi tunnustautuvien tulisi tehdä kaikkensa rauhan, sopusoinnun ja rakkauden ylläpitämiseksi seurakunnassa. Huomatkaa Kristuksen rukous: '[E]ttä he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.' [Joh. 17:21.] Seurakunnan ykseys on vakuuttava todistus siitä, että Jumala on lähettänyt Jeesuksen Lunastajaksi maailmaan.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 619, 620.

Uuden testamentin malli

Vapahtajan seurakunnalle antama lähetyuskäskeys viedä evankeliumi kaikkeen maailmaan (Matt. 28:19, 20; Mark. 16:15) ei tarkoittanut vain evankeliumin julistamista, vaan myös huolenpitoa sanoman vastaanottaneista henkilöistä. Tämä tarkoitti laumasta huolehtimista sekä ihmisten välisten ongelmien hoitamista. Tällainen työ edellytti organisoitumista.

Aluksi apostolit perustivat neuvoston, joka ohjasi seurakunnan toimintaa Jerusalemissa käsin (Ap. t. 6:2; 8:14). Kun uskovaisten ryhmä siellä kasvoi niin suureksi, että käytännön asioiden hoito alkoi olla vaikeaa, nimettiin avustajia vastaamaan käytännön työstä (Ap. t. 6:2-4).

Myöhemmin uskovien ryhmiä tuli lisää, ei vain Aasiassa vaan myös Euroopassa, ja siksi organisaatiota jouduttiin laajentamaan. Vähässä-Aasiassa jokaiseen seurakuntaan valittiin vanhimmat (Ap. t. 14:23). Työn laajetessa Rooman keisarikunnan provinsseihin, syntyi alueellisia ryhmittymiä¹ (Gal. 1:2). Täten askel askeleelta organisaatio kehittyi alkuseurakunnassa. Sitä mukaa kun tarvetta ilmeni, Jumala ohjasi työnsä johtajia, niin että he yhteistoiminnassa seurakunnan kanssa kehittivät organisaatiota työn etuja silmälläpitäen.

Seurakuntaorganisaatio tänään

Seitsemännen päivän adventistien hallintomuoto on edustuksellinen, mikä tarkoittaa, että päätösvalta on jäsenistöllä jokaisella hallinnon tasolla ohjesäännön mukaisesti valittujen edustajien kautta. Toimeenpanovalta on delegoitu johtokunnille ja virkailijoille jokaisella hallinnon eri tasolla. *Seurakuntakäsikirja* soveltaa tätä käytäntöä paikallisseurakunnan toimintaan. Lähetyksellisen organisaation edustus on määritelty pääkonferenssin ohjesäännöstyössä, ja piirikuntastatuksella olevan organisaation edustus on määritelty yhdyskuntajärjestyksessä ja sitä täydentävissä säännöissä. Tämän hallintomallin mukaisesti myös pastoriksi vihkimys tunnustetaan kirkossa joka puolella maailmaa.

”Jokaisella seurakunnan jäsenellä on äänioikeus valittaessa seurakunnan virkailijoita. Seurakunta² valitsee piirikuntien virkailijat. Piirikuntien valitsevat edustajat valitsevat unionin virkailijat ja unionien valitsevat edustajat valitsevat pääkonferenssin virkailijat. Tämän järjestelyn kautta jokaisella piirikunnalla, jo-

kaisella laitoksella, jokaisella seurakunnalla ja jokaisella yksittäisellä seurakunnan jäsenellä on joko välittömästi tai edustajien välityksellä mahdollisuus osallistua niiden henkilöiden valitsemiseen, joille on uskottu pääkonferenssin vastuullisimmat tehtävät.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 8, s. 236, 237.

Nykyiseen kirkon organisaatiomalliin on vaikuttanut kasvava teologisesti syvenevä ymmärrys kirkon lähetystehtävästä, jäsenistön kasvu sekä kirkon maantieteellinen laajentuminen. Piirikuntien edustajat kokoontuivat vuonna 1863 perustaakseen seitsemännen päivän adventistien pääkonferenssin.

Seurakunnassa on monia hallinnon tasoja, jotka ulottuvat yksittäisestä uskovaisesta aina maailmanlaajuiseen järjestäytyneeseen työhön. Jäsenistö kullakin tasolla kokoontuu säännöllisin väliajoin viralliseen kokoukseen, josta käytetään nimitystä edustajiston kokous tai yleiskokous. (Paikallisen seurakunnan virallinen kokous on nimeltään seurakuntakokous.) Seitsemännen päivän adventtiseurakunnassa ei yksikään hallinnon taso määrittele omaa asemaansa organisaatiossa. Eikä yksikään taso voi laiminlyödä velvoitteitaan koko seurakuntaperhettä kohtaan.

Seurakunnan organisaatorakenne

1. Seurakunta – Tietyssä paikassa oleva seurakunnan jäsenten ryhmä, jolle piirikunnan edustajisto on kokouksessaan antanut virallisen paikallisseurakunnan aseman.
2. Piirikunta – Tietyllä maantieteellisellä alueella oleva seurakuntien ryhmä, jolle osaston johtokunta on antanut virallisen piirikunnan/lähetysten/kentän aseman joko kevät-, talvi- tai muussa kokouksessaan, ja jonka status on aikaisemmin hyväksytty unionin yleiskokouksessa osaksi unionia (s. 22).
3. Seurakuntien unioni – Tietyllä maantieteellisellä alueella oleva seurakuntien ryhmä, jolle pääkonferenssin yleiskokous on antanut virallisen statuksen seurakuntien unionina, ja jonka status voi olla joko piirikunta- tai lähetystasoa.
4. Piirikuntien unioni tai lähetys – Tietyllä maantieteellisellä alueella oleva piirikuntien ryhmä, jolle pääkonferenssin yleiskokous on antanut virallisen statuksen piirikuntien unionina tai lähetysenä.
5. Pääkonferenssi ja sen osastot³ – Pääkonferenssi [General Conference] edustaa maailmanlaajuista kirkkoa. Sen äänivaltainen jäsenistö on määritelty sen yhdyskuntajärjestyksessä. Jotta maailmanlaajuista työtä voisi hallinnoida, organisoida ja panna käytäntöön, pääkonferenssi on perustanut alueellisia toimistoja, joita kutsutaan pääkonferenssin osastoiksi. Niille on annettu pääkonferenssin johtokunnan vuosittaisessa syyskokouksessa yleisiä hallinnollisia vastuuta, jotka koskevat tiettyjä unionien ryhmiä tai muita kirkon toimintayksiköitä tietyllä maantieteellisellä alueella.

Raamattu on uskon ja uskonharjoituksen perusta. Tälle perustalle pääkonferenssin yleiskokous määrittelee kirkon perusluonteiset opinkohdat. Yleiskokouksessaan pääkonferenssi myös valtuuttaa unionien perustamisen ja kenttien liittämisen organisaatioon. Pääkonferenssin yleiskokous tekee muutoksia *Seurakuntakäsikirjaan*, valitsee pääkonferenssin ja osastojen johdon, huolehtii muista tehtävistä, jotka on mainittu yhdyskuntajärjestyksessä ja ohjesäännöissä sekä käsittelee asiat, jotka pääkonferenssin johtokunta ehdottaa käsiteltäviksi. Yhdyskuntajärjestyksessä ja ohjesäännöissä pääkonferenssin johtokunta valtuutetaan toimimaan yleiskokouksen puolesta yleiskokousten välisenä aikana. Täten kirkon eri hallinnon tasot kaikkialla maailmassa tunnustavat pääkonferenssin yleiskokouksen kirkon ääneksi.

Laitosten rooli

Kirkon eri hallinnon tasot ylläpitävät koulutus-, terveys-, kustannus- ja muita laitoksia, jotka Kristuksen nimessä toimivat kohdatakseen kärsivän maailman tarpeita. Seitsemännen päivän adventistien teologian ja filosofian mukaan näiden laitosten olemassaolo on alusta alkaen ollut korvaamaton väline kirkon hengellisen palvelutehtävän toteuttamisessa koko ihmisen huomioon ottamiseksi ja evankeliumin viemiseksi maailmaan.

Mikään kirkon organisaatio tai laitos ei voi ottaa vastuulleen kirkon toisen organisaation vastuita, velkoja, päätöksiä, toimenpiteitä eikä laiminlyöntejä vain siksi, että kuulutaan samaan seurakuntaorganisaatioon.

Alkuseurakunnan auktoriteetti

Jumala yksin, kaiken luomakunnan Herra ja Kuningas, on luojana, pelastajana ja kaiken ylläpitäjänä kirkon auktoriteetti. Hän valtuutti profeetat ja apostolit (2. Kor. 10:8). Heillä oli siksi merkittävä ja ainutlaatuinen asema Jumalan sanan välittämisessä ja seurakunnan rakentamisessa (Ef. 2:20).

Alkuseurakunnalla oli vastuu opin ja uskon säilyttämisessä turmeltumattomana. Seurakunnan vanhimmilla (tai kaitsijoilla) oli merkittävä auktoriteetti. Heidän vastuullaan oli muun muassa julistaminen ja seurakunnan kaitseminen (Ap. t. 20:17-28; Hepr. 13:17; 1. Piet. 5:1-3) sekä erityistehtäviä kuten terveeseen oppiin ohjaaminen ja seurakunnan opin vastustajien torjuminen (1. Tim. 3:1, 2; Tit. 1:5, 9). Heitä neuvottiin ”koettelemaan henkiä, ovatko ne Jumalasta” (1. Joh. 4:1) tai Paavalin tavoin sanottuna: ”Koetelkaa kaikkea ja pitäkää se mikä on hyvää.” (1. Tess. 5:21.)

Sama päti seurakuntakurin soveltamiseen (Matt. 18:15-17), joka sisälsi yksityistä ja hellää nuhtelua (vrt. Matt. 18:16; Gal. 6:1) aina jäsenyydestä erottamiseen saakka (Matt. 18:18; 1. Kor. 5:11, 13; 2. Kor. 2:5-11).

Täten kirkolla on valtuudet päättää oman hallintonsa säännöistä.

Pääkonferenssilla ylin päätösvalta

Nykypäivän kirkossa pääkonferenssin yleiskokouksella (pääkonferenssin johtokunnalla yleiskokousten välisenä aikana) on ylin seurakunnallinen päätösvalta kirkon hallinnossa. Yhdyskuntajärjestys määrittelee pääkonferenssin johtokunnalle valtuudet muodostaa alempia hallinnon tasoja tehtävien suorittamiseen. Sen tähden kaikki kirkon alemmat organisaation tasot ja laitokset tunnustavat pääkonferenssin yleiskokouksen (yleiskokousten välillä pääkonferenssin johtokunnan), seitsemännen päivän adventistien ylimmäksi päättäväksi elimeksi Jumalan alaisuudessa.

Kun seurakunnassa tai seurakuntien välillä, tai seurakunnan ja piirikunnan/laitosten välillä, ilmenee erimielisyyksiä, joita ei ole pystytty yhdessä ratkaisemaan, voidaan vedota seuraavaan hallinnon tasoon. Mikäli asiaa ei pystytä sielläkään ratkaisemaan, voi asiassa vääryyttä kokenut osapuoli vedota seuraavaksi ylempään hallinnon tasoon. Tämä hallinnon taso voi päättää olla ottamatta riita-asiaa käsittelyyn, jolloin asiassa voimaan jää alemman hallinnon tason päätös. Kun organisaatiot tarkastelevat toisten organisaatioiden päätöksiä, ne eivät ota vastuuta minkään toisen organisaation toimista.

”Herra on useasti tähdentänyt minulle, ettei kenenkään harkintakykyä saa alistaa toisen ihmisen päätösvaltaan. Milloinkaan ei yhden ihmisen tai muutaman harvan mielipide riitä työn ohjaamiseen tai suunnittelemisesta päättämiseen. Silloin kun kaikista maailman osista kokoontuneet edustajat tekevät pääkonferenssin yleiskokouksessa yhdessä päätöksiä, riippumattomuudesta ja yksityisistä mielipiteistä ei tule itsepintaisesti pitää kiinni, vaan on alistuttava. Työntekijän ei tule milloinkaan pitää hyveenä itsepintaista asennetta, joka vastustaa uskon-yhteisön yhteistä päätöstä.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 260.

Viitteet

- 1 Eräänlaisia ”piirikuntia”.
- 2 Ellen G. White tarkoittaa tässä ”seurakunta”-sanalla paikallisseurakuntia. Suomessa nykyisin käytössä olevassa organisaatiomallissa (seurakuntien unioni) ei ole erillisiä piirikuntia, joten paikallisseurakuntien edustajat valitsevat Unionin virkailijat.
- 3 Suomen Adventtikirkko kuuluu Trans-Euroopan osastoon.

4. LUKU

Pastorit ja muut työntekijät¹

Jumalallinen kutsumustyö

”Jumalalla on seurakunta, ja seurakunnalla on jumalallisesti asetetut evankeliumin palvelijat. Hän antoi seurakunnalle sekä apostolit että profeetat ja evankeliumin julistajat, sekä paimenet että opettajat, varustaakseen kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen. Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden[.]’ [Ef. 4:11–12.] –

Jumalan asettamat työntekijät on valittu vartioimaan seurakuntaa mustasukkaisesti ja valppaasti, niin etteivät Paholaisen juonet pääsisi tuhoamaan sitä, vaan se seisoi maailmassa ihmisten keskuudessa edistämässä Jumalan kunniaa.” – White, *Testimonies to Ministers*, s. 52, 53.

Piirikunnan johtaja – Piirikunnan johtajan tulee olla hyvämaineinen ja kokenut vihitty pastori. Hän johtaa evankelioimistyötä piirikunnassa sekä on kaikkien paikallisseurakuntien johtava vanhin tai ylin virkailija. Hän työskentelee seurakuntien hengellisen hyvinvoinnin edistämiseksi ja antaa neuvoja seurakuntien toiminnoissa ja suunnitelmissa. Hänellä on pääsy kaikkiin seurakuntiin ja niiden tilaisuuksiin, seurakuntakokouksiin ja johtokunnan kokouksiin, mutta hänellä ei ole äänioikeutta ellei seurakunta hänelle sellaista myönnä tai ellei hän ole kyseessä olevan seurakunnan jäsen. Hän voi virkansa perusteella johtaa kaikkien seurakuntien kaikkia kokouksia, jos tarvitaan. Hän voi myös perehtyä kaikkiin seurakuntien asiakirjoihin.

Piirikunnan johtajalla ei ole valtaa syrjäyttää asianmukaisesti valittuja seurakunnan virkailijoita, vaan hän työskentelee yhteistoiminnassa heidän kanssaan. Koska paikallisseurakunta on osa piirikuntaa, seurakunnan virkailijat ovat velvollisia kysymään neuvoja piirikunnan johtajalta kaikessa, mikä koskee seurakunnan hyvinvointia. Heidän ei tule estää piirikunnan johtajaa hoitamasta tehtävänsä.

Piirikunnan jaostojohtajat – Piirikunnan jaostojohtajilla on tärkeä osa yhdyskunnan työssä piirikunnan johtokunnan alaisuudessa ja yhteistyössä piirikunnan johtajan kanssa. Jotta heidän vastuulleen annettu työ voisi menestyä, näillä työntekijöillä on oltava pääsy paikallisseurakuntiin, jotta he voivat tehdä työtä koskevia esityksiä ja suunnitelmia. Jaostojohtajien tulee suhtautua myötmielisesti kaikkiin seurakunnan suunnitelmiin, myös niihin, jotka ovat heidän vastuualueensa ulkopuolella.

Jaostojohtajilla ei ole hallinnollista valtaa tai päätösvaltaa paikallisseurakunnassa, joten heidän suhteensa siihen on neuvoa antava. Heillä ei ole samanlaista suhdetta paikallisseurakuntaan kuin piirikunnan johtokunnalla tai johtajalla. Edistäessään omaa työmuotoaan heidän työkenttäänään on koko piirikunta. Heidän ei kuitenkaan odoteta neuvovan paikallisseurakuntia henkilövalinnoissa, hallinnollisissa asioissa tai vastaavissa, ellei piirikunnan johtaja sitä nimenomaisesti pyydä.

Vihityt pastorit – Vihityt pastorit, jotka piirikunnan johtokunta on asettanut toimimaan pastorin² tai aluejohtajan³ tehtävässä, eivät ohita piirikunnan johtajaa omilla kentillään. Heillä ei ole samanlaista hallinnollista valtaa kuin piirikunnan johtajalla, mutta he toimivat yhteistyössä hänen kanssaan toteuttaessaan piirikunnan suunnitelmia ja noudattaessaan sen ohjeistuksia.

Kun vihityn pastorin vastuulle annetaan paikallisseurakunta, paikalliset vanhimmat avustavat häntä. **Vihkimyksensä perusteella pastori on pätevä suorittamaan** kaikki seurakunnalliset toimitukset. Vihityn pastorin tulisi olla seurakunnan hengellinen johtaja ja neuvonantaja. Hänen tulisi ohjata paikallisseurakuntien virkailijoita heidän tehtävissään ja suunnitella heidän kanssaan kaikkea seurakunnallista työtä ja toimintaa.

Vihitty pastori on paikallisseurakunnan johtokunnan jäsen ja sen puheenjohtaja. Jos hän haluaa vapautuksen kokouksen puheenjohtajana toimimisesta, seurakunnan vanhin toimii puheenjohtajana yhteistoiminnassa hänen kanssaan (ks. s. 76). Vihityn pastorin, vanhinten avustuksella, odotetaan suunnittelevan ja johtavan kaikkia hengellisiä tilaisuuksia, kuten sapattiaamun jumalanpalveluksia ja rukouskokouksia sekä palvelevan ehtoollisella ja kasteessa. Vihittyjen pastorien ei kuulu kerätä ympärilleen mitään erityistä omaa neuvonantajien ryhmää, vaan tehdä aina yhteistyötä seurakunnan valittujen virkailijoiden kanssa.

Mikäli evankelistaa pyydetään järjestämään evankelioimistapahtuma paikkakunnalla, jossa on paikallisseurakunta, piirikunnan tulisi pyytää paikallista vihittyä pastoria avustamaan evankelistaa, mikä antaa vihitylle pastorille mahdollisuuden tutustua mahdollisiin uusiin seurakunnan jäseniin.

Vihittyjä pastoreita ei valita tehtävänsä paikallisseurakunnan toimesta. He palvelevat sitä paikallisseurakuntaa, johon piirikunnan johtokunta on heidät nimittänyt, ja näitä nimityksiä voidaan muuttaa milloin tahansa (ks. s. 76).

Piirikunnan johtokunnan päätöksellä henkilö voidaan erottaa vihityn pastorin tehtävästä ilman, että se vaikuttaa hänen jäsenyyteensä paikallisseurakunnassa. Jos pastori on erotettu seurakunnan jäsenyydestä ja saa myöhemmin jäsenyytensä takaisin maallikkona, se ei kuitenkaan tarkoita, että hän palaa pastorin työhön.

Lisensoidut pastorit – Piirikunta antaa mahdollisuuden osoittaa kutsumusta hengelliseen työhön, erityisesti ihmisten voittamiseen Kristukselle, myöntämällä henkilölle toimivalta pastoraaliseen työhön. Tämä toimivalta pitää sisällään mahdollisuuden kehittää pastoraalisen työn lahjaa.

Lisensoidut pastorit ovat oikeutettuja saarnaamaan, olemaan mukana evankelioimistyössä, ulkolähetystyössä sekä avustamaan muissa seurakunnallisissa tehtävissä.

Joissakin tilanteissa on kuitenkin tarpeen, että piirikunta nimeää lisensoidun pastorin toimittamaan vihityn pastorin tehtäviä paikallisseurakunnassa tai ryhmässä seurakuntia. Jotta lisensoiu pastori voisi suorittaa tiettyjä pastoraalisia toimintoja, paikallisseurakunnan tai -seurakuntien tulee valita tämä henkilö ko. paikallisseurakunnan vanhimmaksi. Koska lisensoidun pastorin toimivallan laajentaminen on osaston johtokunnan asia, sen tulee hyväksyä niiden laajentaminen ja määrittellä täsmällisesti ja selkeästi ne toiminnot, joita lisensoiu pastori saa suorittaa. Tämä laajennettu toimivalta on voimassa vain siinä paikallisseurakunnassa tai -seurakunnassa, joissa hän on vanhimpana. Kun osaston johtokunta on hyväksynyt esityksen, piirikunnan johtokunta voi edetä asiassa. (Ks. s. 76.)

Piirikunnan johtokunta ei voi laajentaa lisensoidun pastorin toimivaltaa yli sen, mitä osaston johtokunta on hyväksynyt. Sen ei myöskään tule antaa lisensoidulle pastorille laajennettua toimivaltaa missään muussa paikallisseurakunnassa kuin siellä, missä hän on vanhimman virassa. Piirikunnan johtokunta ei kuitenkaan päättä paikallisseurakunnan virkailijoiden valinnoista, eikä laajennetun toimivallan myöntäminen korvaa pastoriksi vihkimistä.

Seurakuntatyöntekijät – Piirikunta voi palkata seurakuntatyöntekijöitä työskentelemään evankelioimiskampanjoissa ja/tai paikallisseurakunnissa. Vaikka he työskentelevät piirikunnan alaisuudessa, voivat ne, jotka on määrätty työskentelemään evankelioimiskampanjassa, työskennellä asianomaisen evankelistan alaisuudessa. Paikallisseurakuntaan sijoitettu seurakuntatyöntekijä työskentelee pastorin alaisuudessa. Häntä ei tulisi, paitsi piirikunnan nimenomaisella järjestelyllä, pyytää hoitamaan mitään paikallisseurakunnan virkaa, vaan hänen tulee saada keskittyä voittamaan ihmisiä Kristukselle.

Piirikunta johtaa kirkon työntekijöitä – Piirikunnan johtaja yhteistoiminnassa piirikunnan johtokunnan kanssa johtaa kaikkia piirikunnan työntekijöitä, kuten pastoreita, seurakuntatyöntekijöitä ja jaostojohtajia, jotka saavat valtuutuksensa piirikunnalta ja ovat vastuuvollisia sille, eivät paikallisseurakunnalle. Paikallisseurakunta voi pyytää piirikunnan johtajalta piirikunnan työntekijöiden palveluja tai apua, mutta kaikissa tapauksissa piirikunnan johtokunta tekee päätökset työntekijöistä. Piirikunnan johtokunta voi vaihtaa työntekijöiden sijoituksia, kun siihen on tarvetta. Työntekijä tai paikallisseurakunta voi vedota piirikunnan johtokuntaan ja pyytää tulla kuulluksi koskien työntekijän siirtoa muualle, ja johtokunnan tulee huolellisesti harkita vetoomusta koko piirikunnan tarpeiden valossa. Jos työntekijä kieltäytyy yhteistyöstä piirikunnan johtokunnan kanssa ja toimimasta sopusoinnussa sen päätösten kanssa, johtokunta voi katsoa työntekijän käytöksen niskoitteluksi ja ryhtyä toimenpiteisiin sen suhteen. Työntekijän ei tule milloinkaan vedota paikallisseurakuntaan tällaisissa tapauksissa. Mikäli

paikallisseurakunta tukee työntekijää hänen kieltäytyessään yhteistyöstä, myös paikallisseurakunnasta tulee piirikunnan kurinpitotoimenpiteiden alainen.

Valtakirjat ja lisenssit

Vastuullisten johtajien paikallisseurakunnasta pääkonferenssiin tulee mustasukkaisesti vartioida Jumalan työtä. Viralliset valtakirjat ja lisenssit myönnetään kaikille kokoaikaisille kirkon työntekijöille ja ao. johtokunta päättää niistä määräajaksi.

Piirikunnan johtokunta myöntää henkilöille valtuutuksen edustaa kirkkoa pastoreina ja evankeliumin työntekijöinä piirikunnassaan. Tämä valtuutus osoitetaan valtakirjalla tai lisenssillä, joka tehdään kirjallisesti asianmukaisesti päivättyinä ja piirikunnan virkailijoiden allekirjoituksin. Täten myönnetty valtuutus ei ole henkilökohtainen, vaan kuuluu sen myöntäneelle taholle, joka voi peruuttaa sen perustellusta syystä koska tahansa. Nämä valtakirjat ja lisenssit eivät ole työntekijöiden henkilökohtaista omaisuutta, vaan ne tulee palauttaa, kun työsuhde on päättynyt tai kun valtuutuksen myöntänyt organisaatio niitä pyytää.

Ketään ei tulisi päästää puhumaan millekään seurakunnalle, ellei paikallisseurakunta ole kutsunut häntä piirikunnan ohjeistuksen mukaisesti. Kuitenkin toisinaan on aikoja, jolloin yhteiskunnan virkamiehet tai johtajat voivat pitää puheen seurakunnalle, mutta ketään ei tule päästää saarnatuoliin ilman asianmukaista valtuutusta. (Ks. s. 117-119.)

Valtakirjat ja lisenssit, jotka eivät ole voimassa – Valtakirjat ja lisenssit myönnetään toimikauden pituiseksi ajaksi siten kuin yhdyskuntajärjestyksessä tai toimintaohjeissa on määritelty ja ne uusitaan piirikunnan edustajiston kokouksessa tai piirikunnan johtokunnassa. Vanhentunut valtakirja tai lisenssi ei suo henkilölle mitään valtuutusta pastoraaliseen työhön.

Eläkkeellä olevat työntekijät – Eläkkeellä olevat työntekijät ansaitsevat kunnioituksemme ja huomaavaisuutemme auttaessaan Jumalan seurakunnan rakentamista. He voivat jatkaa seurakunnan siunaamista ja auttamista siellä, missä heidän jäsenyytensä on, ja toimia missä tahansa paikallisseurakunnan tehtävässä. He voivat myös suorittaa pastorille kuuluvia tehtäviä piirikunnan johtokunnan ohjeiden mukaan.

Entiset pastorit ilman valtuutuksia – Henkilöt, jotka on aikaisemmin vihitty pastoreiksi, mutta joilla ei enää ole voimassa olevaa valtuutusta, voidaan valita vanhimmiksi, ja jos heidän vihkimystään ei ole peruutettu, heitä ei tarvitse vihkiä uudelleen vanhimmiksi. Heidän palvelunsa rajoittuu paikallisseurakunnan vanhimman toimeen.

Viitteet

- 1 Paikallisseurakunnissa hengellisessä työssä olevat kenttätyöntekijät: vihityt pastorit, pastorit, seurakuntapastorit, seurakuntatyöntekijät sekä kenttätöön harjoittelijat. Suomessa paikallisseurakunnalla voi olla myös Unionin lähettämä huoltaja, joka ei ole työsuhteessa Suomen Adventtikirkkoon, mutta jolle Unioni on antanut valtuutuksen vastata paikallisseurakunnan toiminnasta kenttätyöntekijän lailla. Huoltaja on pastoriin verrattava henkilö, jonka toimivaltuudet rajoittuvat vanhimman valtuuksiin (paikallisseurakunnan tulee valita hänet vanhimmaksi) tai niihin seurakunnallisiin valtuuksiin, jotka Unioni on hänelle myöntänyt.
- 2 Tätä toimenkuvaa ja toimivaltuuksia sovelletaan Suomessa myös niihin työntekijöihin, joille Suomen Adventtikirkko on myöntänyt pastorin valtuuden (Commissioned Minister Credential), lukuun ottamatta pastoriksi, vanhimmaksi tai seurakunnanpalvelijaksi vihkimistä ja toimimista puheenjohtajana kokouksessa, jossa paikallisseurakunta perustetaan, yhdistetään tai puretaan.
- 3 *Aluejohtaja* toimii unionin nimeämällä alueella olevien pastorien esimiehenä. *Aluepastori* vastaa useammasta kuin yhdestä paikallisseurakunnasta.

5. LUKU

Seurakuntien ja ryhmien perustaminen, yhdistäminen ja lakkauttaminen

Seurakunnan perustaminen

Uusi seurakunta organisoidaan vihityn pastorin johdolla piirikunnan johtokunnan suosituksesta. (Ks. prosessi ryhmän perustamiseksi s. 42, 43.) Koska seurakunnan perustaminen on merkittävä asia, piirikunnan johtaja tulee kutsua perustamistilaisuuteen.

Kun ryhmä kastettuja uskovia on valmis ottamaan vastuun järjestäytyneestä seurakunnasta, piirikunnan johtajan kanssa tulee neuvotella asiasta ja saada piirikunnan johtokunnan hyväksyntä ennen kuin päätetään päivämäärästä, jolloin seurakunnan perustaminen tapahtuisi.

Kun kastetut uskovat ovat kokoontuneet yhteen sovittuna päivänä, tilaisuuden johtajan tulisi esittää lyhyt yhteenveto perusluonteisista opinkohdista.

Tämän jälkeen tilaisuuden johtaja pyytää kaikkia, jotka ovat yhtä mieltä näistä periaatteista ja jotka haluavat liittyä jäseniksi perustettavaan seurakuntaan, tulemaan eteen. Jokaisen nimi kirjataan nimiluetteloon. Jos joku on jo piirikuntaseurakunnan tai jonkin muun seurakunnan jäsen, tilaisuuden puheenjohtajan tulee esittää heidän toimittamansa viralliset muuttokirjeet. Nämä jäsenet ovat uuden seurakunnan perustajajäseniä.

Jos kuitenkin uuteen seurakuntaan liittyvistä kukaan ei ole minkään muun seurakunnan jäsen, läsnäolijoista valitaan kolme henkilöä (mieluiten vakaita sapatinyhittäjiä), joista tulee uuden seurakunnan perustajajäseniä. Heille voidaan esittää seuraavat kysymykset: Hyväksyttekö Kristuksen henkilökohtaisena Vapah-tajananne? Hyväksyttekö täysin edellä esitetyt uskonperiaatteet? Oletteko saaneet upotuskasteen? Vallitseeko keskenänne hyvä yhteys ja keskinäinen luottamus?

Jos he vastaavat kysymyksiin myöntävästi, nämä kolme henkilöä ovat uuden seurakunnan perustajajäsenet. Tämän jälkeen nimiluetteloon merkityt henkilöt kutsutaan yksi kerrallaan vastaamaan edellä esitettyihin kysymyksiin ja tilaisuuden johtaja äänestyyttää perustajajäsenillä uuden jäsenen liittämisestä seurakuntaan. Jokainen henkilö, joka on täten liitetty uuteen seurakuntaan, saa äänestää seuraavan nimen kohdalla. On huolehdittava siitä, että jäseneksi liitettyjen kesken vallitsee yhteisymmärrys ja veljellinen rakkaus. Mikäli jonkun kohdalla ilmenee

vaikeuksia joko opin tai seurakuntayhteyden suhteen, seurakuntaan liittämistä on tällaisissa tapauksissa lykättävä, ellei asiaa voida siinä ystävällisesti ja tahdikkaasti ratkaista.

Kun perustajajäsenet ovat äänestäneet kaikista potentiaalisista seurakunnan jäsenistä, seurakunta on valmis virkailijoiden vaaliin. Ensiksi valitaan ehdollepanotoimikunta, jonka puheenjohtajana toimii vihitty pastori. Tämä toimikunta ehdottaa henkilöt eri seurakunnallisiin virkoihin. Kun nämä on valittu, vihitään seurakunnan vanhimmat, ellei heitä ole jo aiemmin vihitty vanhimmiksi. Samanlainen, lyhyempi toimitus suoritetaan seurakunnanpalvelijoiden vihkimiseksi tehtävänsä. Seurakunta on täten asianmukaisesti järjestäytynyt ja valmis palvelemaan.

Ennen kuin perustamiskokous päätetään, tulee tehdä päätös anomuksen esittämisestä piirikunnalle, että vastaperustettu seurakunta hyväksyttäisiin seurakuntien yhteyteen seuraavassa piirikunnan edustajiston kokouksessa.

Uuden seurakunnan menestymiseksi on pidettävä huolta siitä, että jokaiselle vastuuhenkilölle selvitetään hänen tehtävänsä hoitoon liittyvät asiat. Seurakunnan tulee hankkia itselleen ehtoollistilaisuuksissa tarvittava välineistö ja mikäli mahdollista, seurakunnan perustamiskokouksen yhteyteen tulisi järjestää ehtoollistilaisuus. Seurakunnan rahastonhoitajalle, sihteerille ja muille vastuuhenkilöille on annettava tarpeelliset materiaalit ja välineet tehtävien suorittamista varten.

Ryhmän perustaminen

Siellä missä yksittäisiä seurakunnan jäseniä asuu lähellä toisiaan tai he kuuluvat pienryhmään, seurakunnan istuttajien ryhmään tai kokoontuvat kodeissa, heidän tulisi harkita uskovien ryhmän perustamista yhteyttä, jumalanpalvelusta ja evankelointia varten. Tavoitteena tulisi olla kodeissa kokoontuvien ryhmien minkertaistaminen tai järjestäytyneeksi seurakunnaksi kasvaminen omalla alueella.

Virallisen ryhmän perustamisesta tekee päätöksen piirikunnan johtokunta, joka voi sen myös purkaa. Osastolla/piirikunnalla pitäisi olla kirjallinen ohjeistus ryhmien muodostamisesta omalla alueellaan.

Seurakunnan jäsenet, jotka kuuluvat pien- tai kotiryhmään, voivat olla uuden ryhmän ydinhenkilöitä. Kaikki ne, jotka haluavat olla osa perustettavaa ryhmää, ovat kirjoilla joko piirikuntaseurakunnassa tai paikallisseurakunnassa (emoseurakunnassa). Jos ne, jotka haluavat olla osa ryhmää, haluavat jäseniksi piirikuntaseurakuntaan¹, piirikunnan johtokunta päättää heidän jäsenyytensä siirtämisestä piirikuntaseurakuntaan maininnalla, että he ovat jäseniä uudessa ryhmässä.

Kun piirikunnan johtokunta hyväksyy ryhmän perustettavaksi, nimetään johtoryhmä, johon kuuluvat johtaja, sihteeri ja rahastonhoitaja. Aluepastori, tai pastori jonka piirikunnan johtokunta nimeää, päättää nimityksistä yhdessä niiden henkilöiden kanssa, joista ryhmä perustetaan.

Kaikista muista ryhmän nimityksistä päättävät ne, jotka ovat osa muodostet-

tavaa ryhmää. Aluepastorin tai piirikunnan johtokunnan valtuuttaman henkilön tulisi olla tällaisen valintakokouksen puheenjohtaja. Vain seitsemännen päivän adventisteja, jotka ovat normaalisuhteessa seurakuntaan, tulisi valita tehtäviin.

Ryhmän johtajaa ei tule vihkiä virkaan eikä hänellä ole valtuuksia suorittaa seurakunnallisia toimituksia, jotka kuuluvat seurakunnan vanhimmalle. Kuitenkin poikkeuksellisissa tapauksissa piirikunnan johtokunta voi nimittää henkilön, jolla on kokemusta ja kykyä johtaa, palvelemaan ryhmän vanhimpana.

Ryhmän sihteeriin tulee pitää kirjaa ryhmän toiminnasta ja kokouksista ja lähettää säännöllisesti tilastotietoja emoseurakunnalle tai piirikunnan sihteerille. Näissä raporteissa tulee olla osanottajatilasto ja tietoa toiminnasta, kuten viikon aikana tai sapattina tapahtuvasta ulospäin suuntautuvasta toiminnasta.

Ryhmän rahastonhoitaja pitää kirjaa rahaliikenteestä ja lähettää ajallaan, piirikunnan määrittelemänä ajankohtana, kaikki kymmenykset ja uhrilahjat, paikallista tarvetta varten kerättyjä varoja lukuun ottamatta, piirikunnan talousjohtajalle, joka on myös piirikuntaseurakunnan rahastonhoitaja.

Jos järjestäytyneen ryhmän jäsenet ovat piirikuntaseurakunnan jäseniä, ryhmällä ei ole kurinpitovaltuuksia eikä se voi lähettää muuttokirjeitä tai vastaanottaa niitä. Kaikki nämä tehtävät kuuluvat piirikunnan johtokunnalle, joka toimii piirikuntaseurakunnan johtokuntana. Piirikunnan johtaja on piirikuntaseurakunnan vanhin.

Jos piirikunta organisoii ryhmän toisen emoseurakunnan eikä piirikuntaseurakunnan alaisuuteen, edellä mainitut toiminnot (kuten raportointi ja jäsenyys) hoidetaan tuon emoseurakunnan toimesta.

Koska ryhmän pitäisi haluta kasvaa ja lopulta järjestäytyä seurakunnaksi, sen johtoryhmän tulisi valmistella jäseniä tätä varten edistämällä kaikkea sitä toimintaa, jota seurakunnasta normaalisti löytyy.

Seurakuntien yhdistäminen

Kun kahden seurakunnan yhdistäminen näyttää suotavalta, piirikunnan johtokunnan tulee tehdä päätös, jossa se suosittelee yhdistymistä. Asianmukaisesti koolle kutsutussa seurakuntakokouksessa, jossa puhetta johtaa piirikunnan johtaja, seurakunnan pastori tai joku muu vihitty pastori, kummankin seurakunnan tulee tahollaan päättää yhdistymisestä. Kun molemmat seurakunnat ovat tehneet asiassa myönteisen päätöksen, on järjestettävä kummankin seurakunnan yhteinen kokous, jossa puhetta johtaa piirikunnan johtaja tai hänen poissa ollessaan piirikunnan määräämä pastori.

Yhdistymistä varten laaditaan kirjallinen sopimus, jossa esitetään huolellisesti seurakuntien yhdistämiseen johtaneet syyt, muut asian kannalta merkittävät yhdistymiseen liittyvät erityiskysymykset, kuten kiinteistöistä luopuminen, taloudellisten velvoitteiden järjestely jne. Siinä on esitettävä yhdistyneen seurakunnan uusi nimi sekä mainittava seurakuntien kaikkien virkailijoiden vapauttamisesta tehtävistään.

Kun näiden kahden seurakunnan muodostama yhteinen kokous on hyväksynyt sopimuksen, liittyminen on tapahtunut. Tämän jälkeen valitaan ehdollepanotoimikunta, joka ehdottaa yhdistyneen seurakunnan virkailijat jäljellä olevaksi toimikaudeksi.

Jäljennös sopimuksesta on talletettava piirikunnan arkistoon.

Liittymisen tapahduttua kummankin seurakunnan koko jäsenmäärä siirtyy uuden yhteisön jäsenyyteen. Yhdistymisvaiheessa ei ole lupa jättää ketään liittyvien seurakuntien jäsenistä uuden yhdistyneen seurakunnan jäsenyyden ulkopuolelle. Uusi seurakunta on tämän jälkeen vastuussa kaikkien jäsentensä kurinpidosta ja järjestyksestä. Jos joku jäsen on seurakuntakurin alainen, hänen tapauksessaan menetellään, kuten tässä käsikirjassa toisaalla esitetään.

Kummankin seurakunnan asiakirjat muodostavat osan yhdistyneen seurakunnan asiakirjoista. Piirikunnalle on tiedotettava yhdistymisestä, jotta se voi seuraavassa edustajiston kokouksessa vahvistaa asian.

Seurakuntien lakkauttaminen tai erottaminen

” – Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi henkensä sen puolesta pyhittääkseen sen. Hän pesi sen puhtaaksi vedellä ja sanalla voidakseen asettaa sen eteensä kirkkaana, pyhänä ja moitteettomana, vailla tahraa, rypynyä tai virhettä. – Eihän kukaan vihaa omaa ruumistaan, vaan jokainen ravitsee ja vaalii sitä. Juuri niin hoitaa Kristuskin seurakuntaansa, omaa ruumistaan, jonka jäseniä me olemme.” (Ef. 5:25–30.)

Tämän hengen tulee olla ominaista kaikille yrityksille, joille pyritään auttaamaan erehtynyttä seurakuntaa ja kun siihen sovelletaan mitä tahansa kurinpitotoimia. Päämäärä on aina auttaa ja pelastaa Jumalan asian tähden.

Asema paikallisseurakuntana ei ole välttämättä ikuinen. Seurakunta voidaan lakkauttaa tai erottaa seurakuntien yhteydestä seuraavista syistä:

1. **Jäsenkato** – Joskus on tilanteita, jolloin seurakunta kaikista elvytysyrityksistä huolimatta menettää niin paljon jäseniä paikkakunnalta muuton, kuoleman tai luopumisen vuoksi, että sen olemassaolo on uhattu. Tällaisessa tilanteessa piirikunnan johtokunnan tulee suositella kyseiselle seurakunnalle sen lakkauttamista.

Ennen kuin seurakunta tekee lopullisen lakkauttamispäätöksen, jäljellä olevia seurakunnanjäseniä pyydetään siirtymään toisten seurakuntien jäseniksi.

Jos jäseniä on riittävästi, seurakunta voi kutsua koolle seurakuntakokouksen, jonka puheenjohtajana toimii piirikunnan johtaja tai hänen määräämänsä pastori. Tässä kokouksessa voidaan äänestää muuttokirjeiden myöntämisestä jäljelle jääneille seurakuntaan normaalisuhteessa oleville jäsenille, jotta he voivat liittyä muihin seurakuntiin. Tällä tavoin seurakunta lakkauttaa itsensä, kun piirikunnan johtokunta sitä suosittaa. Piirikunnan johtokunta rekisteröi lakkauttamisen.

Jos piirikunnan johtokunta katsoo, että jäljellä olevia jäseniä on niin vähän,

ettei tällaista kokousta voida kutsua koolle, piirikunnan johtokunnalla on valta suosittaa normaalisuhteessa olevia jäseniä toisiin seurakuntiin tai piirikuntaseurakuntaan. Tällä tavoin paikallis seurakunta lakkautetaan.

Jos lakkauttamisen hetkellä seurakunnassa on kurinpidon alaisia jäseniä, joille ei voida myöntää muuttokirjettä, he siirtyvät tilapäisesti piirikuntaseurakuntaan. Piirikunnan johtokunta varmistaa, että kaikki voitava tehdään niin pian kuin mahdollista tällaisten jäsenten auttamiseksi uuteen kristilliseen kokemukseen. Jos näissä pyrkimyksissä onnistutaan, heidän jäsenyytensä piirikuntaseurakuntaan vahvistetaan tai heille myönnetään muuttokirje toisiin seurakuntiin. Jos heitä ei voida auttaa ja saattaa takaisin seurakunnan yhteyteen, heidät tulee erottaa piirikunnan johtokunnan päätöksellä.

2. Kurinpidolliset syyt - On harvinaista, että seurakunta lakkautetaan kurinpidollisista syistä, koska seurakunnan tehtävä on etsiä ja pelastaa. Mikäli suuria ongelmia ilmaantuu, kuten luopumusta, kieltäytymistä toimia *Seurakuntakäsikirjan* mukaisesti, tai jatkuvaa kapinoimista piirikuntaa kohtaan, tulee vakavasti yrittää löytää ratkaisu, jotta erottamiselta vältyttäisiin. Pastorin tulisi pyrkiä elvyttämään seurakunnan hengellistä elämää puhein ja henkilökohtaisin kotikäynnein. Piirikunnan kanssa yhteistyössä tulisi järjestää herätyskokouksia jäsenten johtamiseksi uudistamaan liittonsa Herransa kanssa. Jos muutosta ei tapahdu, pastorin tulee yhteistyössä piirikunnan johtokunnan kanssa neuvotella seurakunnan ja sen johtajien kanssa parannuksen ja sovinnon aikaansaamiseksi ja seurakunnan säilyttämiseksi.

Edellä mainittuja menetelmiä suositellaan käytettäväksi ennen kuin suhteet piirikuntaan huononevat siinä määrin, että seurakunta joudutaan erottamaan.

Jos kuitenkin kaikki yritykset seurakunnan säilyttämiseksi epäonnistuvat, piirikunnan johtokunnan tulee huolellisesti harkita seurakunnan erottamista. Jos erottamisratkaisuun päädytään, piirikunta menettelee seuraavasti:

a. Suositus erottamisesta sekä sitä tukevat syyt esitetään seurakunnalle seurakuntakokouksessa tiedoksi ja harkittavaksi.

b. Siinä tapauksessa, että seurakunta ei hyväksy suositusta, se voi toimia yhdellä seuraavista tavoista:

1) Päätää poistaa syyt, jotka johtaisivat kurinpitotoimiin ja hyväksyä piirikunnan esittämät näkökohdat sekä pyytää piirikuntaa peruuttamaan suosituksensa lakkauttamisesta tai erottamisesta.

2) Vedota unionin hallitukseen, tai osaston johtokuntaan seurakuntien unionin ollessa kyseessä, jotta se toimisi välittäjänä seurakunnan puolesta.

c. Siinä tapauksessa, että seurakunta jatkaa kapinointiaan, piirikunnan johtokunta tekee ehdotuksen sääntömääräiselle tai ylimääräiselle edustajiston kokoukselle seurakunnan lakkauttamisesta.

d. Jos edustajiston kokous tekee päätöksen erottaa seurakunta, piirikunnan tulee panna päätös täytäntöön.

Jäsenistä huolehtiminen, asiakirjat ja varat

Lakkautetun tai erotetun seurakunnan uskolliset jäsenet saattavat haluta, että heidän jäsenyytensä säilyy kirkossa. Jotta näistä jäsenistä voidaan huolehtia, heidän jäsenyytensä pidetään vuoden ajan alustavasti piirikuntaseurakunnassa, jona aikana ne, jotka haluavat, voivat siirtää jäsenyytensä joko pysyvästi piirikuntaseurakuntaan tai johonkin toiseen seurakuntaan. Piirikunnan johtokunta arvioi heidän suhteensa kirkkoon, ja jos he ovat hyvämaineisia, piirikunnan johtokunta voi suositella heille piirikuntaseurakunnan tai heidän valitseman seurakunnan jäsenyyttä.

Niiden henkilöiden nimet, jotka ovat lakkautetun tai erotetun seurakunnan kurinpitotoimien alaisia, annetaan piirikunnan sihteerille, jotta piirikunnan johtokunta voi viivyttelämättä päättää heidän jäsenyydestään kuten edellä mainitussa Jäsenkato-kohdassa esitetään.

Jos seurakunta lakkautetaan jäsenkadon vuoksi tai erotetaan kurinpidollisista syistä, kaikki uhrilahjat, taloushallinnon asiakirjat sekä kaikki omaisuus, kiinteä tai irtain, oli se sitten seurakunnan, piirikunnan tai yhdyskunnan perustaman yhdistyksen nimissä, siirtyvät piirikunnan² hallintaan. Täten piirikunnalla on oikeus, valtuudet ja velvollisuus hallita, suojella tai käyttää mainittua omaisuutta ja varoja. Piirikunnan sihteeri ja/tai talousjohtaja arkistoi kaikki seurakunnan asiakirjat.

Seurakunnan asema on mahdollista muuttaa seurakunnasta ryhmäksi lakkauttamisen tai erottamisen sijasta, kun kyseessä on muu kuin kurinpidollinen toimi. Tällainen päätös tehdään piirikunnan johtokunnassa enemmistöpäätöksellä sen jälkeen, kun aluepastorin ja seurakunnan jäsenten kanssa on neuvoteltu. Päätöksen seurakunnalle kertoo pastori tai piirikunnan edustaja.

Seurakuntakokouksessa (ks. s. 44, 45) voidaan päättää kaikkien jäljelle jääneiden seurakuntaan normaalisuhteessa olevien seurakunnan jäsenten muutokirjeiden lähettämisestä piirikuntaseurakuntaan tai muihin seurakuntiin niissä tapauksissa, joissa jäsenet haluavat muuttaa toiseen seurakuntaan. Samassa kokouksessa pastori yhteistyössä jäsenten kanssa nimeää uuden perustetun ryhmän jäsenistä johtoryhmän, johon kuuluu johtaja, sihteeri ja rahastonhoitaja. Muista ryhmän perustamiseen liittyvistä seikoista kerrotaan sivuilla 42, 43.

Viitteet

- 1 Suomessa on käytössä Unioniseurakunta.
- 2 Suomessa kirkon kaikki omaisuus on rekisteröidyn uskonnollisen yhdyskunnan, Suomen Adventtikirkon, nimissä.

6. LUKU

Jäsenyys

Jokaiselle, joka toivoo pääsevänsä kirkon jäseneksi, on tähdennettävä niitä vakavia velvoitteita, jotka liittyvät Kristuksen ruumiin jäsenyyteen. Vain ne, jotka ovat osoittautuneet uudestisyntyneiksi ja joilla on hengellinen kokemus Herran Jeesuksen yhteydestä, ovat sopivia liitettäväksi seurakuntaan. Pastorien tulee opettaa seurakunnan jäseniksi pyrkiville perusluonteiset opinkohdat ja opastaa seurakuntaelämän käytännöissä ja periaatteissa, jotta liittyminen seurakuntaan tapahtuisi terveeltä hengelliseltä pohjalta. Kastetuksi tulemiselle ei ole asetettu mitään alaikäraja. On kuitenkin suositeltavaa, että mikäli hyvin nuori lapsi ilmaisee kiinnostuksensa tulla kasteelle, häntä rohkaistaisiin osallistumaan hänelle järjestettävään kasteopetukseen, ja kaste voidaan suorittaa myöhemmin.

Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Tiedättehän, että meidät kaikki Kristukseen Jeesukseen kastetut on kastettu hänen kuolemaansa. Näin meidät kasteessa annettiin kuolemaan ja haudattiin yhdessä hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista.” (Room. 6:3, 4.)

Myös Luukas sanoo: ”Pietari vastasi: ’Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen, jotta syntinne annettaisiin anteeksi. Silloin te saatte lahjaksi Pyhän Hengen.’” (Ap. t. 2:38.) ”Ne, jotka ottivat hänen sanomansa vastaan, kastettiin, ja uskovien joukkoon tuli sinä päivänä lisää noin kolmetuhatta henkeä.” (Ap. t. 2:41.)

”Seurakunnan jäsenten, jotka hän on kutsunut pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa, tulee ilmentää hänen kunniaansa. Seurakunta on Kristuksen armon rikkauden varastopaikka, ja seurakunnan kautta tulee Jumalan rakkaus lopullisesti ja täysin jopa ’taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon’ (Ef. 3:10).” – White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 11.

Kaste

Kaste on seurakunnan jäsenyyden edellytys – ”Kristus on tehnyt kasteesta hengelliseen valtakuntaansa astumisen merkin. Hän pani sen nimenomaiseksi ehdoksi niille, jotka haluavat, että heidät tunnustetaan Isän, Pojan ja Pyhän Hengen arvoavallan alaisiksi. – –

Kaste merkitsee mitä juhlallisinta maailmasta luopumista. Ne, jotka kastetaan Isän, Pojan ja Pyhän Hengen kolminkertaisessa nimessä, osoittavat jo aivan kristillisen elämänsä alussa julkisesti, että he ovat hylänneet Paholaisen palvelemisen

ja että heistä on tullut kuninkaallisen perheen jäseniä, taivaallisen Kuninkaan lapsia. He ovat totelleet käskyä: 'Lähtekää pois heidän joukostaan ja erotkaa heistä älkääkös koskeko mihinkään saastaiseen[.]' Ja heille täyttyy lupaus: ' - niin otan teidät vastaan ja olen oleva teidän Isänne, ja te olette minun poikiani ja tyttäriäni. Näin sanoo Herra, Kaikkivaltias.' (2. Kor. 6:17, 18.)" - White, *Testimonies for the Church*, osa 6, s. 91.

Kaste on väylä kirkon yhteyteen astumiselle. Se on tosiasiallisesti tae Kristuksen pelastavaan liittoon käymisestä ja se on vakava, mutta myös iloinen syntymäjuhla Jumalan perheeseen.

Seurakunnan jäsenyys on mahdollista vain niissä seurakunnissa, jotka piirikunta on virallisesti tunnustanut.

Kastetapa - Kirkko uskoo, että raamatullinen kaste tapahtuu upottamalla ja liittää jäsenyyteensä vain ne, jotka on kastettu tällä tavalla. (Ks. luku 14 Seitsemännen päivän adventistien perusluonteiset opinkohdat.) Kun ihminen tunnustaa olevansa syntinen ja sellaisena kadotettu, ja kun hän vilpittömästi katuu syntejään ja kääntyy, hänet voidaan asianmukaisen opetuksen jälkeen hyväksyä kaste-ehdokkaaksi ja seurakunnan jäseneksi.

Perusteellinen opetus ja julkinen tutkinta ennen kastetta - Yksittäiselle kaste-ehdokkaalle tai kasteluokalle tulisi opettaa Raamatusta kirkon perusluonteiset opinkohdat sekä käytännöt ja jäsenyyden velvoitteet. Pastorin pitäisi osoittaa seurakunnalle, että kaste-ehdokkaat ovat perehtyneet asioihin hyvin, että he ovat valmiita ottamaan tämän tärkeän askeleen ja elämäntavoillaan sekä käyttäytymisellään ilmaisemaan, että he hyväksyvät kirkon opinkohdat ja periaatteet, sillä: "Hedelmistä te siis tunnette heidät." (Matt. 7:20.)

Mikäli julkinen tutkinta on epäkäytännöllistä järjestää, johtokunnan tai johtokunnan hyväksymän pienen työryhmän, esim. seurakunnan vanhinten, tulisi suorittaa tutkinta, ja heidän raporttinsa tulisi esittää seurakunnalle ennen kastetta.

"Opetuslapseuden ehtoja ei ole esitetty kasteelle aikoville niin perusteellisesti kuin olisi tullut. On selvitettävä, ovatko he omaksumassa vain seitsemännen päivän adventistin nimen vai asettuvatko he todella Herran puolelle ja lähtevät pois maailmasta ja erottautuvat sen epäpuhtaudesta. Ennen kastetta pitäisi kaste-ehdokkaiden vakaumusta tutkia. Tätä tutkintaa ei pidä tehdä kylmästi ja rutiininomaisesti, vaan lempeästi ja ystävällisesti, niin että vastasyntynyt uskova ohjataan katsomaan Jumalan Karitsaa, joka ottaa pois maailman synnin. Esittäkää kaste-ehdokkaalle evankeliumin perusteet." - White, *Testimonies for the Church*, osa 6, s. 95, 96.

Kastettavan vakuutus uskostaan, kastekysymykset ja uskontunnustus

Kastettavan vakuutus uskostaan – Kaste-ehdokkaiden ja seurakuntaan uskontunnustuksen kautta liitettävien tulee seurakunnan tai muun asianmukaisesti nimetyn kokoonpanon läsnä ollessa vakuuttaa, että he hyväksyvät perusluonteiset opinkohdat. (Ks. s. 48.)

Pastorin tai seurakunnan vanhimman tulee esittää kaste-ehdokkaalle/ehdokkaille seuraavat kysymykset, joihin voi vastata suullisesti, käden nostolla tai muulla asianomaiseen kulttuuriin soveltuvalla tavalla:

Kastekysymykset

1. Uskotko, että on yksi iankaikkinen, kolmiyhteinen Jumala: Isä ja Poika ja Pyhä Henki?
2. Hyväksytkö sen, että Jeesus Kristus kuoli Golgatalla sovitushriksi syntiesi tähden ja uskotko, että Jumalan armosta pelastut synnistä ja sen rangaistuksesta uskomalla hänen vuodattamansa veren ansioon?
3. Hyväksytkö Jeesuksen Kristuksen Herraksesi ja henkilökohtaiseksi Vapahtajaksesi ja uskotko, että Jumala on Kristuksessa antanut anteeksi syntisi ja antanut sinulle uuden sydämen, ja luovutko maailman synnillisistä tavoista?
4. Otatko uskon kautta vastaan Kristuksen vanhurskauden ja tunnustatko hänet taivaallisessa pyhäkössä palvelevaksi välimieheksesi? Otatko vastaan hänen lupauksensa muuttavasta armosta ja voimasta, jonka avulla voit elää rakastavaa ja kristuskeskeistä elämää kodissasi ja ihmisten keskeillä?
5. Uskotko, että Raamattu on Jumalan innoittamaa sanaa ja kristityn ainoa uskon ja elämän ohje? Haluatko sitoutua käyttämään säännöllisesti aikaa rukoukseen ja Raamatun tutkimiseen?
6. Hyväksytkö, että kymmenen käskyä ilmaisee Jumalan luonteen ja hänen tahtonsa ihmiskunnalle? Haluatko noudattaa tätä lakia sydämessäsi asuvan Kristuksen voiman avulla, myös sen neljättä käskyä, joka käskee pyhittämään viikon seitsemännen päivän Herran sapattina ja luomisen muistomerkinä?
7. Odotatko Jeesuksen pikaista paluuta ja sen autuaallisen toivon täyttymystä, jolloin ”kuolevainen” pukeutuu ”kuolemattomuuteen” (1. Kor. 15:54)? Valmistautuessasi kohtaamaan Herrasi, haluatko todistaa pelastuksesta, jota Jumala rakkaudessaan tarjoaa ihmiselle, käyttämällä lahjojasi henkilökohtaisessa lähestyössä auttaaksesi toisia olemaan valmiita, kun hän saapuu kirkkaudessaan?

8. Hyväksytkö Raamatun opetuksen hengellisistä lahjoista ja uskotko, että profetian lahja on yksi seurakunnan jäännöksen tuntomerkeistä?

9. Uskotko, että Jumala on asettanut seurakunnan? Haluatko palvella Jumalaa ja tukea kirkkoa kymmenyksilläsi ja lahjoillasi, työlläsi ja vaikutuksellasi?

10. Uskotko, että ruumiisi on Pyhän Hengen temppeleli ja haluatko kunnioittaa Jumalaa pitämällä siitä huolta? Haluatko välttää kaikkea terveyttä vahingoittavaa ja pidättäytyä epäterveellisestä ruoasta? Haluatko pidättäytyä alkoholijuomien, tupakan ja huumausaineiden käyttämisestä, tuottamisesta ja välittämisestä kaikissa ihmisten nautittavaksi tarkoitetuissa muodoissa?

11. Tunnetko ja ymmärrätkö Raamatun peruseriaatteet niin kuin seitsemännen päivän adventistien kirkkokunta ne opettaa? Haluatko Jumalan armon avulla täyttää hänen tahtonsa ja saattaa elämäsi sopusointuun näiden periaatteiden kanssa?

12. Hyväksytkö Uuden testamentin opetuksen upotuskasteesta ja haluatko tulla tällä tavoin kastetuksi ja näin ilmaista julkisesti uskosi Kristukseen ja syntiesi anteeksiantamiseen?

13. Hyväksytkö ja uskotko, että seitsemännen päivän adventistien kirkkokunta on Raamatun profetioiden ilmoittama jäännösseurakunta ja että siihen kutsutaan ja hyväksytään jäseniksi ihmisiä kaikista kansoista, roduista ja kieliryhmistä? Haluatko tulla tämän maailmanlaajuisen kirkon seurakunnan jäseneksi?

Vaihtoehtoinen malli

1. Hyväksytkö Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaiseksi Vapahtajaksesi ja Herraksesi ja haluatko elää hänen yhteydessään?

2. Hyväksytkö Raamatun opetukset niin kuin ne on ilmaistu seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnan perusuonteisissa opinkohdissa ja sitoudutko Jumalan armosta elämään sopusoinnussa näiden opetusten kanssa?

3. Haluatko tulla kastetuksi ja näin julkisesti tunnustaa uskosi Jeesukseen Kristukseen ja tulla liitetyksi seitsemännen päivän adventistien kirkkokuntaan? Haluatko uskollisesti tukea kirkkoa ja sen lähetystehtävää omalla vaikutuksellasi, kymmenyksilläsi ja uhrilahjoillasi sekä palvelutyölläsi?

Kasteliitto – Kirkko on hyväksynyt kaksikymmentäkahdeksan perusuonteista opinkohtaa. Nämä yhdessä kastelupauksen ja kastetodistuksen kanssa muodostavat kasteliiton.

Painettu versio tästä kasteliitosta tulisi antaa yhdessä asianmukaisesti täyte-

tyn kastetodistuksen kanssa jokaiselle seurakuntaan liitetulle kastetulle. Vastavaanlainen todistus¹ tulisi myös antaa henkilölle, joka on liitetty seurakuntaan uskontunnustuksen kautta.

Kastetodistuksessa on tila uuden seurakunnanjäsenen allekirjoitukselle. Kasteen jälkeen kastetodistus tulisi luovuttaa kastetulle. Uskontunnustus kuuluu näin:

Kastetun uskontunnustus

1. Minä uskon, että on yksi iankaikkinen, kolmiyhteinen Jumala: Isä ja Poika ja Pyhä Henki.
2. Hyväksyn Jeesuksen Kristuksen kuoleman Golgatalla sovitushriksi syntieni tähden ja uskon, että pelastun synnistä ja sen rangaistuksesta Jumalan armosta, kun uskon hänen vuodattamansa veren ansioon.
3. Hyväksyn Jeesuksen Kristuksen Herrakseni ja henkilökohtaiseksi Vapahtajakseni ja uskon, että Jumala on Kristuksessa antanut anteeksi syntini ja antanut minulle uuden sydämen, ja luovun maailman synnillisistä tavoista.
4. Otan uskon kautta vastaan Kristuksen vanhurskauden, tunnustan hänet taivaallisessa pyhäkössä palvelevaksi välimiehekseni ja luotan hänen lupaukseensa, että hänen armostaan saan voimaa elää rakastavaa ja kristuskeskeistä elämää kodissani ja ihmisten kesellä.
5. Uskon, että Raamattu on Jumalan innoittamaa sanaa ja kristityn ainoa uskon ja elämän ohje. Sitoudun käyttämään säännöllisesti aikaa rukoukseen ja Raamatun tutkimiseen.
6. Hyväksyn Raamatun kymmenen käskyä Jumalan luonteen ja hänen tahtonsa ilmauksena. Haluan noudattaa tätä lakia sydämessäni asuvan Kristuksen voiman avulla, myös sen neljättä käskyä, joka käskää pyhittämään viikon seitsemännen päivän Herran sapattina ja luomisen muistomerkinä.
7. Odotan Jeesuksen pikaista paluuta ja autuaallisen toivon täyttymystä, jolloin ”kuolevainen” pukeutuu ”kuolemattomuuteen” (1. Kor. 15:54). Valmistautuessani kohtaamaan Herrani haluan todistaa pelastuksesta, jota Jumala rakkaudessaan tarjoaa ihmisille, käyttämällä lahjojani henkilökohtaisessa lähetystyössä auttaakseni toisia olemaan valmiita, kun hän saapuu kirkkaudessaan.
8. Hyväksyn Raamatun opetuksen hengellisistä lahjoista ja uskon, että profetian lahja on yksi seurakunnan jäännöksen tuntomerkeistä.
9. Uskon, että Jumala on asettanut kirkko-organisaation ja haluan palvella Ju-

malaa ja tukea kirkkoa kymmenyksilläni ja lahjoillani, työlläni ja vaikutuksellani.

10. Uskon, että ruumiini on Pyhän Hengen temppeli ja haluan kunnioittaa Jumalaa pitämällä siitä huolta välttämällä kaikkea terveyttä vahingoittavaa ja pidättymällä epäterveellisistä ruoista. Haluan pidättäytyä alkoholijuomien, tupakan ja huumausaineiden käyttämisestä, tuottamisesta ja välittämisestä kaikissa ihmisten nautittavaksi tarkoitetuissa muodoissa.

11. Tunnen ja ymmärrän Raamatun peruseriaatteet niin kuin seitsemännen päivän adventistien kirkkokunta ne opettaa. Haluan Jumalan armon avulla täyttää hänen tahtonsa ja saattaa elämäni sopusointuun näiden periaatteiden kanssa.

12. Hyväksyn Uuden testamentin opetuksen upotuskasteesta ja haluan tulla tällä tavoin kastetuksi ja näin ilmaista julkisesti uskoni Kristukseen ja syntieni anteeksiantamiseen.

13. Hyväksyn ja uskon, että seitsemännen päivän adventistien kirkkokunta on Raamatun profetioiden ilmoittama jäännösseurakunta ja että siihen kutsutaan ja hyväksytään jäseniksi ihmisiä kaikista kansoista, roduista ja kieliryhmistä. Haluan tulla maailmanlaajuisen kirkon tämän seurakunnan jäseneksi.

Kaste-ehdokkaasta äänestäminen – Kaste-ehdokkaan vastattua myöntävästi edellä esitettyihin kastekysymyksiin seurakunnan tai muun valtuutetun kokoonpanon läsnä ollessa seurakunnan tulisi äänestää hänen seurakuntaan liittämistään ja kastamisestaan, jota ei tule tarpeettomasti lykätä.

Kaste-ehdokkasiin tutustuminen – Valmistaessaan ihmisiä kasteelle evankelistan tulisi kutsua pastori tai seurakunnan vanhin kasteluokalleen tutustumaan kaste-ehdokkasiin. Tällaiset kontaktit auttavat seurakuntaa ottamaan uudet jäsenet paremmin vastaan yhteyteensä.

Kastetoimitus – Seurakunnanpalvelijoiden tulee tätä toimitusta varten tehdä välttämättömät valmistelut. He myös avustavat kastettavat veteen ja vedestä pois (miehet avustavat miehiä ja naiset naisia).

Kastettaville on hankittava sopiva kastepuku. Paksusta kankaasta valmistettu puku on soveltuvin. Mikäli erityisiä kastepukuja ei ole käytettävissä, kastettavan puvun tulisi olla säädyllinen.

Kastetoimitusta tulisi seurata hetki, jolloin kastetut toivotetaan tervetulleeksi seurakuntaan.

Uudelleen kastaminen

Raamatussa puhutaan uudelleen kastamisesta varsinaisesti vain Apostolien teoissa

19:1-7, jossa apostoli Paavali kehottaa ryhmää uskovaisia uudelleen kasteelle, koska heidän aikaisempi kasteensa oli Johanneksen suorittama katumuksen kaste. Katumuksen lisäksi kristillinen kaste ymmärretään henkilökohtaiseksi sitoutumiseksi evankeliumiin ja Jeesuksen opetuksiin, ja siinä vastaanotetaan Pyhä Henki. Jos henkilön ymmärrys näistä asioista on kasvanut ja halu sitoutumiseen lisääntynyt, on uudelleen kastaminen mahdollista.

Toisista kristillisistä yhteisöistä tulevat henkilöt – Toisista kristillisistä yhteisöistä tulevat henkilöt, jotka ovat omaksuneet kirkon perusluonteiset opinkohdat, voivat raamatullisin perustein pyytää tulla kastetuiksi uudelleen, vaikka heidät on aikaisemmin kastettu upottamalla.

Seuraavat esimerkit kuitenkin osoittavat, että uudelleen kastaminen ei ole välttämätöntä. Todennäköisesti Apostolien tekojen 19. luvussa kuvattu tapaus oli poikkeuksellinen, sillä Apolloksesta kerrotaan, että hänet oli kastettu Johanneksen kasteella (Ap. t. 18:25), eikä hänen uudelleen kastamisestaan ole mainintaa. Ilmeisesti jotkut apostoleista oli kastettu Johanneksen kasteella (Joh. 1:35-40), mutta heidän uudelleen kastamisestaan ei ole mainintaa.

Mikäli uskova on omaksunut merkittäviä uusia totuuksia, Ellen G. White tukee ajatusta uudelleen kastamisesta, mikäli Pyhä Henki kehottaa uskovaä sitä pyytämään. Tällöin toteutuisi Apostolien tekojen 19. luvussa kuvatun tapahtuman kaltainen kehitys. Henkilö, joka on aikaisemmin upotuskastettu, arvioikoon uutta hengellistä kokemustaan ja miettiköön, haluaako hän tulla uudelleen kastetuksi vai ei. Häntä ei tule siihen painostaa.

”Tämä [uudelleen kastaminen] on asia, joka yksilön on omantuntonsa mukaisesti ratkaistava Jumalan edessä. Tämä asia on esitettävä hienotunteisesti lempeyden ja rakkauden hengessä. Täten vain Jumala pääsee vaikuttamaan sydämeen. Anna Jumalalle tilaisuus vaikuttaa Pyhän Henkensä välityksellä ihmismieleen, niin että ihminen on täydellisen vakuuttunut ja tyytyväinen, mikäli hän tämän lisäskelleen ottaa.” – White, *Evangelism*, s. 373.

Luopumus ja uudelleen kastaminen – Vaikka luopumusta esiintyi alkuseurakunnassa (Hepr. 6:4-6), Raamatussa ei kuitenkaan käsitellä uudelleen kastamista. Ellen G. White tukee uudelleen kastamista silloin, kun luopunut seurakunnanjäsen tulee uuteen kääntymykseen ja haluaa liittyä seurakuntaan (ks. s. 69, 70).

”Herra kutsuu todelliseen uudistumiseen. Kun ihminen on sydäimestään uudelleen kääntynyt, annettakoon hänelle mahdollisuus uuteen kasteeseen. Hänelle tulee antaa tilaisuus uudistaa liittonsa Jumalan kanssa, ja Jumala uudistaa liittonsa hänen kanssaan.” – White, *Evangelism*, s. 375.

Perusteeton uudelleen kastaminen – Raamatun opetuksen mukaisesti ja Ellen G. Whiten neuvojen valossa uudelleen kastaminen pitäisi tapahtua vain erityisolosuhteissa ja suhteellisen harvoin. Se, että kastetoimitus toistetaan useasti, tai että se suoritetaan tunnepohjalta, vähentää kasteen arvoa ja vääristää sen vakavuutta

ja merkitystä. Jos seurakunnan jäsenen usko on kylmentynyt, hän tarvitsee katumuksen henkeä, joka johtaa herätykseen ja uudistumiseen. Tätä kokemusta seuraa osallistuminen ehtoolliselle, joka merkitsee puhdistautumista ja yhteyttä Kristuksen ruumiiseen, mikä tekee uudelleen kastamisen tarpeettomaksi.

Uskon tunnustaminen

Henkilö, joka on hyväksynyt kirkon perusluonteiset opinkohdat ja joka haluaa uskonsa tunnustamalla liittyä seurakuntaan, voidaan hyväksyä jäseneksi, mikäli hänen kohdallaan toteutuu jokin seuraavista vaihtoehdoista:

1. Henkilö on tunnustava kristitty toisesta kristillisestä yhteisöstä, ja hänet on kastettu seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnassa käytössä olevalla upotuskasteella. (Ks. s. 48.)
2. Henkilö on seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnan jäsen, mutta poikkeuksellisen maailmantilanteen vuoksi hän ei pysty saamaan muuttokirjettä kotiseurakunnastaan. (Ks. s. 56.)
3. Henkilö on seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnan jäsen, jonka jäsenyyden siirtopyyntöön ei ole tullut vastausta siitä seurakunnasta, jonka jäsen hän on. Tällaisessa tapauksessa seurakunnan tulee hakea apua asianomaisesta piirikunnasta.
4. Henkilö, joka on ollut seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnan jäsen ja pysynyt uskollisena kristilliselle vakaumukselleen, mutta jonka jäsenrekisteritiedot² ovat kadonneet tai hänet on luokiteltu kateissa olevaksi.

Suurta huolellisuutta tulee noudattaa silloin, kun vastaanotetaan henkilöitä, jotka ovat entisiä jonkin seitsemännen päivän adventistien seurakunnan jäseniä. Kun henkilö haluaa liittyä seurakuntaan uskon tunnustamisella, hänen taustastaan olisi hyvä saada tietoa. Seurakunnan virkailijoiden pitäisi kysyä neuvoa ja apua piirikunnan johtajalta. Tietojen selvittämiseen pitäisi varata riittävästi aikaa.

Jos käy ilmi, että henkilö, joka haluaa liittyä jäseneksi uskon tunnustuksella, on edelleen toisen seurakunnan jäsen, tulee odottaa muuttokirjettä tältä seurakunnalta ennen kuin henkilön seurakuntaan liittämässä edetään. Mikäli muuttokirje on pyydetty (ks. s. 55, 56), mutta seurakunta on kieltäytynyt antamasta sitä, ja seurakunnan jäsenen mielestä se on väärin perustein evätty, hän voi vedota piirikunnan johtokuntaan. Tämän menettelyn seuraaminen johtaa kirkon jäsenyyden pyhyden arvostamiseen ja mahdollisten vääryyksien oikaisuun. Millään seurakunnalla ei ole oikeutta pidättää muuttokirjettä, ellei henkilö ole seurakuntakurin alainen.

Jos henkilö, joka on erotettu kirkon jäsenyydestä, pyytää päästä uudelleen kirkon jäseneksi, tätä edeltää normaalisti uudelleen kastaminen. (Ks. s. 69, 70.)

Jäsenyyden muutto

Kun seurakunnan jäsen muuttaa toiselle paikkakunnalle, hänen oman seurakuntansa sihteerin³ tulisi kirjoittaa asianomaiseen piirikuntaan ja pyytää, että tämän paikkakunnan pastori vieraillee seurakunnan jäsenen luona ja auttaa häntä siirtämään jäsenyytensä uuteen seurakuntaan.⁴

Seurakunnan sihteerin tulee myös ilmoittaa paikkakuntaa vaihtaneelle seurakunnan jäsenelle oikeastaan antaa tämän uusi osoite piirikunnan tietoon.

Seurakunnan jäsenen, joka muuttaa toiselle paikkakunnalle kuutta kuukautta pidemmäksi ajaksi, tulisi välittömästi pyytää muuttokirje. Henkilön, joka muuttaa syrjäiselle alueelle, jossa ei ole kohtuullisen matkan päässä seurakuntaa, tulisi pyytää siirtoa piirikuntaseurakuntaan.

Muuttokirjeen⁵ pyytäminen ja myöntäminen - Seurakunnan jäsenen tulee pyytää, että sen seurakunnan sihteeri, jonka jäseneksi hän haluaa liittyä, ottaa yhteyttä sen seurakunnan sihteeriin, josta hän haluaa muuttaa. Vastaanottava seurakunta lähettää tällöin muuttokirjeen pyynnön⁶ lähettävän seurakunnan sihteerille. (Vaihtoehtoinen tapa ks. s. 56.)

Kun lähettävän seurakunnan sihteeri saa tällaisen jäsenyyden siirtopyynnön, hän ilmoittaa siitä pastorille tai seurakunnan vanhimmalle, joka tuo asian johtokunnan käsittelyyn. Harkittuaan asiaa johtokunta äänestää siirrosta. (Ks. 41-45, 52-58, 67-70, 82.) Pastori tai seurakunnan vanhin tuo johtokunnan ehdotuksen, myönteisen tai kielteisen, seurakunnalle tiedoksi. Seurakunta päättää äänestämällä muuttokirjeen myöntämisestä aikaisintaan viikon päästä tästä tiedoksiannosta.⁷

Yhden viikon mittainen harkinta-aika on tarpeen, jotta seurakunnan jäsenillä olisi mahdollisuus moittia muuttokirjeen myöntämistä. Tällaista huomautusta ei yleensä tule tehdä julkisesti, vaan asiasta tulee puhua pastorille tai seurakunnan vanhimmalle, joka tuo sen johtokunnan tietoon. Johtokunnan pitäisi antaa jokaiselle huomautuksen tekijälle mahdollisuus perustella kantansa. Mikäli huomautukselle ei ole perusteita, huomautuksen tekijää tulee kehottaa peruuttamaan huomautuksensa. Mikäli huomautukselle on perusteita, johtokunnan velvollisuus on perehtyä siihen. Äänestystä muuttokirjeen myöntämisestä tulee lykätä, kunnes asiassa on päästy tyydyttävään ratkaisuun.

Mikäli huomautus liittyy ihmisten välisiin suhteisiin, olisi tehtävä kaikki mahdollinen, jotta rikkoutuneet suhteet eheytyisivät. Mikäli kyseessä on julki-synti, henkilöön täytyy mahdollisesti soveltaa seurakuntakuria. Jos huomautus koskee hengellistä luopumusta, asianomaisen henkilön jumalsuhdetta tulisi auttaa elpymään.

Seurakunnan sihteeri valmistelee muuttokirjeen - Kun [lähettävä] seurakunta

on myöntänyt muuttokirjeen, seurakunnan sihteeri täyttää tätä tarkoitusta varten olevan lomakkeen⁸ ja toimittaa sen vastaanottavan seurakunnan sihteerille.

Vastaanottavan seurakunnan sihteeri vuorostaan antaa muuttokirjeen pastorille tai seurakunnan vanhimmalle, joka esittelee sen ensin johtokunnalle, joka tekee asiasta ehdotuksen. Tämän jälkeen johtokunnan ehdotus annetaan tiedoksi seurakunnalle seuraavassa normaalissa jumalanpalveluksessa. Yleensä henkilön vastaanottamisesta seurakunnan jäsenyyteen äänestetään siitä viikon päästä pidettävässä normaalissa jumalanpalveluksessa. Tämän jälkeen vastaanottavan seurakunnan sihteeri lisää henkilön nimen ja liittämispäivän seurakunnan jäsenluetteloon⁹. Seurakunnan sihteeri myös täyttää tätä tarkoitusta varten olevan lomakkeen¹⁰, jossa todetaan, että henkilö on hyväksytty jäseneksi, ja postittaa sen lähettävän seurakunnan sihteerille. (Ks. s. 82.)

Muuttokirjeen voimassaolo – Muuttokirje on voimassa kuusi kuukautta sen päiväyksestä.

Vaihtoehtoinen tapa muuttokirjeelle – Osasto voi päättää vaihtoehtoisista tavoista seurakunnan jäsenten siirtymiselle seurakunnasta toiseen omalla alueellaan. Kuitenkin kun seurakunnan jäsen pyytää siirtoa seurakuntaan, joka on toisen osaston alueella, tulee noudattaa menettelyä, joka on edellä kuvattu kohdassa *Muuttokirjeen pyytäminen ja myöntäminen*.

Jäsenyys siirron aikana – Lähettävän seurakunnan sihteeri ei saa missään tapauksessa poistaa henkilön nimeä jäsenluettelosta ennen kuin se osa muuttokirjettä on palautunut, jossa todetaan, että henkilö on äänestetty vastaanottavan seurakunnan jäseneksi. Tällainen menettely riistäisi henkilöltä hänen jäsenyytensä siirron aikana. Seurakunnan sihteeri, vanhimmat, pastori ja piirikunnan johtaja ovat vastuussa siitä, että kaikissa seurakunnissa seurataan tätä toimintatapaa.

Jäsenten vastaanottaminen poikkeusoloista – Toisinaan vaikeat konfliktit eri puolilla maailmaa voivat vaikeuttaa kommunikointia jäsenasioissa. Tällaisissa tapauksissa vastaanottavan seurakunnan tulee yhteistyössä piirikunnan kanssa vakuuttua, että henkilö täyttää seurakunnan jäsenyydelle asettamat ehdot, ja sitten vastaanottaa hänet seurakunnan jäsenyyteen uskontunnustuksella. Mikäli myöhemmin on mahdollista kommunikoida lähettävän seurakunnan tai sen piirikunnan kanssa, jonka hallintoalueeseen seurakunta kuuluu, vastaanottavan seurakunnan tulisi ilmoittaa kirjallisesti, että seurakuntaan liittäminen on tapahtunut.

Jäsenmäärän laskeminen – Kun seurakunta valmistelee neljännes- tai vuosiraporttia¹¹, henkilö, joka on saanut muuttokirjeen, mutta jonka liittämisestä toiseen seurakuntaan ei vielä ole tullut ilmoitusta, tulee laskea lähettävän seurakunnan jäseneksi. Kun ilmoitus on tullut, henkilö poistetaan lähettävän seurakunnan rekisteristä eikä häntä enää lasketa mukaan tämän jälkeisiin raporteihin.

Mikäli muuttokirjettä ei hyväksytä – Vastaanottavan seurakunnan tulee hyväksyä henkilö jäsenyyteensä, ellei sillä ole tiedossaan pätevää syytä evätä jäsenyyden etuoikeus. Mikäli seurakunta ei hyväksy henkilöä, seurakunnan sihteerin on palautettava muuttokirje, jossa on perusteellinen selvitys syistä, lähettävään seurakuntaan. Tässä tapauksessa henkilön jäsenyys jää lähettävään seurakuntaan, jossa tulisi asiaan löytää ratkaisu yhteistyössä asianosaisen henkilön kanssa.

Muuttokirje vain normaalisuhteessa oleville – Muuttokirje voidaan myöntää vain sellaiselle henkilölle, joka on normaalisuhteessa seurakuntaan, ei sellaiselle, joka on seurakuntakurin alainen. Muuttokirjeeseen ei saa liittää mitään henkilöä kuvaavaa tietoa, paitsi siinä tapauksessa, että lähettävän seurakunnan pastorilla tai johtokunnalla on todistettua tietoa siitä, että henkilö on syyllistynyt lasten hyväksikäyttöön. Tällaisissa tapauksissa lasten turvallisuuden tähden pastorin tai vanhimman tulee antaa luottamuksellinen lausunto¹², jossa asia tuodaan vastaanottavan seurakunnan pastorin tai vanhimman tietoon.

Mikäli henkilö, joka on muuttanut toiselle paikkakunnalle, on tullut välinpitämättömäksi hengellisille asioille, voi lähettävän seurakunnan pastori tai vanhin ottaa asian puheeksi vastaanottavan seurakunnan pastorin tai vanhimman kanssa ennen kuin muuttokirje myönnetään.

Ei muuttokirjettä ilman asianomaisen suostumusta – Seurakunta ei saa missään tapauksessa äänestää muuttokirjeestä, jota seurakunnan jäsen ei ole pyytänyt. Seurakunnan ei myöskään tule hyväksyä jäsenyyteensä henkilöä, jonka kohdalla on näin toimittu. Jäsenyys on henkilökohtainen suhde Kristuksen ruumiiseen, ja seurakunnan tulee kunnioittaa tätä suhdetta ja välttää kaikkea omavaltaisuutta.

Toisaalta seurakunnan jäsenen velvoitteisiin kuuluu seurakunnan hyvinvointi ja hänen tulee omalta osaltaan lievittää sitä ongelmaa, joka syntyy, kun jäsenluettelossa on muualla asuvia jäseniä. Kun seurakunnan jäsen muuttaa, hänen pitäisi viivytyksettä pyytää muuttokirje.

Mikäli seurakunta on piirikunnan edustajiston kokouksen päätöksellä erotettu piirikunnasta, kaikkien uskollisten seurakunnan jäsenten katsotaan muuttaneen väliaikaisesti piirikuntaseurakuntaan (ellei joku sitä nimenomaisesti kiellä). Piirikuntaseurakunta voi sitten myöntää muuttokirjeitä uskollisille jäsenille ja hoitaa muita jäsenyyteen liittyviä asioita tarpeen mukaan (ks. s. 44–46).

Johtokunta ei voi antaa muuttokirjettä – Johtokunnalla ei ole valtuutta äänestää henkilön ottamisesta seurakunnan jäseneksi tai heidän siirtämisestään toiseen seurakuntaan. Johtokunnan valtuus on rajattu suosituksen antamiseen seurakuntakokoukselle. Kaikista muuttokirjeistä, myönteisistä tai kielteisistä, päättää seurakunta äänestämällä. (Ks. s. 55, 56.) Seurakunnan sihteeri ei voi lisätä nimiä jäsenluetteloon eikä poistaa niitä sieltä kuin seurakunnan päätöksellä, paitsi siinä tapauksessa, että seurakunnan jäsen pyytää kirjallisesti eroa seurakunnan jäsenyydestä. Tällöin johtokunnan on todettava ero seurakunnan jäsenyydestä ja

kirjattava se pöytäkirjaan. Sitten tulisi ryhtyä toimenpiteisiin, jotta henkilön suhde seurakuntaperheeseen voisi eheytyä. Kun seurakunnan jäsen kuolee, seurakunnan sihteeri kirjaa kuolinpäivän muistiin, eikä seurakunnalta edellytetä toimenpiteitä.

Jäsenyys piirikuntaseurakunnassa¹³ – Harvaan asutuilla tai syrjäisillä seuduilla asuvien jäsenten pitäisi liittyä jäseniksi piirikuntaseurakuntaan, joka on uskovien yhteisö niitä varten, jotka muuten jäisivät paitsi seurakunnan jäsenyyden etuja. Piirikunnan virkailijoiden ja muiden työntekijöiden (mukaan luettuna pastorit), tulisi olla paikallisen seurakunnan jäseniä, ei piirikuntaseurakunnan jäseniä. Myös vanhusten, joiden terveys on heikentynyt, tulisi olla seurakunnan jäseniä, ei piirikuntaseurakunnan jäseniä, mikäli heidän lähellään on seurakunta.

Piirikunnan johtaja on piirikuntaseurakunnan päävanhin ja seurakunnan sihteerin ja rahastonhoitajan työt ovat piirikunnan sihteerin ja talousjohtajan vastuulla. Koska piirikuntaseurakunnalla ei ole omaa johtokuntaa, kaikista sen asioista päätetään piirikunnan johtokunnassa. Piirikunnan johtokunta myös valitsee piirikuntaseurakunnan edustajat edustajiston kokoukseen.

Jäsenluettelo¹⁴ – Seurakunnassa tulee olla yksi jäsenluettelo. Siihen saa lisätä nimiä tai poistaa¹⁵ niitä vain seurakuntakokouksen päätöksellä tai mikäli henkilö on kuollut. (Ks. s. x.) Jäsenluettelon täytyy olla ajantasainen¹⁶.

Viitteet

- 1 ”Todistus adventtiseurakuntaan liittämisestä” -lomake, saatavana Unionin toimistosta.
- 2 Suomessa jäsenrekisteriä ylläpitää Suomen Adventtikirkko, tehtävästä vastaa Unionin jäsenrekisterinhoitaja.
- 3 Suomessa seurakunnassa voi olla erityisesti tähän tehtävään nimetty jäsensihteeri.
- 4 Tätä prosessia noudatetaan myös silloin, kun henkilö haluaa muuttaa seurakunnasta toiseen muuttamatta paikkakuntaa, liite Jäsenen siirto paikallis seurakunnasta toiseen, s. 192.
- 5 Muuttokirje (ent. seurakuntakirje).
- 6 Sihteeri lähettää ”Muuttokirjeen pyyntö”-lomakkeen (seurakunnan sihteerin materiaaleissa) seurakunnan jäsenen nykyiseen seurakuntaan. Lomakkeita on saatavana Unionin toimistosta.
- 7 Tästä asiasta äänestäminen jumalanpalveluksen yhteydessä vastaa seurakuntakokousta.
- 8 ”Muuttokirje”-lomake, (seurakunnan sihteerin materiaaleissa), saatavana Unionin toimistosta. Huom! Muuttokirje lähetetään vasta, kun seurakuntakokous on sen hyväksynyt.
- 9 EU-lainsäädännön vuoksi Suomessa seurakunnat ilmoittavat tiedot kirkon jäsenrekisterin hoitajalle, joka tekee muutokset jäsenrekisteriin.
- 10 ”Jäsenmuuton vahvistuskirje” -dokumentti (seurakunnan sihteerin materiaaleissa), saatavana Unionin toimistosta.
- 11 Sihteerin neljännesraportti (seurakunnan sihteerin materiaaleissa).
- 12 Muista huomioida tietosuojalaki (5.12.2018/1050).
- 13 Suomessa Unioniseurakunta.
- 14 EU-lainsäädännön vuoksi jäsenluettelo on käytännössä ote Suomen Adventtikirkon jäsenrekisteristä. Ks. tietosuojaseloste adventtikirkon internetsivulta adventist.fi.
- 15 Lisätietoja seurakunnasta eroamiskäytännöstä Suomessa luvusta 7, alaviite 3, s. 70.
- 16 Jäsenyydestä eronneista ei saa pitää rekisteriä.

7. LUKU

Seurakuntakuri

Yleisiä periaatteita

Raamattu ja profetian hengen kirjoitukset korostavat selkeästi sitä vakavaa vastuuta, joka Jumalan kansalla on pysyä puhtaana, moitteettomana ja hengellisesti palavana. Jos seurakunnan jäsenistä tulee välinpitämättömiä tai he loitontuvat seurakunnasta, seurakunnan tulee yrittää voittaa heidät takaisin Herralle.

Erehtyneisiin suhtautuminen - ”Jos veljesi tekee syntiä, ota asia puheeksi kahden kesken. Jos hän kuulee sinua, olet voittanut hänet takaisin. Mutta ellei hän kuule sinua, ota mukaasi yksi tai kaksi muuta, sillä ’jokainen asia on vahvistettava kahden tai kolmen todistajan sanalla’. Ellei hän kuuntele heitäkään, ilmoita seurakunnalle. Ja jos hän ei tottele seurakuntaakaan, suhtaudu häneen kuin pakanaan tai publikaaniin. Totisesti: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te vapautatte maan päällä, on myös taivaassa vapautettu.” (Matt. 18:15–18.)

”Joutuessaan tekemisiin erehtyvien seurakunnanjäsenten kanssa Jumalan kansan on tarkoin seurattava niitä opetuksia, joita Vapahtaja on antanut Matteuksen evankeliumin 18. luvussa.

Ihmisolennot ovat Kristuksen omaisuutta. Hän on ostanut heidät rajattomalla hinnalla ja liittänyt itseensä sillä rakkaudella, jota hän ja Isä ovat osoittaneet heitä kohtaan. Miten varovaisia meidän siis tulisikaan olla suhteissamme toinen toiseemme! Ihmisellä ei ole oikeutta noudattaa omia mielihohteitaan ja taipumuksiaan suhteissaan erehtyneisiin jäseniin. Heidän ei tule edes lausua julki ennakkoluulojaan näistä erehtyneistä, sillä näin he aikaansaavat toisten mielessä pahan hapatusta. - -

Kristus lausui: ’Mutta jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahdenkesken’ (Matt. 18:15). Älä kerro toisille rikkomuksesta. Jos kerrot yhdelle, tämä kertoo toiselle jne., ja huhu kasvaa jatkuvasti ja rikkomusta suurenellaan, kunnes koko seurakunta joutuu kärsimään. Järjestä asia ’kahdenkesken’. Tämä on Jumalan suunnitelma.” - White, *Todistusaarteita*, osa 3, s. 193.

Jumalan suunnitelma - ”Olkoonpa rikkomus minkäläatuinen tahansa, se ei muuta sitä suunnitelmaa, minkä Jumala on laatinut väärinymmärrysten ja henkilökohtaisten loukkausten korjaamiseksi. Kahdenkeskinen keskustelu erehtyneen kanssa Kristuksen hengessä poistaa usein vaikeudet. Mene erehtyneen luo sydän

täynnä Kristuksen rakkautta ja myötätuntoa ja koeta sopia asia. Puhle hänen kanssaan tynesti ja maltillisesti. Älä päästä huuliltasi yhtään vihaista sanaa. Puhu tavalla, joka vetoaa hänen ymmärrykseensä. Muista sanat: 'Joka palauttaa syntisen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntejä' (Jaak. 5:20). - -

Koko taivas seuraa kiinnostuneena keskustelua näiden kahden, loukatun ja erehtyneen välillä. Kun rikkonut ottaa vastaan nuhteen, joka esitetään Kristuksen rakkaudessa, tunnustaa vääryytensä ja pyytää anteeksi Jumalalta ja veljeltään, taivaan valo täyttää hänen sydämensä. - - Jumalan Henki liittää sydämen sydämeen, ja taivas riemuitsee näin syntyneestä liitosta." - White, *Todistusaarteita*, osa 3, s. 194.

"Mutta ellei hän kuule sinua, ota mukaasi yksi tai kaksi muuta, sillä 'jokainen asia on vahvistettava kahden tai kolmen todistajan sanalla.'" (Matt. 18:16.)

"Ota mukaasi sellaisia, jotka ovat hengellisiä, ja puhu erehtyneen kanssa rikkomuksesta. Hän voi suostua veljiensä yhteiseen vetoomukseen. Kun hän näkee heidän yksimielisyytensä asiasta, se voi hänellekin valjeta.

Mutta 'jos hän ei kuule heitä', mitä sitten on tehtävä? Onko muutamien harvojen johtokunnan kokouksessa otettava vastuu erehtyneen erottamisesta? 'Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle' (jae 17). Seurakunnan on toimittava, kun sen jäsenet ovat kysymyksessä." - White, *Todistusaarteita*, osa 3, s. 195.

"- - jos hän ei tottele seurakuntaakaan, suhtaudu häneen kuin pakanaan tai publikaaniin." (Matt. 18:17.)

"Ellei hän välitä seurakunnan äänestä, jos hän torjuu kaikki yritykset, mitä tehdään hänen auttamisekseen, niin seurakunta on vastuussa hänen erottamisestaan. Hänen nimensä on silloin pyyhittävä pois kirjoista.

Ei kukaan seurakunnan virkailija saa neuvoa, ei mikään valiokunta ehdottaa eikä mikään seurakunta äänestää, että väärintekijän nimi poistettaisiin seurakunnan kirjoista, ennen kuin Kristuksen antamaa ohjetta on tarkoin seurattu. Kun tätä ohjetta on noudatettu, seurakunta on puhdistanut itsensä Jumalan edessä. Paha on silloin paljastettava sellaisena kuin se on ja poistettava, jottei se leviäisi yhä laajemmalle. Seurakunnan hengellinen terveys ja puhtaus on säilytettävä, jotta se voisi seisoa Jumalan edessä tahrottomana puettuna Kristuksen vanhurskauden vaippaan." - White, *Todistusaarteita*, osa 3, s. 195.

"Totisesti: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te vapautatte maan päällä, on myös taivaassa vapautettu." (Matt. 18:18.)

"Tämä lausunto on voimassa kaikkina aikoina. Seurakunnalle on annettu valta toimia Kristuksen sijaisena. Se on Jumalan välikappale järjestyksen ja kurin säilyttämiseksi hänen kansansa keskuudessa. Herra on antanut sille vallan ratkaista kaikki kysymykset, jotka koskevat sen menestystä, puhtautta ja järjestystä. Se on vastuussa niiden erottamisesta jäsenyydestään, jotka ovat kelvottomia, jotka epä kristillisellä käytöksellään tuottaisivat totuudelle häpeää. Kaikki, mitä seurakunta tekee Jumalan sanan antamien määräysten mukaan, hyväksytään taivaassa." - White, *Testimonies for the Church*, osa 7, s. 263.

Seurakunnan arvovalta – ”Maailman Vapahtaja on antanut seurakunnalleen suuren vallan. Hän määrittelee säännöt, joita on seurattava, jos sen jäsentä syytetään jostakin. Annettuaan tarkat toimintaohjeet hän sanoi: ’Totisesti: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on sidottu taivaassa, ja kaikki [seurakuntakurissa], minkä te vapautatte maan päällä, on myös taivaassa vapautettu.’ [Matt. 18:18 toim.huom.] Tämä koskee myös kurinpitotoimia. Näin seurakuntakuri jäsenten keskuudessa vahvistetaan myös taivaallisella arvovallalla, silloin kun Raamatun sääntöä on seurattu.

Jumalan sana ei anna kenellekään yksityiselle henkilölle sellaista ratkaisuvallaa, joka syrjäyttää seurakunnan ratkaisun, eikä kenelläkään ole oikeutta tyrkyttää omaa mielipidettä seurakunnan mielipiteen tilalle.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 3, s. 428.

Seurakunnan vastuu – ”Jumala pitää kansaansa yhteisönä vastuussa sen jäsenten keskuudessa esiintyvistä synneistä. Jos seurakunnan johtajat lyövät laimin syntien tunnollisen selvittämisen, he ovat vastuussa näistä synneistä, jotka tuovat yhteisön ylle Jumalan epäsuosion.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 3, 269.

”Ellei seurakunnassa olisi minkäänlaista kuria ja hallintoa, se hajoaisi pirstaleiksi; se ei voisi pysyä koossa yhtenä ruumiina.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 3, s. 428.

Pyhittymättömät vastustavat kuria – ”On monia, joilla ei ole Joosuan arvoselukykyä ja jotka eivät koe velvollisuudekseen oikaista vääryyksiä ja käsitellä viivytyksettä kansan keskuudessa esiintyviä syntejä. Älkööt tällaiset henkilöt estäkö niitä, joilla on vastuu tästä työstä; heidän ei tule seisoa niiden tiellä, joiden velvollisuus se on. Koska toiset tekevät tämän työn, jotkut kyseenalaistavat, epäilevät sekä löytävät virheitä tästä työstä, jota Jumala ei ole heille uskonut. Nämä henkilöt ovat niiden tiellä ja esteenä, joille Jumala on antanut tehtäväksi nuhdella synnistä ja oikaista syntistä, jotta hänen paheksuntansa voisi kääntyä pois kansasta. Jos meidän keskuudessamme olisi Akanin kaltainen tapaus, olisi monia, jotka syyttäisivät ilkeästä ja virheitä etsivästä hengestä niitä, jotka toimivat Joosuan tavoin vääryyttä etsien. Turmeltuneen kansan ei pidä leikitellä Jumalan kanssa eikä olla piittaamaton hänen varoituksilleen. – –

Ne, jotka työskentelevät Jumalan pelossa poistaakseen seurakunnasta kaikki esteet ja korjatakseen vakavat vääryydet, tulevat aina kohtaamaan vastustusta pyhittymättömien taholta. He työskentelevät, jotta Jumalan kansa näkisi synnin inhoamisen välttämättömyyden ja menestyisi puhtaudessa ja jotta Jumalan nimi tulisi ylistetyksi.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 3, s. 270–271.

Seurakunnan ykseyden vaaliminen – Kristittyjen tulee tehdä kaikkensa välttääkseen hajaannusta ja sellaista, joka tuo häpeää heidän asialleen. ”Jumala on tarkoittanut, että hänen lapsensa elävät sopusoinnussa. Eivätkö he odotakin elävänsä yhdessä samassa taivaassa? – – Ne, jotka eivät halua työskennellä yksimielisinä,

eivät tuota kunniaa Jumalalle.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 8, s. 240. Seurakunnan ei tule antaa tukeaan millekään, mikä uhkaa jäsenten keskinäistä sopusointua, vaan sen tulee jatkuvasti rohkaista ykseyteen.

Vaikka kaikilla seurakunnan jäsenillä on yhtäläiset oikeudet seurakunnassa, yksittäisen seurakunnan jäsen tai jäsenten ryhmän ei tule perustaa hengellistä liikettä, muodostaa organisaatiota tai etsiä kannatusta sellaisten tavoitteiden saavuttamiseksi tai sellaisten oppien julistamiseksi, jotka ovat ristiriidassa kirkon perustavaalaatua olevien tavoitteiden ja opetusten kanssa. Sellainen menettely ruokkii hajaannuksen henkeä ja heikentää kirkon todistusvoimaa ja siten estää kirkkoa suorittamasta Herran sille uskoomaa tehtävää maailmassa.

Erimielisyyksien selvittäminen – Seurakunnan jäsenten keskinäiset erimielisyydet tulisi pyrkiä selvittämään asianomaisten kesken levittämättä kiistaa muiden tietoon. Seurakunnan sisäisten erimielisyyksien selvittäminen tulisi useimmissa tapauksissa olla mahdollista paikallisesti turvautumatta kirkon omaan sovittelu- menettelyyn tai yhteiskunnan tuomioistuimiin.

”Miten paljolta pahalta välttyttäisikään, jos uskovat eivät kertoisi erimielisyyksistään muille, vaan keskustelisivat niistä avoimesti keskenään kristillisen rakkauden hengessä! Kuinka moni saastuttava katkeruuden juuri tulisikaan kitketyksi, kuinka läheinen ja hellä side muodostuisikaan rakkauden yhdistämien Kristuksen seuraajien välille!” – White, *Vuorisaarna*, s. 47–48. (Ks. s. 61).

”Riidat, erimielisyydet ja oikeudenkäynnit veljien kesken ovat häpeäksi totuuden asialle. Ne jotka valitsevat sellaisen tien, saattavat seurakunnan vihollistensa pilkan kohteeksi ja antavat aiheen pimeyden voimille riemuita. He avaavat Kristuksen haavat uudelleen ja saattavat hänet julkisen häpeän alaiseksi. Osoittamalla etteivät kunnioita seurakunnan arvovaltaa, he ylenkatsovat Jumalaa, joka on antanut seurakunnalle sen arvovallan.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 242, 243.

Maalliset oikeudenkäynnit tapahtuvat usein riidan hengessä, joka on seurausta ja ilmausta inhimillisestä itsekkyydestä. Tällaista vastakkainasettelua Kristuksen henkeä edustavan kirkon tulee pyrkiä ehkäisemään. Kristillistä epäitsekkyyttä vaalivat Kristuksen seuraajat ennemmin antavat riistaa itseltään (1. Kor. 6:7) kuin vievät asiansa ”pakanoiden ratkaistavaksi” (1. Kor. 6:1).

Vaikka nykymaailmassa onkin tilanteita, joissa joudutaan turvautumaan maallisiin tuomioistuimiin, kristittyjen tulisi mieluummin hoitaa riita-asiansa kirkon sisällä ja jättää maallisten oikeusistuinten päätettäväksi vain sellaiset tapaukset, jotka kuuluvat selvästi maallisen lainkäytön piiriin ja joita kirkolla ei ole valtaa eikä edellytyksiä ratkaista. Maalliseen oikeuteen ei tulisi koskaan vedota kostonhengessä vaan halusta löytää puolueeton ja sovinnollinen ratkaisu erimielisyyteen.

Esimerkkejä tällaisista tapauksista, mutta eivät rajoitu näihin, ovat vakuutuskorvaukset, tonttirajoja ja kiinteistöjen omistusoikeuksia koskevat tulkinnat, hallinto-oikeuksia sekä alaikäisten lasten huoltajuutta koskevat päätökset.

Vaikka kirkon tulee luoda menetelmiä, jotka ovat sopusoinnussa yleisen oi-

keuskäytännön kanssa, välttääkseen sellaiset käräjäinnit, joihin 1. Kor. 6. luvussa viitataan, sen tulee kuitenkin pitää huolta siitä, ettei se eksy lähetystehtävästään ja ryhdy hoitamaan maallisen tuomioistuimen virkaa. (Ks. Luuk. 12:13, 14 ja White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 216–218.)

Jumalan ihanne kirkkonsa jäseniin nähden on, että he, niin kauan kuin mahdollista eläisivät ”rauhassa kaikkien kanssa” (Room. 12:18). Kirkon tulee käyttää omaa helposti toteutettavaa ja kohtuullisen nopeaa menettelyä, jolla monet jäsentenväliset erimielisyydet voidaan ratkaista. Jos kirkko ei vastaa jäsenensä avunpyyntöön erimielisyyden sovittamiseksi, tai jos kirkko katsoo, että tapauksen luonne on sellainen, ettei sillä ole valtuuksia hoitaa sitä, on todettava, että seurakunnan jäsen on tehnyt kaiken, mikä Raamatun mukaan tulee erimielisyyksien ratkaisemiseksi tehdä, ja se, mitä jäsen sen jälkeen tekee, jää hänen omantuntonsa ratkaistavaksi. (Ks. *The SDA Bible Commentary*, osa 6, s. 698.)

Kun kirkko yrittää auttaa jäseniään saamaan erimielisyytensä selvityksi viivyttelämättä ja rakkauden hengessä ja suosittelee ratkaisua, kiistan osapuolten ei tulisi hylätä kirkon suositusta harkitsematta sitä. Kuten 1. Kor. 6:7 opettaa, ei ole mikään vähäinen asia, jos seurakunnan jäsen syrjäyttää kirkon käytännön mukaisen menettelyn ja sen sijaan ryhtyy käymään oikeutta toista seurakunnan jäsentä vastaan.

Seurakunnan jäsen, joka osoittaa kärsimättömyyttä ja itsekkyyttä olemalla haluton odottamaan ja hyväksymään kirkon suosituksia toista seurakunnan jäsentä vastaan esitetyn valituksen selvittämiseksi, voi oikeutetusti joutua seurakuntakurin kohteeksi (ks. s. 61, 62) kirkkoa hajottavan vaikutuksensa vuoksi ja siksi, että hän kieltäytyy tunnustamasta asianmukaisesti järjestäytyneen kirkon auktoriteettia.

Kirkkoa vastaan esitettyjen syytösten selvittäminen – Samat periaatteet, jotka koskevat jäsenten välisten erimielisyyksien selvittämistä, soveltuvat jäsenten kirkon organisaatioita ja laitoksia vastaan esittämien syytösten selvittämiseen.

Seurakunnan jäsenen ei tulisi nostaa syytettä mitään kirkon yksikköä vastaan, paitsi niissä tapauksissa, joissa kirkko ei ole tarjonnut riittävää menetelmää erimielisyyden asialliseksi ratkaisemiseksi tai ellei asian luonne ole sellainen, että kirkolla ei selvästi ole valtuuksia hoitaa sitä.

Seurakunnan jäsentä vastaan esitettyjen syytösten selvittäminen – Toisinaan voi syntyä tilanne, jossa jollakin kirkon organisaatiolla tai laitoksella on riita-asia seurakunnan jäsenen kanssa. Tällaisessa tapauksessa kirkon hallinnollisten johtohenkilöiden tulee kristillistä pitkämielisyyttä osoittaen pitää mielessään kristittyjen välisten riita-asioiden selvittelyä koskeva Raamatun neuvo ja soveltaa sitä jäseniin kohdistuvien riita-asioiden selvittelyyn. Kirkon tulee kaikin kohtuullisin keinoin pyrkiä yhteistyössä jäsenen kanssa löytämään menetelmä, jolla ongelma saadaan tyydyttävästi ratkaistuksi, mieluummin kuin ryhtyä oikeustoimiin maallisessa tuomioistuimessa.

Kirkko tunnustaa tarpeensa toimia taidollisesti jäsenistönsä uskonelämän varjelemisessa, tasapuolisen kohtelun varmistamisessa ja kirkon maineen suojelemisessa. Se ei voi suhtautua kevyesti synteihin tai sallia henkilökohtaisten tunteiden vaikuttaa päätöksiin, mutta samalla sen tulee pyrkiä vakavasti voittamaan takaisin ne, jotka ovat erehtyneet.

”Jos erehtynyt katu ja alistuu Kristuksen kuriin, hänelle tulee antaa uusi mahdollisuus. Ja vaikka hän ei katuisikaan ja olisi jättänyt seurakunnan, Jumalan palvelijoiden täytyy vielä tehdä työtä hänen kanssaan. Heidän tulee hartaasti vedota häneen parannuksen tekemiseksi. Olipa hänen rikkomuksensa miten vakava tahansa, jos hän Pyhän Hengen puhuttelussa taipuu ja syntinsä tunnustamalla ja hylkäämällä todistaa katumuksestaan, niin hänelle on annettava anteeksi ja hänet on toivotettava tervetulleeksi takaisin laumaan. Seurakunnan jäsenten on rohkaistava häntä oikealla tiellä ja kohdeltava häntä niin kuin he toivoisivat itseään kohdeltavan. Heidän on tarkattava itseään, etteivät hekin joudu kiusaukseen.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 7, s. 263.

Milloin kurinpitotoimiin on ryhdyttävä

Syitä, joiden johdosta seurakunnan jäsenen sovelletaan seurakuntakuria:

1. Evankeliumin perusteiden ja kirkon perusluonteisten opinkohtien kieltäminen tai niiden vastaisesti opettaminen.
2. Jumalan lain rikkominen, kuten epäjumalien palveleminen, murha, varastaminen, pyhän herjaaminen, uhkapelien harrastaminen, sapatinrikkominen sekä tietoinen ja jatkuva valehtelevä.
3. Jumalan käskyn ”Älä tee aviorikosta” (2. Moos. 20:14; Matt. 5:27–28) rikkominen, joka koskee avioliittoa instituutiona, kristillistä kotia ja Raamatun mukaista moraalista käytöstä. Käskyn rikkominen sisältää kaiken seksuaalisen kanssakäymisen avioliiton ulkopuolella ja/tai sellaisen avioliitossa tapahtuvan seksuaalisen kanssakäymisen, johon toinen osapuoli on pakotettu, olivatpa nuo teot laillisia tai laittomia. Tähän kuuluu myös, mutta ei rajoitu yksinomaan näihin, lasten ja haavoittuvassa asemassa olevien seksuaalinen hyväksikäyttö. Avioliitto määritellään julkiseksi, laillisesti sitovaksi, yksiavioiseksi ja heteroseksuaaliseksi suhteeksi yhden naisen ja yhden miehen välillä.
4. Haureus. Tämä sisältää muun muassa seksuaalisen holtittomuuden, homoseksuaalisen seksin, inestinin, sodomian ja eläimiin sekaantumisen.
5. Pornografisen materiaalin tuottaminen, käyttö ja jakelu.
6. Avioliiton solmiminen eronneen kanssa, ellei tämä ole avioliittolupaukselleen

uskollisena pysynyt osapuoli, jonka avioero on tapahtunut aviorikoksen tai sukupuolisen poikkeavuuden tähden.

7. Fyysinen väkivalta, mukaan lukien perheväkivalta.
8. Petos tai tahallinen harhaanjohtaminen liikeasioissa.
9. Paheksuttava käyttäytyminen, joka tuottaa seurakunnalle häpeää.
10. Osallistuminen seurakuntaa hajottavaan toimintaan tai sitä harjoittavan järjestön tukeminen. (Ks. s. 61, 62.)
11. Jatkuva kieltäytyminen tunnustamasta asianmukaisesti järjestäytyneen seurakunnan arvovaltaa tai kieltäytyminen alistumasta seurakunnan kuriin ja järjestykseen.
12. Alkoholijuomien käyttö, valmistaminen tai myyminen.
13. Tupakan käyttö, valmistaminen tai myyminen kaikissa muodoissaan ihmisten nautintoaineeksi.
14. Laittomien huumaavien aineiden käyttö, tuottaminen ja myynti, sekä lääkkeiden käyttö/väärinkäyttö tai myynti ilman asiaankuuluvaa lääketieteellistä perustetta ja lupaa.

Kurinpidolliset menettelytavat

Kun kysymyksessä ovat vakavat synnit, seurakunnalla on mahdollisuus ryhtyä kurinpitotoimiin kahdella tavalla:

1. Asettamalla määräajaksi seurakuntakuriin.
2. Erottamalla seurakunnan jäsenyydestä.

Määräaikainen seurakuntakuri – Saattaa olla tapauksia, joissa seurakunta ei koe oikeudekseen soveltaa ankarinta seuraamusta, seurakunnasta erottamista, mutta pitää rikkomusta kuitenkin riittävän vakavana puuttuakseen asiaan. Näissä tapauksissa henkilö voidaan asettaa määräajaksi seurakuntakuriin.

Määräaikaisella seurakuntakuriin asettamisella on kaksi tarkoitusta:

1. Se antaa seurakunnalle mahdollisuuden ilmaista, että se ei hyväksy sitä vakavaa rikkomusta, joka on tuottanut häpeää Jumalan asialle.
2. Se tähdentää rikkomukseen syyllistyneelle elämänmuutoksen välttämättömyyttä ja suo hänelle mahdollisuuden tietyn ajan puitteissa tehdä nämä muutokset.

Määräaikaisen seurakuntakurin lyhin kesto-aika on yksi kuukausi ja pisin yksi vuosi. Sinä aikana seurakuntakurin alaisen jäsenen kaikki virat ja tehtävät lakkaavat, eikä häntä voida seurakuntakurin kestäessä valita mihinkään näihin virkoihin. Kurinpidon alaisena olevalla jäsenellä ei ole tuona aikana oikeutta olla käsittelemässä tai päättämässä seurakunnan asioista eikä esiintyä julkisesti missään seurakunnallisissa tehtävissä kuten sapattikoulun opettajana. Hän voi kuitenkin osallistua sapattikouluun, seurakunnan jumalanpalvelusten ja Herran ehtoollisen siunauksista. Häntä ei voida myöskään kurinpitoaikana siirtää toiseen seurakuntaan.

Kun määräaikaisesta seurakuntakuriin asettamisesta päätetään, siihen ei tule sisällyttää mitään ehtoa, jossa todetaan, että henkilön jäsenyyttä lakkautetaan, mikäli hän ei tee parannusta. Vasta määräajan kuluttua umpeen arvioidaan, onko seurakuntakurin alainen henkilö palannut oikealle tielle. Mikäli hänen käyttäytymisensä on hyväksyttävää, hänen suhteensa seurakuntaan todetaan normaaliksi, eikä muille toimenpiteille ole tarvetta, hän saa tiedon seurakuntakurijan päättymisestä. Jos hänen parannusentekonsa ei ole hyväksyttävää, seurakunnan on harkittava jatkotoimenpiteitä. Paluu seurakunnan virkoihin tapahtuu virkailijavaalin kautta.

Kirkon jäsenyydestä erottaminen – Kirkon jäsenyydestä, Kristuksen ruumiista erottaminen, on kurinpitotoimista ankarin. Vasta sen jälkeen kun tässä luvussa esitetyt neuvot on noudatettu, pastorin tai hänen puuttuessaan piirikunnan kanssa on neuvoteltu ja kaikki voitava tehty, että erehtynyt palaisi oikealle tielle, tulisi henkilö erottaa kirkosta.¹

Jäsenyydelle ei ylimääräisiä ehtoja – Pastori, seurakunta tai piirikunta ei voi laatia jäsenyydelle mitään ehtoja. Tällainen valta on vain pääkonferenssin yleiskokouksella. Jos joku esittää ehtoja, joita ei *Seurakuntakäsikirjassa* ole, hän ei edusta kirkkoa oikein. (Ks. White, *Testimonies for the Church*, osa 1, s. 207.)

Ei viivytelyä kurinpitoasioissa – Seurakunnan huolehdittava siitä, että kurinpitotoimet hoidetaan kohtuullisessa ajassa ja että niitä koskevista päätöksistä ilmoitetaan ystävällisessä hengessä ja viivyttämättä. Viivyttely kurinpidon toteuttamisessa voi lisätä sekä henkilön itsensä että seurakunnan turhautumista ja kärsimystä.

Harkintaa kurinpitoasioissa – ”Kristus on selvästi opettanut että ne, jotka itse pintaisesti pysyvät julkisyntymässä, täytyy erottaa seurakunnasta, mutta luonteen ja vaikuttimien tuomitsemista hän ei ole antanut meidän tehtäväksemme. Hän tuntee luontomme kyllin hyvin ollakseen uskomatta meille tätä työtä. Jos me koettaisimme nyhtää irti seurakunnasta niitä, joita pidämme valekristittyinä, tekisimme varmasti virheitä. Usein pidämme toivottomina juuri niitä, joita Kristus vetää puoleensa. Jos me saisimme kohdella näitä sieluja oman vajavaisen

harkintamme mukaisesti, niin se kenties sammuttaisi heidän viimeisenkin toivonsa. Monet, jotka pitävät itseään kristittyinä, todetaan lopulta köykäisiksi. Ja taivaassa tulee olemaan monia, joiden heidän naapurinsa eivät koskaan luulleet pääsevän sinne. Ihminen tuomitsee näön mukaan, mutta Jumala tuomitsee sydämen. Lusteen ja nisun tulee kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti, ja sadonkorjuu merkitsee koetusajan loppua.

Vapahtajan sanoihin sisältyy lisäksi opetus hänen ihmeellisestä pitkämielisyydestään ja hellästä rakkaudesta. Niin kuin luste on kietonut juurensa tiukasti hyvän viljan juurien sekaan, niin seurakunnan valheveljetkin voivat olla likekkäin tosi opetuslasten kanssa. Näiden näennäisten uskovien tosi luonne ei ole tullut täysin ilmi. Jos heidät erotettaisiin seurakunnasta, se voisi saada sellaisiakin hairahtumaan, jotka muutoin olisivat pysyneet lujina.” – White, *Kristuksen vertaukset*, s. 45.

Asianmukaisesti koolle kutsutussa kokouksessa – Seurakunta voi asettaa jäsenensä seurakuntakuriin asian niin vaatiessa, mutta vain asianmukaisesti koollekutsutussa seurakuntakokouksessa (ks. s. 125, 126) sen jälkeen kun seurakunnan johtokunta on käsitellyt asian. Seurakuntakokouksessa puhetta johtaa vihitty pastori tai lisensoitu pastori, joka on vihitty kyseisen seurakunnan vanhimmaksi. Pastorin poissa ollessa tai hänen estyneenä ollessa puhetta voi johtaa seurakunnan vanhin, sen jälkeen kun asiasta on neuvoteltu pastorin tai piirikunnan johtajan kanssa.

Enemmistöäänestys – Henkilö voidaan erottaa seurakunnasta tai häneen voidaan kohdistaa kurinpitotoimia ainoastaan, jos asianmukaisesti koolle kutsutun seurakuntakokouksen läsnä olevista jäsenistä enemmistö äänestää sen puolesta. ”Seurakunnan enemmistö on se arvovalta, jolle seurakuntalaisten tulee alistua.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 107.

Seurakunnan johtokunta ei voi erottaa jäsenyydestä – Seurakunnan johtokunta voi esittää seurakuntakokoukselle jonkun henkilön erottamista, mutta seurakunnan johtokunnalla ei ole missään olosuhteissa lopullista päätösvaltaa asiassa. Seurakunnan sihteeri voi poistaa jäsenen seurakunnan jäsenluettelosta ainoastaan seurakuntakokouksen tekemän päätöksen perusteella tai mikäli seurakunnan jäsen on kuollut.

Seurakunnan jäsenen oikeudet – Seurakunnan jäsenellä on perustavaa laatua oleva oikeus saada etukäteen tietoonsa seurakunnan aie kurinpitotoimista ja aika, jolloin asia tulee käsitteilyyn. Hänellä on oikeus tulla kuulluksi, puolustaa omaa asiaansa, esittää todisteita ja tuoda todistajia. Seurakunta ei saa soveltaa seurakuntakuria, mikäli jäseneltä puuttuu mahdollisuus käyttää tätä oikeuttaan niin halutessaan. Seurakunnan jäsenen tulee saada tieto asiansa käsittelystä vähintään kaksi viikkoa ennen kokousta ja ilmoituksessa tulee mainita, mikä syy on johtanut kurinpitotoimien harkintaan.

Asianajat eivät voi esiintyä jäsenten edustajina – Kirkollisella järjestyksellä ja seurakunnan hallinnoimalla kurilla ei ole tekemistä yhteiskunnallisen lainkäytön kanssa. Tämän vuoksi kirkko ei tunnusta kenelläkään jäsenellään olevan oikeutta kutsua asianajajaa edustamaan häntä missään seurakunnan kokouksessa, joka on kutsuttu koolle seurakunnallista järjestystä tai kuria koskevassa asiassa tai muuta seurakunnallista päätöksentekoa varten. Henkilölle, joka haluaa tuoda kokoukseen asianajajan, on ilmoitettava, ettei seurakunta suostu kuulemaan häntä, jos hän tällaista vaatii.

Seurakunnan ei tule myöskään sallia henkilöiden, jotka eivät ole seurakunnan jäseniä, olla läsnä seurakuntakokouksessa tai muussa neuvottelussa, joka on kutsuttu koolle käsittelemään seurakunnan järjestystä tai kurinpittoa, paitsi milloin heitä kutsutaan todistajiksi.

Seurakuntakurin alaisen jäsenen siirto – Mikään seurakunta ei saa ottaa jäsenekseen henkilöä, jonka toinen seurakunta on asettanut seurakuntakuriin. Tällainen menettely olisi sen rikkomuksen hyväksymistä, jonka johdosta seurakuntakuria on ylipäätään sovellettu. Seurakuntakurin alaisen henkilön hyväksyminen seurakunnan jäseneksi on niin vakava kirkon sääntöjen rikkomus, että piirikunnan edustajiston kokous saattaa asettaa kyseisen seurakunnan kurinpidon kohteeksi.

Tilaisuuksista poissaolo ei peruste erottamiselle – Seurakunnan johtajien tulisi uskollisesti vieraillla sellaisten seurakunnan jäsenten luona, joita ei näy seurakunnan tilaisuuksissa ja rohkaista heitä osallistumaan uskovien yhteyden siunauksista.

Kun seurakunnan jäsen joutuu jäämään pois tilaisuuksista korkean iän, liikuntarajoitteisuuden tai muun vastaavan syyn vuoksi, hänen tulisi olla yhteydessä seurakunnan johtajiin kirjeitse tai jollakin muulla tavalla. Niin kauan kuin henkilö on uskollinen kirkon opetukselle, poissaoloa seurakunnan tilaisuuksista ei katsota syyksi seurakunnasta erottamiselle.

Poismuuttaneet jäsenet, jotka eivät lähetä itsestään mitään tietoa – Kun seurakunnan jäsen muuttaa, hänen velvollisuutensa on tiedottaa seurakunnan sihteerille tai vanhimmalle uudesta osoitteestaan. Niin kauan kuin hän on kyseisen seurakunnan jäsen, hänen tulisi raportoida lähetystoiminnastaan ja lähettää kymmenyksensä ja uhrilahjansa tälle seurakunnalle vähintään kerran vuosineljänneksessä. Mikäli seurakunnan jäsen ei kuitenkaan ilmoita mitään osoitetta eikä ole millään tavoin yhteydessä kotiseurakuntaansa, eikä häntä yrityksistä huolimatta ole tavoitettu ja yhteys häneen on ollut katkenneena kaksi vuotta, voi seurakuntakokous päättää hänen jäsenyytensä lakkauttamisesta. Tämä kuitenkin edellyttää sen toteamista, että seurakunta on yrittänyt kaikkensa tavoittaakseen hänet siinä onnistumatta. Seurakunnan sihteeri merkitsee asianomaisen nimen kohdalle jäsenluetteloon²: ”Olinpaikka tuntematon, seurakunta todennut kadonneeksi.”

Jäseniä ei tule erottaa raha-asioiden tähden – Vaikka seurakunnan jäsenten oletetaan tukevan kirkon työtä varoillaan mahdollisuuksiensa mukaan, ei heidän kyvyttömyytensä tai haluttomuutensa tehdä niin ole koskaan peruste kirkosta erottamiselle.

Jäsenen poistaminen seurakunnan jäsenyydestä omasta pyynnöstä³ – Seurakunnan jäsenen, joka pyytää, että hänet poistetaan seurakunnan jäsenyydestä, tulee suhtautua taidollisesti.

Kirkko kunnioittaa henkilön oikeutta erota sen jäsenyydestä. Erokirje tulee esittää johtokunnalle, joka kirjaa tapahtuman pöytäkirjaan, johon merkitään myös eron voimaantulopäivä (erokirjeen päiväys). Kyseistä henkilöä kohtaan tulee osoittaa kristillistä hienotunteisuutta ja asia päätetään ilman julkista keskustelua. Tämän jälkeen tulisi ryhtyä toimenpiteisiin, jotta henkilön suhde seurakuntaperheeseen voisi eheytyä.

Erotetulle jäsenelle ilmoittaminen – Seurakunta on velvollinen ilmoittamaan erotetulle jäsenelle asiasta kirjallisesti. Samassa yhteydessä on todettava, että tämä henkilö on seurakunnalle tärkeä ja hänen hengellisestä hyvinvoinnistaan ollaan edelleen kiinnostuneita. Mikäli mahdollista pastorin tai johtokuntaa edustavan henkilön tulisi viedä tämä tieto henkilökohtaisesti. Erotetulle jäsenelle tulee vakuuttaa, että seurakunta toivoo näkevänsä tämän henkilön vielä seurakuntayhteydessään ja että eräänä päivänä hän olisi nauttimassa iankaikkista iloa yhdessä uskonsisarien ja -veljien kanssa Jumalan valtakunnassa.

Erotetun jäsenen liittäminen uudelleen kirkon jäsenyyteen – Kun jäsen on erotettu kirkon yhteydestä, seurakunnan tulee mikäli mahdollista pitää häneen yhteyttä ja osoittaa häntä kohtaan ystävyyttä ja rakkautta, jotta hänet voitaisiin voittaa takaisin Herralle.

Kirkon jäsenyydestä erotettu voidaan ottaa uudelleen kirkon jäseneksi, kun henkilö on tunnustanut tekemänsä rikkomukset sekä osoittanut todellista katumusta ja elämän muuttumista. Lisäksi hänen elämänsä tulee olla sopusoinnussa kirkon normien kanssa ja hänen tulee selkeästi hyväksyä seurakuntajärjestys ja -kuri sekä alistua sille. Uudelleen jäseneksi liittäminen tulisi mieluummin tapahtua siinä seurakunnassa, josta jäsen on erotettu. Aina tämä ei kuitenkaan ole mahdollista. Siinä tapauksessa, että uudelleen liittäminen tapahtuu johonkin toiseen seurakuntaan, tulee tämän seurakunnan pyytää tietoja syistä, jotka johtivat erottamiseen aikaisemmasta seurakunnasta.

Seksuaaliseen hyväksikäyttöön syyllistyneiden kanssa on muistettava, että vaikka heidän jäsenyytensä palautettaisiinkin, se ei tarkoita, etteikö heidän vakava rikkomuksensa johtaisi tiettyihin seuraamuksiin. Heille saatetaan antaa lupa tulla seurakunnan tilaisuuksiin ja osallistua seurakunnan toimintoihin, mutta tietyistä varotoimenpiteistä on sovittava. Henkilö, joka on tuomittu tai johon on sovellettu seurakuntakuria seksuaalisen hyväksikäytön tähden, ei saa olla tehtävässä, jossa

hän on tekemisissä lasten, nuorten tai muiden puolustuskyvyttömiä henkilöiden kanssa. He eivät myöskään saa olla sellaisessa asemassa, joka rohkaisisi puolustuskyvyttömiä henkilöitä luottamaan heihin täysin.

Koska jäsenyydestä erottaminen on seurakunnan vakavin kurinpitotoimi, erottamisen ja uudelleen jäseneksi liittämisen välisen varoajan tulisi olla riittävän pitkä, jotta voidaan varmistua siitä, että ne asiat, jotka johtivat erottamiseen, ovat tosiasiallisesti korjaantuneet. Yleensä uudelleen liittämistä edeltää uudelleen kastaminen.

Uudelleen liittämistä koskeva anomus – Seurakunnalla on oikeus kurinpitotoimiin, mutta seurakunnan jäsenellä on myös oikeus vaatia itselleen oikeudenmukaista kohtelua. Jos seurakunnan jäsen uskoo tai kokee tulleen väärinkohdeksi seurakunnassa, jos hänelle ei ole annettu mahdollisuutta tulla asianmukaisesti kuulluksi, jos seurakunta kieltäytyy ottamasta hänen asiaansa käsittelyyn tai jos seurakunnan virkailijat eivät suostu ottamaan uudelleen liittämistä koskevaa anomusta esille, seurakunnasta erotettu jäsen voi kirjallisesti anoa seurakunnalta mahdollisuutta tulla kuulluksi. Seurakunta ei saa laiminlyödä tällaista anomusta tai kieltäytyä siitä. Mikäli seurakunta kieltäytyy tai mikäli henkilö asiansa käsittelyn jälkeenkin kokee tulleen väärinkohdeksi, hänellä on oikeus vielä tehdä viimeinen vetoamus kuulemisestaan piirikunnan johtokunnalle.

Mikäli piirikunnan johtokunta kattavan ja puolueettoman kuulemisen jälkeen tulee siihen tulokseen, että seurakunta on menetellyt väärin, se voi suositella seurakunnan jäsenen liittämistä takaisin. Jos seurakunta edelleen kieltäytyy ottamasta häntä takaisin jäsenyyteensä, johtokunta voi suositella häntä johonkin toiseen seurakuntaan. Toisaalta, mikäli johtokunta toteaa, että seurakunnalla on riittävät perusteet olla liittämättä tätä henkilöä jäsenyyteensä, sen tulee kirjata tämä toteamus pöytäkirjaan.

Viitteet

- 1 Paikallisseurakunnan jäsenyydestä erottaminen merkitsee automaattisesti kirkon jäsenyydestä erottamista.
- 2 EU-lainsäädännön vuoksi Suomessa seurakunnan sihteeri ilmoittaa tiedot Suomen Adventtikirkon jäsenrekisterin hoitajalle, joka päivittää ne jäsenrekisteriin.
- 3 Siinä tapauksessa, että seurakunnan jäsen haluaa itse erota seurakunnasta, hänen tulee lähettää asiasta allekirjoitettu kirjallinen ilmoitus omalle paikallisseurakunnalleen tai suoraan Suomen Adventtikirkolle. Ero astuu voimaan kirjeen päivämäärällä ja paikallisseurakunnan johtokunta kirjaa eroamispäivämäärän pöytäkirjaansa. Suomen käytäntö poikkeaa uskonnonvapauslain vuoksi pääkonferenssin julkaisemasta englanninkielisestä laitoksesta (*Seventh-day Adventist Church Manual*) (vrt. uskonnonvapauslaki 6.6.2003/453).

8. LUKU

Seurakunnan virkailijat ja organisaatio

Pätevien virkailijoiden valinta on tärkeä asia seurakunnan hyvinvoinnille. Kutsuttaessa miehiä ja naisia pyhiin ja vastuullisiin tehtäviin on noudatettava suurta huolellisuutta.

Yleisiä valintaperusteita

Periaatteellisuus ja hengellisyys - ”Mutta sinun itsesi tulee valita kansan keskuudesta kelpollisia, Jumalaa pelkääviä, rehellisiä ja lahjomattomia miehiä ja asettaa heidät kansalle tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päälliköiksi.” (2. Moos. 18:21.)

”Valitkaa siis, veljet, keskuudestanne seitsemän hyvämaineista miestä, jotka ovat Hengen ja viisauden täyttämiä, niin me asetamme heidät tähän tehtävään.” (Ap. t. 6:3.)

”Hänen on nautittava myös ulkopuolisten arvonantoa, jottei hänestä puhutaisi pahaa ja jottei hän lankeaisi Paholaisen virittämään ansaan.” (1. Tim. 3:7.)

”Kaikki, mitä olet monien todistajien läsnä ollessa minulta kuullut, sinun tulee uskoa luotettaville ihmisille, jotka pystyvät myös opettamaan muita.” (2. Tim. 2:2.)

”Seurakunnan kaitsijan [vanhin] tulee olla moitteeton, yhden vaimon mies, raitis, harkitseva, rauhallinen, vieraanvarainen ja taitava opettamaan, ei juomiseen taipuvainen, ei väkivaltainen eikä rahanahne, vaan lempeä ja sopuisa. Hänen on pidettävä hyvää huolta perheestään, kasvatettava lapsensa tottelevaisiksi ja saavutettava kaikkien kunnioitus. Jos joku ei osaa pitää huolta omasta perheestään, kuinka hän voisi huolehtia Jumalan seurakunnasta? Hän ei saa olla vastakääntynyt, jotta hän ei ylpistyisi eikä joutuisi tuomittavaksi Paholaisen kanssa. Hänen on nautittava myös ulkopuolisten arvonantoa, jottei hänestä puhutaisi pahaa ja jottei hän lankeaisi Paholaisen virittämään ansaan. Myös seurakunnanpalvelijoiden on oltava arvokkaita ja vilpittömiä. He eivät saa käyttää liikaa viiniä eivätkä tavoitella omaa hyötyään. Heidän tulee tuntee uskon salaisuus ja pitää omatuntonsa puhtaana. Myös heidät on ensin tutkittava, ja kun heidät on todettu moitteettomiksi, he saavat ryhtyä hoitamaan tehtävänsä. Samoin tulee naisten olla arvokkaita, eivätkä he saa puhua muista pahaa. Heidän on oltava raittiita ja kaikessa luotettavia. Seurakunnanpalvelijan on oltava yhden vaimon mies, ja hänen on pidettävä hyvää huolta lapsistaan ja perhevästään. Ne, jotka hoitavat virkansa hyvin, saavat arvostetun aseman

ja voivat rohkeasti julistaa uskoa Kristukseen Jeesukseen.” (1. Tim. 3:2-13, ks. myös Tit. 1:5-11 ja 2:1, 7, 8.)

”Kenenkään ei pidä väheksyä sinua nuoruutesi vuoksi. Näytä sinä uskoville hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhautaudessa. Lue seurakunnalle pyhiä kirjoituksia, kehota ja opeta ahkerasti siihen saakka, kun tulen. Älä lyö laimin armolahjaa, jonka sait silloin, kun vanhimmat profeettain sanojen perusteella panivat kätensä sinun päällesi. Huolehdi tästä kaikesta ja toimi näin, jotta kaikki näkisivät sinun edistymisesi. Valvo itseäsi ja opetustasi, pidä kiinni näistä ohjeista! Silloin pelastat sekä itsesi että ne, jotka kuulevat sinua.” (1. Tim. 4:12-16.)

Seurakuntaa on varjeltava ja ruokittava – Apostoli Paavali kutsui ”seurakunnan vanhimmat luokseen” ja neuvoi heitä: ”Pitäkää huoli itsestänne ja koko laumasta, jonka kaitsojiksi Pyhä Henki on teidät pannut; huolehtikaa seurakunnasta, jonka Herra omalla verellään on itselleen lunastanut. Minä tiedän, että lähtöni jälkeen teidän joukkoonne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä. Teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka julistavat totuudenvastaisia oppeja vetääkseen opetuslapset mukaansa. Olkaa siis valveilla ja muistakaa, että minä kolmen vuoden ajan olen lakkaamatta, yötä päivää kyynelsilmin opastanut itse kutakin teistä.” (Ap. t. 20:17, 28-31, ks. myös 1. Piet. 5:1-3.)

Seurakunnan pastoreille ja virkailijoille kuuluva kunnioitus ja arvonanto – ”Pyydämme teitä, veljet, pitämään arvossa niitä, jotka keskuudessanne näkevät vaivaa, toimivat teidän johtajinanne Herran nimissä ja ojentavat teitä. Osoittakaa heille aivan erityistä kunnioitusta ja rakkautta heidän työnsä vuoksi. Eläkää rauhassa keskenänne.” (1. Tess. 5:12, 13; ks. myös 1. Tim. 5:17, Hepr. 13:7, 17.)

”Tessalonikan uskovaisilla oli suurta haittaa henkilöistä, joita ilmaantui heidän omasta keskuudestaan esittämään fanaattisia ajatuksia ja oppeja. Muutamat heistä ’elävät kurittomasti eivätkä tee työtä vaan touhuavat joutavia’. Seurakunta oli järjestetty asianmukaisesti, ja virkailijat oli määrätty toimimaan sananpalvelijoina ja seurakunnanpalvelijoina. Siellä oli kuitenkin muutamia omapäisiä ja kiivasluonteisia, jotka kieltäytyivät tottelemasta niitä, joilla oli arvovaltaisia virkoja seurakunnassa. He eivät vaatineet vain oikeutta tehdä omia yksityisiä päätöksiään vaan myös julkisesti levittää näkemyksiään seurakunnalle. Tämän johdosta Paavali kohdisti tessalonikalaisen huomion siihen arvonantoon ja kunnioitukseen, jota tuli osoittaa seurakunnan arvovaltaisiin virkoihin valituille.” – White, *The Acts of the Apostles*, s. 261, 262.

”Niillä, jotka ovat vastuullisissa asemissa seurakunnassa, voi olla virheitä ja vikoja niin kuin muillakin ihmisillä, ja he voivat erehtyä päätöksissään, mutta tästä huolimatta Kristuksen seurakunta maan päällä on antanut heille arvovallan, jota ei voida väheksyä.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 4, s. 17.

Tehtäviin valittavilta vaadittava kypsyyttä - ”Monin paikoin tapaamme henkilöitä, jotka on kiirehditty asettamaan vastuunalaisiin asemiin seurakunnan vanhimiksi, vaikka heillä ei ole ominaisuuksia, joita sellaisessa asemassa tarvitaan. He eivät kykene asianmukaisesti hillitsemään itseään. Heidän vaikutuksensa ei ole hyvä. Seurakunta on alituisissa vaikeuksissa johtajansa luonteen puutteellisuuden tähden. Kädet on pantu liian nopeasti näiden miesten päälle.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 4, s. 406, 407. (Ks. myös *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 617 ja 1. Tim. 5:22.)

Yhteyttä ja yksimielisyyttä vastustavat sopimattomia virkaan - ”Viime aikoina on keskuudessamme noussut miehiä, jotka tunnustautuvat Kristuksen palvelijoiksi, mutta joiden toiminta vastustaa sitä yhteyttä, minkä Herramme asetti seurakuntaan. Heillä on omalaatuisia suunnitelmia ja työmenetelmiä. He haluavat panna seurakunnassa toimeen muutoksia, jotka sopivat heidän käsityksiinsä edistyksestä, ja he kuvittelevat, että näin voidaan saavuttaa suurenmoisia tuloksia. Näiden miesten tulisi olla Kristuksen koulussa oppilaita pikemmin kuin opettajia. He ovat alati levottomia ja pyrkivät suorittamaan jotakin suurta, tekemään jotakin, mikä tuottaisi kunniaa heille itselleen. Heidän tulisi opetella tuota kaikista läksyistä hyödyllisintä, nöyryyttä ja uskoa Jeesukseen. - -

”Totuuden opettajat, lähetysohjentajat, seurakunnan virkailijat voivat tehdä hyvää työtä Mestarille, jos vain tahtovat puhdistaa itsensä olemalla totuudelle kuuliaisina.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 238.

Vaarallista valita henkilöitä, jotka kieltäytyvät yhteistyöstä - ”Jumala on sijoittanut seurakuntaan apulaisikseen erilaisilla lahjoilla siunattuja henkilöitä, jotta monien yhteinen viisaus johtaisi Hengen mielen toteutumiseen. Henkilöt, jotka toimivat omien voimakkaiden luonteenpiirteittensä mukaisesti eivätkä suostu yhteistyöhön muiden kanssa, joilla on pitkäaikaista kokemusta Jumalan työstä, sokaistuvat itsevarmuudessaan eivätkä kykene erottamaan valhetta totuudesta. Tällaisia henkilöitä ei ole turvallista valita johtajiksi seurakuntaan, sillä he noudattaisivat omaa harkintaansa ja omia suunnitelmiaan välittämättä veljiensä päätöksistä. Sielunvihollisen on helppoa toimia niiden välityksellä, jotka itse tarvitsisivat neuvoja joka käänteessä mutta ryhtyvät silti kaitsemaan sieluja omalla voimallaan oppimatta ensin Kristuksen sävyisyyttä.” - White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 194, 195. (Ks. s. 37, 38, 117-119.)

Vaalikelpoiset jäsenet seurakunnassa - Jäseniä, jotka ovat normaalisuhteessa seurakuntaan, voidaan valita vastuuhenkilöiksi siihen seurakuntaan, jonka jäseniä he ovat. (Ks. s. 109-112.) Myös seuraavat henkilöt voivat tulla kysymykseen:

1. Opiskelijat, jotka ovat normaalisuhteessa seurakuntaansa, mutta jotka opiskelun vuoksi asuvat etäällä kotipaikkakunnaltaan ja ovat säännöllisesti läsnä seurakunnan tilaisuuksissa väliaikaisella asuinpaikkakunnallaan.

2. Piirikunnan työntekijä, jonka piirikunta on nimittänyt kahden tai useamman seurakunnan pastoriksi/johtajaksi.
3. Seurakunnan vanhin, joka piirikunnan johtokunnan suosituksesta voidaan tarvittaessa valita palvelemaan useampaa kuin yhtä seurakuntaa. (Ks. s. 76.)

Piirikunnan johtokunta voi ottaa huomioon muitakin poikkeuksia.

Esimerkin antaminen kymmenyksissä – Kaikkien virkailijoiden tulee olla esimerkillisiä kymmenyksien palauttamisessa kirkolle. Sellaista, joka ei näytä tässä esimerkissä, ei pidä valita seurakunnan tehtäviin.

Ei asemansa perusteella edustaja – Kukaan seurakunnan virkailija ei ole asemansa perusteella edustaja piirikunnan edustajiston kokouksessa. Jos seurakunta haluaa jonkun virkailijan edustajaksi, on sen valittava hänet tähän tehtävään.

Vastuun jakaminen – Liian paljon vastuuta ei saa antaa muutamille halukkaille, kun taas toisia ei hyödynnetä lainkaan. Elleivät olosuhteet siihen pakota, ei ole viisasta valita samaa henkilöä useaan tehtävään.

Virkailija, joka erotetaan seurakunnasta – Kun seurakunnan virkailija erotetaan seurakunnan jäsenyydestä ja hänet myöhemmin otetaan jälleen seurakunnan jäseneksi, tämä toimenpide ei palauta hänelle niitä tehtäviä, joita hän aikaisemmin hoiti.

Toimikauden pituus

Seurakunnan virkailijoiden ja muiden toimielinten johtajien toimikauden pituus on yksi vuosi, paitsi milloin seurakuntakokous päättää pitää vaalit joka toinen vuosi, jotta turvataan jatkuvuus ja hengellisten lahjojen kehitys sekä vältetään työtä, joka aiheutuu vuosittaisista virkailijavaaleista.

Vaikka samojen henkilöiden toimiminen jatkuvasti samassa tehtävässä ei olekaan toivottavaa, virkailijat voidaan valita uudelleen.

Seurakunnan vanhin

Seurakunnan hengellinen johtaja – Paikallisen vanhimman tulee olla henkilö, jonka seurakunta tuntee vahvaksi hengelliseksi johtajaksi ja joka nauttii luottamusta ja arvontoa sekä seurakunnassa että sen ulkopuolella. Pastorin puuttuessa hän on seurakunnan hengellinen johtaja. Neuvomalla ja omalla esimerkillään hänen tulee jatkuvasti pyrkiä johtamaan seurakuntaa syvempään ja kokonaisvaltaisempaan kristilliseen kokemukseen.

Vanhimman tulisi kyetä johtamaan seurakunnan tilaisuuksia. Vanhimman tulee olla pystyvä sananpalvelija ja opin selittäjä silloin, kun pastori on poissa.

Häntä ei tule kuitenkaan valita ensi sijassa yhteiskunnallisen asemansa tai puhujanlahjojensa perusteella, vaan valinnan tulee perustua hänen pyhittyneeseen elämäänsä ja hänen johtajankykyihinsä.

Vanhin voidaan valita uudelleen tehtävään, mutta ei ole suositeltavaa, että sama henkilö toimii virassa jatkuvasti. Seurakunta ei ole velvollinen valitsemaan häntä uudelleen, vaan se voi valita toisen henkilön vanhimmakseen milloin tahansa muutos näyttää suotavalta. Kun uudet vanhimmat on valittu, edelliset eivät enää toimi vanhimpina, mutta heidät voidaan valita muihin seurakunnan tehtäviin.

Seurakunnan vanhimaksi vihkiminen – Henkilön valitseminen vanhimman virkaan ei vielä tee hänestä vanhinta. Ennen kuin hän voi toimia virassa, hänet on siihen vihittävä. Valitsemisen ja vihkimisen välisenä aikana valittu vanhin voi toimia seurakunnan johtajana, mutta ei suorittaa seurakunnan pyhiä toimituksia.

Vihkimisen suorittaa vain piirikunnalta toimivaltuutensa saanut vihitty pastori. On kohteliasta kutsua seurakunnassa vieraileva pastori avustamaan toimituksessa, mutta itse vihkimisen tämä tai eläkkeellä oleva pastori voi suorittaa vain, jos piirikunnan virkailijat pyytävät häntä tekemään sen.

Pyhä vihkimys on toimitettava yksinkertaisin menoin seurakunnan läsnä ollessa, ja siihen voi sisältyä lyhyt selostus vanhimman virkaan kuuluvista tehtävistä, vanhimmalta edellytettävistä ominaisuuksista ja vanhimman velvollisuuksista seurakuntaa kohtaan. Annettuaan joitakin ohjeita tulevalle vanhimmalle vihitty pastori, toisten vihittyjen pastoreiden ja/tai paikallisten tilaisuudessa olevien vihittyjen vanhimpien avustamana, vihki vanhimman virkaan rukouksella ja kätten päälle panemisella. (Ks. s. 42.)

Kun henkilö on kerran vihitty seurakunnan vanhimmaksiksi, häntä ei tarvitse vihkiä uudelleen, vaikka hänet valittaisiin uudelleen saman seurakunnan vanhimmaksiksi tai johonkin toiseen seurakuntaan, edellyttäen että hän on pysynyt normaalisuhteessa seurakuntaan. Vanhimmaksiksi vihitty voi myöhemmin toimia myös seurakunnanpalvelijana.

Pastorin ja vanhinten yhteistyö – Siinä tapauksessa, että piirikunnan johtokunta nimeää seurakunnalle pastorin, häntä on pidettävä sen johtavana virkailijana ja paikallisia vanhimpia hänen apulaisinaan. Mikäli pastoreita on useita, johtava pastori on seurakunnan johtava virkailija. Pastorin ja vanhimpien työ liittyy läheisesti toisiinsa; heidän tulee sen vuoksi toimia hyvässä yhteistyössä. Pastorin ei tule keskittää itselleen vastuuta kaikista toimintamuodoista, vaan hänen tulee jakaa vastuu paikallisten vanhimpien ja muiden virkailijoiden kanssa. Seurakunnan pastori toimii seurakunnan johtokunnan puheenjohtajana. (Ks. s. 36, 129.) Joissain tapauksissa voi olla tarkoituksenmukaista, että vanhin toimii johtokunnan puheenjohtajana. Sekä pastorin että vanhimpien tulisi osallistua seurakunnan kaitsemiseen. Vanhimpien tulee neuvotella työstä pastorin kanssa ja avustaa kaitsejanvastuussa. Heidän tulisi vieraila seurakunnan jäsenten luona, palvella sairaita ja järjestää heille öljyllä voitelu. Heidän tulisi vahvistaa jäseniä

rukouselämän syventämisessä ja pyytää siunausta lapselle sekä rohkaista alas painettuja. Alipaimenina heidän tulee jatkuvasti huolehtia laumasta, josta he ovat vastuussa.

Jos seurakuntaan asetettu työntekijä on lisensoitu pastori, seurakunnan tai seurakuntien, joita hän palvelee, tulisi valita hänet vanhimmaksi. (Ks. s. 36, 37.)

Koska piirikunta on asettanut pastorin seurakuntaan, hän palvelee seurakuntaa piirikunnan työntekijänä ja on työstään vastuussa piirikunnan johtokunnalle. Kuitenkin hän pitää yllä myönteistä ja yhteistoiminnallista suhdetta seurakuntaan ja toimii sopusoinnussa sen suunnitelmien ja sääntöjen kanssa. Koska vanhimmat ovat seurakunnan valitsevia, he ovat luonnollisesti vastuussa tälle seurakunnalle ja sen johtokunnalle. (Ks. alla.)

Seurakunnan vanhimman toimi on paikallinen – Vihityn paikallisvanhimman auktoriteetti ja toiminta rajoittuvat siihen seurakuntaan, joka on hänet valinnut. Piirikunnan johtokunnan ei ole lupa myöntää seurakunnan vanhimmalle oikeutta vihityn pastorin tapaan palvella muidenkin seurakuntien vanhimpana. Jos tällaiseen palveluun ilmenee tarvetta, piirikunnan johtokunta voi suositella seurakunnalle, joka tarvitsee toisen seurakunnan vanhimman palvelua, että he valitsevat ao. henkilön vanhimmakseen. Näin seurakunnan toimittaman vaalin kautta sama henkilö voi tarpeen vaatiessa palvella samanaikaisesti useampaa kuin yhtä seurakuntaa. Tällaisen järjestelyn tulee tapahtua piirikunnan johtokunnan suostumuksella. Ratkaisuvälillä tässä asiassa kuuluu kuitenkin seurakunnalle eikä piirikunnan johtokunnalle. Ainoastaan vihitty pastori voidaan valtuuttaa palvelemaan kirkkoa kaikkialla¹. (Ks. s. 36, 74–76.)

Seurakunnan tilaisuuksien johtaminen – Pastorin alaisena tai pastorin puuttuessa seurakunnan vanhin on vastuussa seurakunnan jumalanpalveluksista. Hänen on joko johdettava ne itse tai järjestettävä niiden johtaminen jollekin toiselle. Ehtoollisjumalanpalveluksien johtajana on aina oltava joko vihitty/valtuutettu pastori tai seurakunnan vihitty vanhin. Seurakunnan pastori toimii tavallisesti seurakuntakokouksen puheenjohtajana. Hänen poissa ollessaan vanhin hoitaa tehtävää pastorin tai piirikunnan johtajan luvalla.

Kastetilaisuus – Vihityn pastorin puuttuessa vanhimman tulee pyytää piirikunnan johtajaa järjestämään kaste niille, jotka haluavat liittyä seurakuntaan. (Ks. s. 49–52.) Vanhin ei voi palvella tässä toimituksessa, ellei hän ensin saa lupaa piirikunnan johtajalta.

Avioliittoon vihkiminen² – Ainoastaan vihitty pastori voi vihkiä avioliittoon, paitsi siellä, missä osasto on antanut vanhimmiksi vihityille lisensoiduille tai valtuutetuille pastoreille vihkimisoikeuden. (Ks. s. 36–37.) Jonkin maan lainsäädäntö saattaa edellyttää, että vihkiluvan myöntää viranomaisen. Vihitty pastori, lisensoitu pastori, valtuutettu pastori tai vanhin voi pitää tilaisuudessa puheen, rukoilla tai pyytää siunausta. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 1, s. 175.)

Kymmenysten palauttamisen edistäminen – Uskollisena kymmenysten palauttajana seurakunnan vanhimmat voivat tehdä paljon rohkaistakseen seurakunnan jäseniä palauttamaan uskollisesti kymmenykset. (Ks. s. 134, 135, 170). He voivat rohkaista siihen pitämällä seurakunnan tilaisuuksissa esillä raamatullisen kristillisen vastuun etuoikeutta sekä vetoamalla jäseniin henkilökohtaisesti, mutta tahdikkaasti ja ymmärtäväisesti.

Vanhimpien on pidettävä kaikkia seurakunnan jäseniä koskevia taloudellisia tietoja luottamuksellisina. He eivät saa antaa niitä asiaankuulumattomille.

Rohkaisu hengelliseen kasvuun (Raamatun luku, rukous, yhteys Jeesuksen kanssa) – Hengellisinä johtajina vanhimmilla on velvollisuus rohkaista seurakunnan jäseniä kasvamaan Jeesuksen henkilökohtaisessa tuntemisessa Raamattua tutkimalla ja rukoilemalla. Vanhinten tulisi olla esimerkkinä sitoutumisessaan Raamatun tutkimiseen ja rukoukseen. Jokaisen jäsenen rikas henkilökohtainen rukouselämä, joka tukee seurakunnan kaikkia toimintamuotoja ja ohjelmia, vahvistaa seurakunnan lähetystehtävää. Vanhimmat voivat pyytää, että johtokunta nimeäisi erityisen toimikunnan auttamaan tässä hengelliseen kasvuun rohkaisemisessa.

Seurakunnan kaikkien toimintamuotojen edistäminen – Seurakunnan pastorin alaisena ja hänen kanssaan yhteistyössä paikalliset vanhimmat ovat seurakuntansa hengellisiä johtajia ja vastuussa kaikkien jaostojen ja seurakunnallisen toiminnan edistämisestä. Heidän tulee pitää yllä hyviä suhteita kaikkiin seurakunnan virkailijoihin.

Yhteistyö piirikunnan kanssa – Pastorin, vanhimpien ja muiden seurakunnan virkailijoiden tulee toimia yhteistyössä piirikunnan virkailijoiden ja jaostojohtajien kanssa toteuttaessaan piirikunnan suunnitelmia. Heidän tulee pitää seurakunta tietoisena kaikista säännöllisistä uhrilahjoista ja erityisuhrilahjoista. Heidän tulee edistää kaikkia seurakunnan toimintamuotoja sekä rohkaista seurakunnan virkailijoita tukemaan piirikunnan suunnitelmia ja noudattamaan sen ohjeistuksia.

Vanhimpien tulee työskennellä läheisessä yhteistyössä seurakunnan rahastonhoitajan kanssa ja valvoa, että kaikki piirikunnalle kuuluvat varat tilitetään täsmällisesti piirikunnan määräämänä aikana. Heidän tulee myös huolehtia siitä, että seurakunnan sihteeri lähettää raporttinsa viivyttelättä piirikunnan sihteerille jokaisen vuosineljänneksen päätyttyä.

Vanhimpien tulee huolehtia, että piirikunnan toimistosta saapuvat kirjeet tulevat asianmukaisesti huomioon otetuksi ja ilmoitukset esitetyksi.

Pastorin puuttuessa tulee päävanhimman (ks. s. 112, 113) huolehtia siitä, että seurakunta valitsee edustajat piirikunnan edustajiston kokouksiin ja että seurakunnan sihteeri lähettää edustajien nimet piirikunnan toimistoon.

Maailmanlaajuisen työn tukeminen – Ulkolähetystyön edistäminen kuuluu myös vanhimpien toimenkuvaan. Heidän on tutustuttava huolellisesti maailmanlaajuiseen työhön ja esitettävä sen tarpeet seurakunnalle. Heidän tulee rohkaista seurakunnan jäseniä henkilökohtaisesti tukemaan ulkolähetystyötä. Vanhinten osoittama ystävällinen, tahdikas asenne innoittaa seurakunnan jäseniä suurempaan anteliaisuuteen sapattikoulussa ja muissa seurakunnallisissa tilaisuuksissa.

Seurakunnan vanhimpien kouluttaminen ja varustaminen – Kenttätyönjaosto yhteistyössä muiden jaostojen kanssa edistää seurakunnan vanhimpien kouluttamista ja varustamista. Paikallisvanhimpien kouluttamisen päävastuu kuuluu kuitenkin pastorille. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 2, s. 175.)

Vapaus muista vastuista – Etenkin seurakunnan vanhimmat olisi vapautettava muista tehtävistä, jotta he voisivat tehokkaasti hoitaa monia velvollisuuksiaan. Joissakin tapauksissa saattaa olla aiheellista pyytää vanhimpia johtamaan seurakunnan evankelioimistyyötä, mutta tätäkin olisi vältettävä milloin muita tähän kykeneviä on käytettävissä.

Päävanhin – Suurissa seurakunnissa voi olla asianmukaista valita useampia vanhimpia. Tehtävään sisältyvät vastuut saattavat olla liian laajat yhden kannettavaksi. Tällaisessa tapauksessa yksi valitaan päävanhimmaksi. Tehtävät olisi jaettava vanhimpien kesken tasapuolisesti heidän kokemuksensa ja kykyjensä mukaan.

Ei valtaa päättää jäsenyydestä – Seurakunnan vanhimmalla ei ole valtaa omatoimisesti ottaa vastaan tai erottaa seurakunnan jäseniä. Tämä tapahtuu vain seurakuntakokouksen päätöksellä³. Ainoastaan seurakunnan johtokunta voi esittää seurakunnalle, että se äänestyksen kautta ottaa vastaan tai erottaa jäsenen. (Ks. myös s. 52, 56–58.)

Seurakunnan johtaja

On tapauksia, jolloin seurakunnassa ei ole ketään, jolla olisi riittävää kokemusta ja edellytyksiä toimia seurakunnan vanhimpana. Tällaisissa tapauksissa seurakunnan tulisi valita itselleen johtaja. Jos piirikunta ei ole nimennyt seurakunnalle pastoria tai jos pastori on poissa, seurakunnan johtaja on vastuussa seurakunnan jumalanpalveluksista ja seurakuntakokouksista. Seurakunnan johtajan on johdettava seurakunnan tilaisuuksia itse tai hän pyytää jonkun toisen tekemään niin. Mikäli johtaja ei pysty olemaan seurakuntakokouksen puheenjohtajana, piirikunnasta pitäisi pyytää apua.

Seurakunnan johtaja, joka ei ole vihitty vanhin, ei voi kastaa, jakaa Herran ehtoollista eikä vihkiä avioliittoon. Hän ei voi myöskään toimia puheenjohtajana seurakuntakokouksessa, jossa käsitellään seurakuntakuriansia. Näitä tilaisuuksia johtamaan on piirikunnan johtajaa pyydetty lähtettämään vihitty pastori.

Seurakunnanpalvelija⁴

Seurakunnanpalvelijan tehtävää kuvataan Uudessa testamentissa, jossa siitä käytetään kreikankielistä sanaa *diakonos*. Sana merkitsee palvelijaa ja avustajaa. Kristittyjen parissa sana sai sen erityismerkityksen, seurakunnanpalvelija, joka sillä nyt on.

Apostolien teoissa kerrotaan seitsemän miehen valitsemisesta sekä heidän asettamisestaan palvelutehtävään. (Ks. Ap. t. 6:1-8.) Heidän valintaperusteistaan, jotka eivät ole aivan yhtä tarkkaan määriteltyjä kuin vanhinten kohdalla, kerrotaan 1. Tim. 3:8-13.

”Se, että näiden veljien erityistehtäväksi oli määrätty huolenpito köyhien tarpeista, ei estänyt heitä myös opettamasta sanaa. Heillä oli päinvastoin täydet edellytykset opettaa muille totuutta, ja he tekivätkin tätä työtä sangen innokkaasti ja menestyksellisesti.” – White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 64.

”Näiden seitsemän valitseminen erityisten työmuotojen valvojiksi osoittautui suureksi siunaukseksi seurakunnalle. Nämä virkailijat huolehtivat tarkoin sekä yksityisten jäsenten tarpeista että seurakunnan yleisistä taloudellisista eduista. Viisaalla toiminnallaan ja hurskaalla esimerkillään he antoivat merkittävää apua muille virkailijoille seurakunnan erilaisten tavoitteiden yhdistämisessä yhdeksi kokonaisuudeksi.” – White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 64.

Seurakunnan valitsemien seurakunnanpalvelijoiden nimittäminen koituu nykyäänkin siunaukseksi seurakunnan toiminnalle vapauttamalla pastoreita, vanhimpia ja muita virkailijoita tehtävistä, jotka seurakunnanpalvelijat voivat yhtä hyvin suorittaa.

”Niiden, jotka Jumalan sallimuksesta ovat joutuneet vastuullisiin johtotehtäviin seurakunnassa, tulisi päästä kohdistamaan aikansa ja voimansa tärkeimpiin asioihin, jotka edellyttävät erityistä viisautta ja laajanäköisyyttä. Ei ole Jumalan järjestyksen mukaista, että tällaisiin henkilöihin vedotaan vähäpätöisissä asioissa, joita muutkin kykenevät pätevästi hoitamaan.” – White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 67.

Kenttätöön jaosto yhdessä muiden jaostojen kanssa edistää seurakunnanpalvelijoiden koulutusta ja varustamista. Pastorilla, ja seurakunnan vanhimmilla yhdessä hänen kanssaan, on kuitenkin päävastuu seurakunnanpalvelijoiden kouluttamisesta. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 3, s. 175.)

Myös naiset toimivat alkuseurakunnassa seurakunnanpalvelijan tehtävässä.

”Annan teille suositukseni sisarestamme Foibesta, joka on Kencrean seurakunnan palvelija. Ottakaa hänet vastaan Herran palvelijana niin kuin pyhille sopii ja auttakaa häntä kaikessa, missä hän tarvitsee teitä. Onhan hän itsekin ollut tukena monille, myös minulle.” (Room. 16:1, 2.)

Seurakunnanpalvelijoita valittaessa tulee ottaa huomioon heidän pyhittäneisyytensä ja muut ominaisuutensa, joiden perusteella he ovat soveltuvia tähän tehtävään.

Seurakuntapalvelun toimikunta – Siellä missä seurakunnanpalvelijoita on useita, on aihetta valita seurakuntapalvelun toimikunta. Sen puheenjohtajana toimii seurakuntapalvelun johtaja ja sihteerinä joku seurakunnanpalvelijoista. Tällainen toimielin tarjoaa hyvät edellytykset seurakuntapalvelutyön vastuun ja tehtävien jakamiseen seurakunnan parhaaksi, esimerkiksi seurakunnan jäsenten ja vierailijoiden toivottamiseksi tervetulleiksi tilaisuuksiin ja vierailuissa jäsenten luona. (Ks. s. 81.) Sen kautta voidaan myös uusia seurakunnanpalvelijoita kouluttaa ja ohjata heidän tehtävissään.

Seurakunnanpalvelija tulee vihkiä tehtävänsä – Vastavalittu seurakunnanpalvelija ei voi toimia tehtävässään ennen kuin piirikunnan palveluksessa oleva vihitty pastori hänet siihen vihkiä.

Vihitty pastori toimittaa tämän pyhän vihkimyksen yksinkertaisin menoin seurakunnan läsnä ollessa. Siihen voidaan sisällyttää lyhyt kuvaus seurakunnanpalvelijan tehtävästä, vaadittavista ominaisuuksista ja velvollisuuksista, joita suoritamaan seurakunta hänet valtuuttaa. Kehotettuaan vihittävää palvelemaan uskollisesti vihitty pastori, jos mahdollista vanhimman avustamana, asettaa seurakunnanpalvelijan rukouksen ja kätten päälle panemisen kautta tehtävänsä. (Ks. s. 42.)

Jos henkilö on jo kerran vihitty seurakunnanpalvelijaksi ja hän on säilyttänyt siitä lähtien seurakunnan jäsenyyden, häntä ei tarvitse vihkiä tehtävään uudelleen, vaikka hän olisi siirtynyt toiseen seurakuntaan. Kun hänen toimikautensa, joksi hänet on valittu, päättyy, hänet on valittava uudelleen, jos hänen halutaan jatkavan tehtävässään.

Jos vihitty vanhin valitaan seurakunnanpalvelijan tehtävään, häntä ei tarvitse vihkiä seurakunnanpalvelijaksi, sillä vanhimman vihkimys kattaa myös tämän viran.

Seurakunnanpalvelijat eivät voi johtaa puhetta – Seurakunnanpalvelija ei voi toimittaa Herran ehtoollista, suorittaa kastetta tai toimia puheenjohtajana seurakuntakokouksissa. Hän ei voi vihkiä avioliittoon tai ottaa jäseniä seurakuntaan tai käsitellä jäsenten muuttokirjeitä.

Mikäli seurakunnassa ei ole henkilöä hoitamaan em. tehtäviä, seurakunnan johtajan tulee pyytää apua piirikunnasta.

Seurakunnanpalvelijan velvollisuudet – Seurakunnanpalvelijoiden toimenkuvaan sisältyy laajalti seurakunnan hyväksi suoritettavia käytännön töitä kuten:

1. Avustaminen seurakunnan tilaisuuksissa – Seurakunnanpalvelijat yleensä huolehtivat siitä, että jäsenet ja vierailijat toivotetaan tervetulleiksi seurakunnan tilaisuuksiin ja heitä autetaan tarvittaessa löytämään istumapaikka. Heidän tulee yhdessä pasturin ja vanhinten kanssa huolehtia kaikesta siten, että tilaisuudet sujuvat moitteettomasti.

2. *Vierailut jäsenten ja kiinnostuneiden luona* - Monissa seurakunnissa tämä on järjestetty siten, että kullekin seurakunnanpalvelijalle annetaan oma alueensa, jolla asuvien jäsenten kotona hänen odotetaan käyvän ainakin kerran vuosineljänneksessä, varsinkin jos he eivät pääse seurakunnan tilaisuuksiin.

3. *Kastetilaisuuden käytännön järjestelyt* - Seurakunnanpalvelijat huolehtivat kasteen käytännönjärjestelyistä.

Naiset avustavat naisia ennen kastetoimitusta ja sen jälkeen. He varmistavat, että kaste-ehdokkailla on kasteeseen sopiva vaatetus. Kastettaville voidaan hankkia erityisiä soveltuvasta kankaasta tehtyjä kastepukuja. Siellä missä kastepuvut ovat käytössä, seurakunnanpalvelijoiden tulee huolehtia, että käytön jälkeen ne pestään ja niitä säilytetään asianmukaisesti. (Ks. s. 52.)

4. *Avustaminen ehtoollistilaisuudessa* - Jalkojenpesun yhteydessä seurakunnanpalvelijat järjestävät kaiken tarvittavan, kuten pyyhkeet, pesuastiat, veden, sangot jne. He huolehtivat siitä, että toimituksen jälkeen astiat ja liinavaatteet pestään ja asetetaan paikoilleen. (Ks. s. 123-124.)

Ennen ehtoollistilaisuuden alkua seurakunnanpalvelijat kattavat ehtoollispöydän, kaatavat viinin pikareihin ja asettavat ehtoollisleivät paikoilleen ja peittävät nämä tätä tarkoitusta varten varatuilla liinoilla.

Ehtoolliselta ylijäänyttä leipää tai viiniä ei tule nauttia, vaan seurakunnanpalvelijat hävittävät ne kunnioittavasti ehtoollisen jälkeen.

Jalkojenpesussa miehiä avustavat miehet, ja naisia naiset. Erityistä apua voivat tarvita vierailijat ja uudet jäsenet.

5. *Sairaista huolehtiminen ja köyhien auttaminen* - Seurakunnanpalvelijoiden velvollisuuksiin kuuluu huolehtia sairaista sekä auttaa köyhiä ja kovaosaisia. Heidän on pidettävä seurakunta tietoisena näistä tarpeista ja saada jäsenet tukemaan tätä työtä. Seurakunnalla pitäisi olla rahasto tätä työtä varten. Seurakunnan johtokunnan suosituksesta rahastonhoitaja luovuttaa seurakunnanpalvelijoille tarvittavan rahamäärän hädänalaisten auttamiseen.

6. *Seurakuntakodista huolehtiminen* - Seurakunnanpalvelijoiden vastuulla on seurakuntakodista huolehtiminen, ellei sitä ole annettu kiinteistötoimikunnalle. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 4, s. 175.)

Seurakunnan sihteeri

Seurakunnan sihteerin tehtävän asianmukaisesta hoidosta riippuu suuresti seurakunnan tehokas toiminta. Koska tämä tehtävä on tärkeä ja siihen liittyy monia erityisiä vastuuta, on viisasta valita siihen henkilö, joka voidaan valita uudelleen useiksi toimikausiksi peräkkäin, jotta saataisiin jatkuvuutta seurakunnan asiakirjojen hoitoon ja raportointiin. Suurissa seurakunnissa voidaan valita myös apu-

laisshteereitä tarpeen mukaan. Jos seurakunnan sihteeri ei voi osallistua johonkin kokoukseen, hänen on järjestettävä sijainen pitämään kokouksesta pöytäkirjaa. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 5, s. 176.)

Jäsenluetteloon ei lisätä nimiä eikä poisteta ilman seurakunnan päätöstä – Seurakunnan sihteeri ei voi lisätä ketään seurakunnan jäsenluetteloon tai poistaa sieltä ketään ilman seurakunnan päätöstä kuin kuolemantapauksessa tai kun jäsen kirjallisesti pyytää eroa. Kun seurakunnan jäsen on kuollut, sihteerin tulee merkitä kuolinpäivä muistiin asianomaisen nimen kohdalle. (Ks. s. 58.) Kun henkilö pyytää kirjallisesti eroa jäsenyydestä seurakunnan johtokunnalta, sihteeri tekee siitä merkinnän pöytäkirjaan sekä poistaa nimen jäsenluettelosta. (Ks. s. 69.)

Jäsenmuutokset – Seurakunnan sihteeri hoitaa seurakunnan jäsenmuutoksia koskevan kirjeenvaihdon jäsenten ja seurakuntien välillä. (Ks. s. 55–58.)

Kirjeenvaihto jäsenten kanssa – Seurakunnan sihteerin tulee pyrkiä pitämään yhteyttä seurakunnan yhteydestä poisjääneisiin jäseniin. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 6, s. 176.)

Valtakirjat piirikunnan edustajiston kokoukseen – Seurakunnan johtokunnan valtuuttamana seurakunnan sihteeri kirjoittaa kaikille piirikunnan edustajiston kokouksessa seurakuntaa edustamaan valituille henkilöille valtakirjat, joiden pohjat hän saa piirikunnan toimistosta. (Ks. s. 112, 113.)

Raportit laadittava ajallaan – Seurakunnan sihteerin tehtävänä on laatia ajallaan piirikunnan pyytämät raportit, esimerkiksi vuosi- ja neljännesraportit. Ne tulee lähettää piirikunnan sihteerille määräaikaan mennessä, koska maailmanlaajuinen kirkko tarvitsee ajantasaisia tietoja. Näiden raporttien täyttämiseen tarvittavat tiedot sihteeri kerää seurakunnan virkailijoilta ja jaostojen johtajilta.

Seurakunnan arkisto – Seurakunnan sihteeri vastaa seurakunnan asiakirjojen säilyttämisestä. Hänen tulee säilyttää tätä aineistoa huolellisesti. Kaikki seurakunnan hallussa olevat asiakirjat ovat seurakunnan omaisuutta. Ne on luovutettava toimikauden päättyessä seuraavaksi toimikaudeksi valitulle sihteerille. Pastorin tai vanhimman pyynnöstä ne on luovutettava seurakunnalle milloin tahansa toimikauden aikanakin.

Seurakunnan rahastonhoitaja

Koska seurakunnan rahastonhoitajan tehtävä on hyvin vastuullinen, on viisasta valita siihen henkilö, joka voidaan valita uudelleen jatkuvuuden turvaamiseksi kirjanpidossa ja raportoinnissa. Suurissa seurakunnissa voidaan tarvittaessa valita myös apulaisrahastonhoitajia.

Seurakunnan rahastonhoitaja voi suuresti rohkaista seurakunnan jäseniä uskollisuuteen kymmenysten palauttamisessa ja innoittaa syvempään anteliaisuuteen. Mestarin hengessä lausuttu neuvon sana auttaa seurakunnan jäseniä palauttamaan uskollisesti Jumalalle kuuluvat kymmenykset ja antamaan uhrilahjoja myös taloudellisesti ahtaina aikoina.

Rahastonhoitajan vastuulla kaikki seurakunnan varat – Seurakunnan rahastonhoitajan tehtävänä on huolehtia kaikista seurakunnan varoista. Niitä ovat: 1. piirikunnalle tilitettävät varat, 2. seurakunnan varat, 3. seurakunnan eri toimielinten varat.

Kaikki varat (piirikunnalle tilitettävät, seurakunnan ja sen eri toimielinten varat) rahastonhoitaja tallettaa pankkitilille seurakunnan nimissä, ellei piirikunta päätä muunlaisesta käytännöstä.

Seurakunnan varoja voidaan tallettaa määräajaksi pankkiin seurakunnan johtokunnan päätöksellä. Jos rakennus- tai erikoishankkeiden vuoksi joudutaan käsittelemään suuria rahamääriä, seurakunnan johtokunta voi päättää erillisten pankkitilien avaamisesta niitä varten.⁵ Nämäkin tilit ovat kuitenkin rahastonhoitajan hoidossa ja ne tulee sisällyttää seurakunnan kirjanpitoon.

Kaikki seurakunnan pankkitilit ovat vain seurakunnan varoja varten, ja ne on pidettävä aina erillään henkilökohtaisista tileistä tai varoista.

Piirikuntaan tilitettävät varat – Piirikuntaan tilitettäviä varoja ovat kymmenykset, kaikki ulkolähetystyöhön säännöllisesti kerätyt uhrilahjat sekä kaikki piirikunnan erityiskohteisiin tai laitoksille kerätyt varat. Rahastonhoitaja tilittää piirikuntaan kuukauden lopussa, tai piirikunnan pyynnöstä useamminkin, kaikki kuukauden aikana edellä mainittuihin tarkoituksiin kerätyt varat. Seurakunta ei saa lainata, käyttää tai pidättää itsellään näitä varoja mihinkään tarkoitukseen.

Sapattikoulun varat – Sapattikoulun sihteeri-rahastonhoitajan on viikoittain toimitettava seurakunnan rahastonhoitajalle kaikki sapattikoulussa kerätyt lähetyshuhrilahjat, ja seurakunnan rahastonhoitajan on pidettävä niistä huolellisesti kirjaa. Näistä ulkolähetysuhrilahjat tilitetään piirikuntaan, kuten edellä on neuvottu. Sapattikoulun omia kuluja varten kerätyt varat pidetään rahastoituna ja niiden käytöstä päättää sapattikoulutoimikunta. (Ks. s. 98.) Niillä katetaan sapattikoulun toiminnasta aiheutuvat kulut.

Seurakunnan varat – Seurakunnan varoja ovat mm. seurakunnan toimintaan, kiinteistön ylläpitoon sekä avustusrahastoon kerätyt varat. Nämä varat ovat seurakunnan omaisuutta, ja rahastonhoitaja saa suorittaa maksuja niistä vain seurakunnan johtokunnan tai seurakuntakokouksen päätöksellä. Kuitenkin rahastonhoitaja maksaa seurakunnan varoista kaikki seurakunnan toistuvat laskut⁶, jotka seurakunnan johtokunta on hyväksynyt [toim. lis. talousarviossaan].

Seurakunnan omien toimielinten varat – Seurakunnan omien toimielinten varoja ovat mm. evankelioimistyyön, perhetyön, nuorisotyön, avustuspalvelun tai Dorkas-yhdistyksen, sapattikoulun omia kuluja varten kerätyt varat sekä seurakunnalle kuuluva osa terveystyön uhrilahjoista. Niihin voidaan lukea kuuluviksi myös seurakuntakoululle tarkoitettut varat. Kaikki näiden toimielinten kautta tai niitä varten kerätyt varat on asianomaisten toimielimen sihteerin, seurakunnanpalvelijoiden tai sen, jolle ne on luovutettu, viivytyksettä tilittävä seurakunnan rahastonhoitajalle. Nämä varat kuuluvat seurakunnan eri toimielimille. Niitä voidaan käyttää ainoastaan asianomaisten toimielinten määräysten mukaan.

Rahastonhoitajan tulee antaa kuitti kaikista vastaanottamistaan varoista. Kun toimielimen sihteeri vastaanottaa varoja seurakunnan rahastonhoitajalta, hänen tulee antaa siitä asianmukainen kuitti rahastonhoitajalle.

Varojen käyttötarkoituksen toteutumisen valvominen – Kun uhrilahja kerätään ulkolähetystyöhön tai jonkin yhteisen tai paikallisen hankkeen hyväksi, kaikki kolehtiastiaan tulleet varat (ellei lahjoittaja toisin ole osoittanut) on laskettava annetuiksi kyseiseen tarkoitukseen. Kaikki uhrilahjat ja muut lahjat, jotka annetaan seurakunnalle tiettyyn rahastoon tai tiettyyn tarkoitukseen, käytetään juuri siihen tarkoitukseen, mihin ne on annettu. Seurakunnan rahastonhoitajalla tai seurakunnan johtokunnalla ei ole oikeutta käyttää varoja muuhun tarkoitukseen kuin mihin ne on annettu.

Eri toimielinten varat, joista huomattava osa usein on erikoistarkoituksiin annettuja lahjoituksia, on kerätty sen työmuodon hyväksi, jota tarkoitusta varten toimielin on perustettu. Nämä varat ovat seurakunnan rahastonhoitajan hallussa, mutta niitäkään rahastonhoitaja tai seurakunnan johtokunta ei saa lainata tai käyttää muihin tarkoituksiin kuin mihin ne on kerätty.

Jos toimielin lakkautetaan, seurakunta voi asianmukaisesti koolle kutsutussa seurakuntakokouksessa päättää, miten kyseisen toimielimen tilillä mahdollisesti olevat varat käytetään.

Seurakunnan jäsenten maksut kirjallisuudesta – Rahastonhoitaja huolehtii seurakunnan jäsenten kirja-, traktaatti-, lehti- ja lehtitilausmaksuista niillä alueilla, joissa ei ole adventtikirkon kustannusliikettä tai kirjakauppaa. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 7, s. 176.)

Seurakunnan jäsenten maksusuoritukset – Rahastonhoitajan tulee kehottaa seurakunnan jäseniä toimittamaan kaikki maksunsa, liittouhria ja ulkolähetysuhria lukuun ottamatta, seurakunnalle kymmenys- ja uhrilahjakuoria käyttäen, jollei piirikunta muuta ole ohjeistanut. Kuoren päälle tulee merkitä mihin eri tarkoituksiin rahat on annettu sekä tarkistaa, että kuoressa oleva rahasumma täsmää kuoren päälle merkityn yhteissumman kanssa. Kuoren päälle tulee myös kirjoittaa oma nimi ja osoite. Kuoren voi pudottaa kolehtiastiaan tai antaa suoraan

seurakunnan rahastonhoitajalle. Rahastonhoitajan tulisi säilyttää kuoret tositteina siihen asti, kunnes piirikunta on tarkistanut tilit⁷.

Niiden jäsenten, jotka lähettävät kymmenyksensä ja uhrilahjansa pankin tai postin välityksellä, tulisi milloin se vain on maan lakien mukaan mahdollista, merkitä tällaisten maksuosoitusten tai -määräysten vastaanottajaksi seurakunta eikä ketään yksityistä henkilöä.

Kuitit seurakunnan jäsenille – Rahastonhoitajan tulee viivytyksettä antaa kuitti kaikista seurakunnan jäseniltä vastaanottamistaan varoista, olipa kysymyksessä miten pieni summa tahansa, ja pitää tarkkaa kirjaa kaikista annetuista kuiteista ja suoritetuista maksuista. Rahastonhoitajan on laskettava kaikki ilman uhrilahjakuorta kolehtiastiaan tulleet varat jonkun toisen seurakunnan virkailijan, mieluiten seurakunnanpalvelijan läsnä ollessa. [Toim. lis. Kun kaksi henkilöä on laskenut uhrilahjan, laskijat allekirjoittavat laskentapaperin ja tämä tosite liitetään kirjanpitoon.]

Varojen tilittäminen piirikunnalle – Lähetettäessä tilityksiä piirikuntaan kaikki maksumääräykset tulee osoittaa piirikunnalle eikä kenellekään yksityiselle henkilölle, missä vain tämä maan lakien mukaan on mahdollista. Kopio kauden laskelmasta tulisi liittää mukaan. Tilityslomakkeita saa piirikunnan toimistosta. (Ks. s. 134, 135.)

Kirjanpitomateriaalin säilyttäminen⁸ – Koko kirjanpitoaineisto tulee säilyttää piirikunnan antamien ohjeiden mukaisesti.

Tilintarkastus⁹ – Piirikunnan talousjohtaja tai joku toinen piirikunnan johtokunnan määräämä henkilö tarkastaa seurakunnan tilit tavallisesti kerran vuodessa.

Seurakunnan rahastonhoitajan tilikirjat ja muun kirjanpitoaineiston, joka liittyy seurakunnan, seurakuntakoulun ja muiden seurakunnan toimielimien työhön, voi piirikunta, pastori, aluejohtaja, päävanhin tai kuka tahansa seurakunnan johtokunnan valtuuttama henkilö pyytää tarkistettavaksi, mutta niitä ei tule antaa muiden kuin näin valtuutettujen henkilöiden nähtäväksi. (Ks. s. 139.)

Tuloslaskelma ja tase sekä tilintarkastuskertomus [toim. lis. tilinpäätös] on esitettävä seurakunnan asianmukaisesti koolle kutsutussa seurakuntakokouksessa¹⁰. Kopio tilinpäätöksestä tulisi antaa seurakunnan johtaville virkailijoille.

Kun raportoidaan seurakunnan kymmenyksiä palauttavien jäsenten lukumäärä, heihin tulee lukea myös kymmenysten palauttamisessa uskollisen seurakunnan jäsenen puoliso ja alaikäiset lapset, jos nämä ovat seurakunnan jäseniä eikä heillä ole henkilökohtaisia tuloja.

Raha-asiat ovat luottamuksellisia – Rahastonhoitajan on aina muistettava ehdoton vaitiolovelvollisuus suhteessa seurakunnan jäseniin. Rahastonhoitajan on huolellisesti varottava milloinkaan kommentoimasta kenenkään jäsenen pa-

lauttamien kymmenysten tai heidän tulojensa määrää tai mitään niihin liittyviä asioita paitsi niille, jotka yhdessä hänen kanssaan ovat vastuussa tästä työstä. Tämän säännön rikkominen saattaa aiheuttaa suurta vahinkoa.

Kiinnostuneiden yhteyshenkilö

Kiinnostuneiden yhteyshenkilö on syytä valita ottamaan aikaailematta yhteyttä niihin, joiden hengellinen kiinnostus on seurakunnan evankelioimistyön kautta saatu herätetyksi. Tämä henkilö on seurakunnan johtokunnan ja henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunnan jäsen ja työskentelee yhteistyössä pastorin ja em. toimikunnan puheenjohtajan kanssa.

Hänen toimenkuvaansa kuuluvat seuraavat tehtävät:

1. Järjestelmällisen luettelon pitäminen kaikista seurakunnan tietoon tulevista kiinnostuneista henkilöistä.¹¹
2. Pastorin ja henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunnan puheenjohtajan avustaminen vapaaehtoisten jäsenten löytämiseksi jatkotyöhön.
3. Kuukausittaisen raportin antaminen seurakunnan johtokunnalle kiinnostuneiden määrästä ja heidän kanssaan tehdystä jatkotyöstä. Kun kiinnostus on vakavaa, siitä tulee ilmoittaa pastorille.

Seurakunnan jaostot ja muut toimintamuodot

Seurakuntaorganisaatio, Pyhän Hengen ohjauksen alaisena, on tärkeä jäsenten hengelliselle kasvulle ja kirkon lähetystehtävän täyttämiseksi. Se on kuin seurakuntaruumiin luuranko. ”Hän [Kristus] liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa kaikkien jänteiden avulla, kunkin jäsenen toimiessa oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa.” (Ef. 4:16.)

Tärkeimmät elementit seurakunnan organisaation kannalta ovat seurakunnan virkailijoiden tehtävät (ks. s. 74–86) sekä seurakunnan eri jaostot ja muut toimintamuodot. Tässä osiossa kuvataan niiden tavoitteita, johtamista ja toimintoja.

Seurakunnassa toimivien jaostojen ja toimielinten työ on kiinteässä yhteydessä pastorin työhön, koska molemmat pyrkivät edistämään evankeliumin asiaa. Pastori palvelee eri toimintamuotoja niiden läheisenä neuvonantajana, ja nämä puolestaan avustavat seurakunnan lähetystehtävän toteuttamisessa. Tilanteen tai olosuhteiden niin vaatiessa pastori voi kutsua koolle minkä tahansa seurakunnan toimikunnista tai toimintamuo-doista käsittelemään seurakunnalle tärkeitä asioita.

Jokaisen seurakunnan tulisi käyttää hyväkseen tässä luvussa esitelyjen jaostojen ja toimintamuotojen palveluja voidakseen pitää huolta jäsenistään ja täyttää sen lähetystehtävän, jonka Kristus antoi seurakunnalle (Matt. 28:19; Ilm. 10:11; 14:6).

Lastentyö

Lastentyön tarkoitus on tukea lasten (syntymästä neljäntoista vuoden ikään) hengellistä kasvua ja johtaa heitä kirkon yhteyteen. Lastentyö pyrkii tarjoamaan monipuolisia palveluja ja erilaista toimintaa, jotta lapset saataisiin johdetuksi Jeesuksen luo ja he kasvaisivat päivittäisessä vaelluksessaan hänen kanssaan. Tämä jaosto tekee yhteistyötä sapattikoulun ja muiden jaostojen kanssa hengellisen kasvatuksen tarjoamiseksi lapselle. Lastentyö pyrkii tavoitteisiinsa kehittämällä armokeskeistä työtä lasten hyväksi, joka ei sulje yhtäkään lasta pois, ja joka on palvelevaa, johtamistaitoja kehittävää, turvallista ja evankelioivaa.

”Lasten varhaisen kasvatuksen tärkeyttä ei voida korostaa liikaa. Ne opetukset, jotka lapsi omaksuu elämänsä seitsemän ensimmäisen vuoden aikana, vaikuttavat hänen luonteensa muovautumiseen enemmän kuin kaikki se, mitä hän oppii myöhemminä vuosina.” - White, *Child Guidance*, s. 193.

”Vielä tänäkin päivänä lapset ovat kaikkein vastaanottavaisimpia evankeliumin opetukselle. Heidän sydämensä on auki jumalallisille vaikutteille, ja siellä nämä opetukset myös pysyvät. Pienet lapset voivat olla kristittyjä ja heillä voi olla kokemus, johon heillä on ikänsä puolesta edellytyksiä. Heitä tulee ohjata hengellisissä asioissa, ja vanhempien on turvattava se, että heidän luonteensa muovautuu Kristuksen luonteen kaltaiseksi.” - White, *Desire of Ages*, s. 515.

”Kahdeksan, kymmenen ja kahdentoista vuoden ikäiset lapset ovat tarpeeksi kypsiä siihen, että heidän kanssaan keskustellaan hengellisistä asioista. - - Jos heitä ohjataan ja opetetaan oikein, hyvin nuoretkin lapset saattavat ymmärtää oikein syntisyytensä ja Kristuksen tarjoaman pelastustien.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 1, s. 400.

”Kun Jeesus kielsi opetuslapsiaan, etteivät he estäisi lapsia tulemasta hänen luokseen, hänen sanansa olivat tarkoitettut hänen seuraajilleen kaikkina aikoina - seurakunnan virkailijoille, saarnaajille, apulaisille ja kaikille kristityille. Jeesus vetää lapsia luokseen, ja hän pyytää meitä: ’Sallikaa heidän tulla’, ikään kuin hän tahtoi sanoa: ’He haluavat tulla, ellette estä heitä.’” - White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 72.

Lastentyön koordinaattori ja toimikunta - Seurakunta valitsee lastentyön koordinaattorin, jonka tehtäviin kuuluu kehittää lasten hengelliseen kasvuun tähtäävää seurakunnallista palvelutyötä. Koordinaattorilla tulisi olla kyky johtaa, selkeä kiinnostus ja kokemusta lasten hyväksi työskentelemiseen.

Lastentyön koordinaattori toimii yhteistyössä pasturin ja johtokunnan kanssa toimikunnan perustamiseksi lastentyötä varten. Toimikuntaan kuuluvien tulisi olla kiinnostuneita lapsista ja heillä tulisi olla kokemusta lasten kanssa työskentelemisestä. Tavallisesti toimikuntaan valitaan sapattikoulun ikäryhmien johtajat, lomaraamattukoulun johtaja, varhaisnuorisotyön johtaja sekä kaksi tai kolme muuta henkilöä, joilla on erityinen kiinnostus tätä työtä kohtaan.

Mikäli seurakunnassa on lastentyön jaosto, lomaraamattukouluja, lasten

haarasapattikouluja, naapuruston raamatturyhmiä ja lasten kerhoja, ne kaikki ovat lastentyön alaisia. (Ks. s. 87.)

Jokaisen, joka on tekemisissä lasten kanssa, tulee olla sopusoinnussa niiden vaatimusten kanssa, jotka kirkko ja lainsäätäjät asettaa. Näihin vaatimuksiin kuuluvat muun muassa henkilön taustan tarkistaminen ja sitoumuksen allekirjoittaminen. Seurakunnan tulee piirikunnasta pyytää neuvoa siitä, mitä tai miten taustatarkistuksia tehdään ja mitä sitoumuksia lastentyössä mukana olevilta vaaditaan. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 8, s. 176–177.)

Aineistoa – Lastentyön aineistoa on lueteltu sivulla 177, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 9.

Viestintä¹²

Seurakunnallisen viestinnän hoitaminen edellyttää, että jokainen seurakunnan jäsen ja kirkon työntekijä sekä laitos antaa sille tukensa. Viestintä pyrkii rohkaisemaan seurakuntaa asianmukaiseen tiedotus- ja suhdetoimintaan sekä käyttämään kaikkia nykyaikaisen tiedonvälityksen tekniikoita ja kanavia iankaikikisen evankeliumin kuuluttamisessa. Seurakunnassa tähän tehtävään tulisi valita viestintäsihteeri ja, jos tarpeellista, viestintätoimikunta.

”Meidän on käytettävä kaikkia hyväksyttäviä keinoja valon tuomiseksi ihmisille. Meidän tulee käyttää hyväksi lehdistöä ja kaikkia mainonnan välineitä kiinnittääksemme ihmisten huomion työhömmä.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 6, s. 36.

”Ihmisten saavuttamiseksi keksitään uusia keinoja. Jotkut työssämme käytetyistä menetelmistä tulevat muuttumaan siitä, mitä ne ovat olleet.” – White, *Evangelism*, s. 105.

Viestintäsihteerin tehtävät – Viestintäsihteerillä tulee olla kyky kohdata ihmisiä ja edustaa kirkkoa oikein. Hänen tulee olla arvostelukykyinen, organisointitaitoinen, hyvä kirjoittamaan ja kiinnostunut tehtävän hoidosta.

Viestintäsihteeri kerää uutisaiheita ja vastaa niiden saattamisesta eri medioiden tietoon. Hän tekee yhteistyötä piirikunnan viestintäjaoston johtajan kanssa ja tiedottaa toimialastaan säännöllisesti seurakuntakokoukselle. Piirikunnan viestintäjaosto auttaa ja ohjaa seurakuntien viestintäsihteereitä heidän työssään.

Pastori, jolla on pääasiallinen vastuu seurakunnan viestinnästä, työskentelee läheisesti viestintäsihteerin tai viestintätoimikunnan kanssa neuvonantajan ominaisuudessa.

Jokaisella jaostolla ja toimintamuodolla voi olla oma viestinnästä vastaava henkilö, joka pitää viestintäsihteerin tai viestintätoimikunnan ajan tasalla uutisoimisen arvoisista tapahtumista.

Viestintätoimikunta – Suuressa seurakunnassa voi olla tehokasta, että viestintätoimikunta hoitaa tiedotus- ja suhdetoimintaa sekä monitahoista viestintää. Seura-

kunta valitsee tämän toimikunnan, jonka puheenjohtajana viestintäsihteeri toimii. Toimikunnan jäsenille voidaan antaa viestintätehtäviä, kuten yhteydenpito eri tiedotusvälineisiin tai seurakunnan sisäinen tiedottaminen. Jos seurakunnan alueella on jokin kirkon laitos, joku sen tiedotusvastaavista tulisi kutsua toimikuntaan.

Alueellinen viestintätoimikunta – Jos lähekkäin sijaitsevat seurakunnat valitsevat yhteisen viestintätoimikunnan, kunkin seurakunnan viestintäsihteerin tulee olla sen jäsen. He tekevät yhteistyötä ja noudattavat yhteisesti sovittua suunnitelmaa uutisoinnin ja muun viestinnän tehokkaaksi koordinoimiseksi alueen paikallis-seurakunnissa. Piirikunnan viestintäjooston johtajan tulee tehdä aloite tämän toimikunnan perustamisesta. Tällaisen alueellisen toimikunnan kutsuu koolle ja siinä johtaa puhetta toimikunnan valitsema puheenjohtaja.

Koulukasvatus¹³

Kirkko ylläpitää eri organisaation tasoilla koulujärjestelmää esikoulusta yliopistotasolle saakka voidakseen siirtää lapsille ja nuorille kirkon ihanteita, uskon perusteita, asenteita, arvoja ja tapoja. Jumalan oikea tunteminen, eläminen hänen yhteydessään niin opiskeluaikana kuin käytännön työssäkin ja hänen luonteensa kaltaisuus ovat adventistisen kasvatuksen perusta, menetelmä ja päämäärä.

Koulukasvatustyön johtaja¹⁴ – Seurakunta valitsee koulukasvatustyön johtajan vaalimaan ja edistämään kristillistä koulukasvatusta. Koulukasvatustyön johtajan tulee olla Koti- ja kouluyhdistyksen johtokunnan jäsen ja toimia yhteistyössä yhdistyksen kanssa.

Koti- ja kouluyhdistys¹⁵ – Seurakunta, joka ylläpitää koulua, perustaa Koti- ja kouluyhdistyksen, jonka tarkoitus on kouluttaa vanhempia ja saattaa koti, koulu ja seurakunta yhteistyöhön kristillisen koulukasvatuksen järjestämiseksi lapsille. Oppilaiden vanhempia, koulun tukijoita ja seurakunnan jäseniä tulisi rohkaista osallistumaan aktiivijäseniksi yhdistykseen.

Yhdistyksen virkailijoita ovat: johtaja, apulaisjohtaja, sihteeri-rahastonhoitaja, kirjastonhoitaja ja seurakunnan koulukasvatustyön johtaja. (Ks. s. 182.) Jatkuvuuden turvaamiseksi olisi hyvä, että jotkut virkailijoista valitaan uudelleen toiseksi toimikaudeksi. Kaikkien virkailijoiden tulee olla seurakunnan jäseniä.

Yhdistyksen johtajan tulee olla seurakunnan jäsen, kokenut ja menestyksekkäs kasvattaja, joka on avarakatseinen ja ymmärtää kristillisen koulukasvatuksen merkityksen.

Sihteeri-rahastonhoitaja pitää kirjaa yhdistyksen toiminnasta ja raportoi piirikunnan koulukasvatustyön johtajalle kouluvuoden alussa ja lopussa. Yhdistyksen varat kulkevat seurakunnan rahastonhoitajan/koulun rahastonhoitajan kautta ja niistä on oma kirjanpito, jonka tilintarkastus toimitetaan yhdyskunnan ohjesäännön mukaisesti.

Koulun rehtori on virkansa perusteella Koti- ja kouluyhdistyksen johtokunnan jäsen.

Seurakuntakoulun johtokunta – Jokaista seurakunnan ylläpitämää ala- ja yläkoulua hallinnoi joko seurakuntakoulun johtokunta, jonka seurakunta valitsee, tai koulutyön toimikunta, jonka seurakunnan johtokunta nimittää. Tämä hallintoelin voi siis olla erillinen koulun johtokunta, seurakunnan johtokunta tai sen tätä tarkoitusta varten nimeämä koulutyön toimikunta. Osaston ohjesäännössä kerrotaan koulujen johtokuntien tehtävistä.

Koulun johtokuntien jäsenten tulisi olla pyhittyneitä ja heidän tulisi uskoa kristillisen koulukasvatuksen periaatteisiin ja sitoutua niihin. Johtokuntien jäsenten tulee olla arvostelukykyisiä ja tahdikkaita. Heillä tulee olla kokemusta koulutyöstä sekä kykyä hallita talousasioita. Heidän tulee uskoa yhdyskunnan kasvatustyön ohjesääntöihin ja suosituksiin sekä noudattaa niitä.

Jos useampi kuin yksi seurakunta yhdessä ylläpitää koulua, asianomaiset seurakunnat nimittävät sen hallintoelimen.

Koulun johtokuntaan tulisi valita yksi tai useampi jäsen seurakunnan johtokunnasta, jotta koulun johtokunnalla olisi läheinen yhteys seurakunnan johtokuntaan.

Pastorin tulisi olla koulun johtokunnan jäsen. Jos koulua ylläpitää useampi kuin yksi seurakunta, yleensä asianomaisten seurakuntien pastorit ovat jäseniä koulun johtokunnassa.

Ala- ja yläkoulujen rehtorien tai johtajaopettajien tulisi olla jäseniä koulun johtokunnassa.

Johtokunnan jäsenenä voi olla myös asianomaista koulua käyvien lasten vanhempia. Näin johtokunta hyötyy näkökulmista ja neuvoista, jotka nousevat vanhempien tekemistä huomioista ja kokemuksista.

Koulun johtokunnassa tulee olla puheenjohtaja ja sihteeri. Jos koulua ylläpitää yksi seurakunta, sen johtokunta nimeää puheenjohtajan.

Jos koulua ylläpitää useampi seurakunta, tulee johtokunnassa olla virkailijoina myös talousjohtaja, varapuheenjohtaja ja apulaissihteeri. Kun koulua ylläpitävien seurakuntien yhteinen koulun johtokunta on valittu, se valitsee ensimmäisessä kokouksessaan keskuudestaan puheenjohtajan. Mikäli seurakuntien välille ei synny yhteisymmärrystä, nimeämisen tekee piirikunnan koulukasvatusjaosto tai piirikunnan johtokunta. Koulun rehtori toimii yleensä johtokunnan sihteerinä.

Usean seurakunnan ylläpitämän koulun johtokunnan tekemät päätökset, jotka vaikuttavat seurakuntien talouteen, tulee hyväksyttäväksi asianomaisten seurakuntien johtokunnissa.

Mikäli erillinen koulun johtokunta valitaan, vaalien ajankohta ja toimikauden pituus voidaan määritellä kahdella tavalla. (1) Kaikki jäsenet valitaan joko ennen kalenterivuoden, kouluvuoden tai kirjanpitoavuoden loppua ja he ovat virassaan yhden vuoden. (2) Ensimmäisen johtokunnan jäsenet voidaan valita yhdeksi, kahdeksi tai kolmeksi vuodeksi. Vastaavasti jäseniä vaihdetaan vuosittain

seuraavaksi kolmivuotiskaudeksi. Tämän suunnitelman tarkoitus on varmistaa, että johtokunnassa on aina ryhmä kokeneita jäseniä, jotka huolehtivat päätösten johdonmukaisuudesta. Kun kouluvuoden puolivälissä valitaan uusia jäseniä, nämä henkilöt ovat virassa jäljellä olevan toimikauden.

Koulun johtokunnan tai koulutyön toimikunnan tulisi kokoontua säännöllisesti vähintään kerran kuukaudessa kouluvuoden aikana.

Koulun johtokunnan puheenjohtaja kutsuu kokouksen koolle, johtaa puhetta, huolehtii päätösten toimeenpanosta ja vahvistaa nimikirjoituksellaan kaikki sihteerin allekirjoittamat taloudelliset toimeksiannot. Puheenjohtaja on virkansa puolesta jäsen koulun tarkastuskomiteassa, joka tutkii ja arvioi koulun toimintaa.

Sihteeri pitää kokouksista pöytäkirjaa, valmistelee tilisiirtoja ja laskuja sekä huolehtii johtokunnan kirjeenvaihdosta.

Mikäli koulua ylläpitää vain yksi seurakunta, talusjohtajan tehtävää hoitaa yleensä seurakunnan rahastonhoitaja tai apulaisrahastonhoitaja. Hän vastaanottaa lukukausi- ja muut rahasuoritukset, tekee tilisiirtoja ja maksaa laskuja sihteeriltä saamiensa toimeksiantojen perusteella (jotka myös puheenjohtajan täytyy nimikirjoituksellaan valtuuttaa), pitää huolellisesti kirjaa kaikista maksusuorituksista ja raportoi kuukausittain koulun johtokunnan kokoukselle. Jos koulu on usean seurakunnan ylläpitämä, yhteinen koulun johtokunta nimeää talusjohtajan.

Perhetyö

Perhetyön tavoitteena on tukea avioliittoa ja perhettä. Luodessaan maailman Jumala perusti perheen yhteiskunnan perusyksiköksi.

Perhe on paikka, jossa elämänarvot ensimmäisenä opitaan, ja siellä kehittyy kyky muodostaa läheisiä suhteita ihmisiin ja läheinen suhde Jumalaan. Perheiden hyvinvointi on elintärkeää kirkon missiolle tehdä ihmisistä Jeesuksen opetuslapsia.

Perhetyössä nojataan Raamatun opetukseen perheestä ja tähdennetään sen ihanteita perhe-elämästä ymmärtäen kuitenkin niitä kokemuksia, joissa yksilö tai perhe särkyy tässä langenneessa maailmassa. Siksi perhetyössä pyritään auttamaan perheitä ja seurakuntaperhettä kohti ymmärrystä, yhteyttä ja rakkautta. Siinä pyritään silloittamaan sukupolvien välinen kuilu niin kuin Elian sanomassa on luvattu (Mal. 3:23, 24). Siinä pyritään tuomaan toivoa niille ja olemaan niiden rinnalla, jotka ovat joutuneet henkisesti tai fyysisesti kaltoin kohdelluiksi perheessä tai jotka ovat kärsineet rikkoutuneista ihmissuhteista. Perhekasvatustyön avulla voidaan tarjota mahdollisuus kasvuun ja eheytymiseen läheisissä ihmissuhteissa. Yksilöitä, aviopareja ja perheitä autetaan löytämään ammattiapua tarvittaessa.

Seurakunnassa perhetyössä keskitytään avioliittoon valmistavaan neuvontaan sekä avioliittoa ja vanhemmuutta vahvistaviin tapahtumiin ja koulutukseen. Perhetyöhön liittyy myös yksinhuoltajien ja uusperheiden erityistarpeiden huomioiminen. Perhetyön vastuuhenkilöt antavat myös neuvoja siinä, miten perheet voivat evankelioida perheitä.

”Kristuksen hyväksi tekemämme työ alkaa kotona, perheemme parissa. – –

Mikään lähetyskenttä ei ole tätä tärkeämpi. – Monet ovat häpeällisesti laiminlyöneet kotinsa lähetyskenttänä. Siksi on aika tuoda esiin taivaalliset voimavarat ja parannuskeinot, jotta tämä pahe saataisiin korjattua.” – White, *The Adventist Home*, s. 35.

”Jumala on tarkoittanut maanpäälliset perheet taivaallisen perheen vertauskuvaiksi. Kristityt kodit ovat Jumalan suunnitelman mukaisesti perustettuina ja hoidettuina hänen tehokkaimpia välikappaleitaan kristillisen luonteen muovaamisessa ja hänen työnsä eteenpäin viemisessä.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 6, s. 430.

”Kodin tehtävä ulottuu perhepiirin ulkopuolelle. – Hyvällä kodilla on paljon voimakkaampi vaikutus ihmisten sydämeen ja elämään kuin millään saarnalla.” – White, *Suuren Lääkäarin seuraajana*, s. 283.

Perhetyön johtaja(t) – Yksittäinen henkilö tai aviopari (ks. s. 154–156 miten kirkko määrittelee avioliiton) voidaan valita perhetyön johtajaksi/johtajiksi. Heidän tulee omassa perheessään näyttää esimerkkiä kiinteistä ja syvenevistä ihmissuhteista sekä osoittaa vilpittöntä kiinnostusta kaikkien perheiden hyvinvoinnin edistämiseen. Voidakseen toimia tehokkaasti perhetyön johtajien tulee ymmärtää Jumalan pelastussuunnitelma heidän joutuessaan tekemisiin niiden synnin aiheuttamien ongelmien kanssa, jotka rikkovat ihmissuhteita. On myös tärkeää, että johtajat ymmärtävät vaitiolovelvollisuutensa ja tietävät miten ja milloin rohkaista ihmisiä etsimään ammattiauttajan apua, varsinkin jos tilanne on kriittinen.

Perhetyön toimikunta – Seurakunnan johtokunta voi valita perhetyön toimikunnan, jonka puheenjohtajana perhetyön johtaja toimii.

Aineistoa – Perhetyön aineistoa on lueteltu sivulla 177, 178, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 10.

Terveystyö

Kirkko uskoo, että sen vastuulla on tehdä Kristusta tunnetuksi maailmalle. Tähän liittyy moraalinen velvoite varjella ihmisarvoa edistämällä mahdollisimman hyvää fyysistä, henkistä ja hengellistä terveyttä.

Sairaista huolehtimisen lisäksi ennaltaehkäisevä terveyskasvatus on tärkeää. Sen tulee myös aktiivisesti ja aloitteellisesti painottaa hyvän terveyden merkitystä, johon sisältyy tupakoimattomuus, päihteettömyys ja pidättyminen epäterveellisistä ruoista. Suositellaan, että seurakunnan jäsenet omaksuvat pääasiallisesti kasvispohjaisen ruokavalion mikäli mahdollista.

Terveystyön johtaja – Tehokas suunnittelu ja toiminta edellyttävät, että seurakunta valitsee terveystyön johtajan ja tarvittaessa apulaisjohtajan. Hänen tulee olla terveysalaa tunteva ja halukas tekemään kirkon terveysperiaatteita tunnetuksi

seurakunnassa ja sen ulkopuolella seurakunnan terveystyön välityksellä. Johtajan tulee pitää mielessä kirkon ihanteet ja elämäkatsomus laatiessaan seurakunnalle sellaisia työmuotoja ja aineistoa, jotka toimisivat tehokkaasti todistustyössä.

Terveystyön toimikunta – Seurakuntaan voidaan tarvittaessa muodostaa terveystyön toimikunta. Sen tehtävänä on organisoida sellaista toimintaa seurakunnassa ja sen vaikutuspiirissä olevassa yhteisössä, joka edistää terveitä elämäntapoja. Se myös tekee yhteistyötä seurakunnan evankelioimistyön kanssa tarjoten soveltuvia ohjelmaosuuksia terveyden, raittiuden ja hengellisyyden saralta. Tämä toimikunta yhdessä henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunnan kanssa laatii toimintasuunnitelman, johon voi sisältyä Irti tupakasta -kurssi, keittokurssi, terveysluentoja, stressinhallintaseminaari ja muuta vastaavaa. Mikäli pastoria ei ole valittu toimikunnan puheenjohtajaksi, hän on virkansa perusteella toimikunnan jäsen.

Terveystyön yhdistys tai raittiusyhdistys – Joillakin alueilla voidaan perustaa seurakuntaorganisaatiosta riippumaton terveystyön- tai raittiusyhdistys. Piirikunnan terveystyön jaostojohtajan tulee olla mukana tällaisen yhdistyksen perustamisessa.

Maailmanlaajuinen terveystyön uhrilahja¹⁶ – Uhrilahja lähetetään kokonaisuudessaan piirikunnalle, joka jakaa sen kansainvälisen adventtikirkon ohjesäännön mukaisesti. Anottaessa piirikunta voi palauttaa korkeintaan 25 % seurakunnalta saamastaan uhrilahjasta sille takaisin käytettäväksi sen terveys- ja raittiustyöhön.

Aineistoa – Terveystyön aineistoa on lueteltu sivulla 178, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 11.

Musiikki

Musiikkikoordinaattorien valinta – Seurakunnan tulee kiinnittää erityistä huomiota musiikkitoiminnan johtajien valintaan, jotta valitut henkilöt olisivat pyhittyneitä ja osaisivat valita soveltuvaa musiikkia seurakunnan jumalanpalveluksiin ja muihin tilaisuuksiin. Tilaisuuksissamme ei koskaan pitäisi käyttää maallista tai luonteeltaan arveluttavaa musiikkia.

Musiikkitoiminnan johtajien pitäisi tehdä läheistä yhteistyötä pastorin tai vanhinten kanssa, jotta musiikki sopisi saarnan teemaan. Musiikkitoiminnan johtaja toimii pastorin tai vanhinten alaisena eikä itsenäisesti. Musiikkitoiminnan johtajan olisi neuvoteltava heidän kanssaan tilaisuuksien musiikista sekä laulajien ja muusikkojen valinnasta.

Musiikin esittäjien valinta – Hengellinen musiikki on tärkeä osa jumalanpalvelusta. Seurakunnan on valittava kuoron jäsenet ja muut muusikot huolellisesti,

jotta he edustaisivat oikein kirkon periaatteita. Heidän pitäisi olla seurakunnan, sapatikoulun tai nuorisoyhdistyksen jäseniä. Koska heillä on näkyvä rooli seurakunnan tilaisuuksissa, heidän ulkoisen olemuksensa tulee olla siisti ja asunsa siveellinen. Kuoropukujen käyttö ei ole pakollista.

Seurakunnassa voi olla useita kuoroja. Lastenkuoro voi ravita hengellisesti, yhdistää seurakuntaperhettä ja tavoittaa uskosta osattomia.

Uskonnonvapaus ja yhteiskunnalliset suhteet

Uskonnonvapaus- ja yhteiskunnallisten suhteiden jaosto edistää ja vaalii uskonnonvapautta. Siihen sisältyy ihmisoikeuksien mukaisesti erityisesti omantunnonvapaus. Uskonnonvapaus sisältää oikeuden harjoittaa uskontoa ja omaksua valitsemansa uskonto, vaihtaa vakaumusta omantunnon mukaisesti ja ilmaista sitä yksityisesti tai yhteisössä toisten samoin uskovien kanssa. Tämä voi tapahtua jumalanpalveluksessa, uskonnollisina tapoina ja käytänteinä, todistamalla uskosta tai opettamalla muita kunnioittaen kuitenkin toisten vastaavia oikeuksia.

Uskonnonvapausjaoston johtaja – Uskonnonvapausjaoston johtaja toimii läheisessä yhteistyössä seurakunnan pastorin ja piirikunnan tai unionin vastaavan jaostojohtajan kanssa. Johtajan hengellisen vaikutuksen tulee olla myönteinen, ja hänen tulee kyetä kohtaamaan ihmisiä, olla kiinnostunut yhteiskunnallisista asioista, taitava ilmaisemaan itseään ja kiinnostunut puolustamaan Jumalan kansan vapautta palvelulla häntä.

Uskonnonvapausyhdistys – Jokaista seurakuntaa pidetään epävirallisena uskonnonvapausyhdistyksenä, ja jokainen seurakunnan jäsen on sen jäsen. Seurakunnan pastori tai vanhin on paikallisen yhdistyksen puheenjohtaja.

Aineistoa – Uskonnonvapaus- ja yhteiskunnallisten suhteiden jaoston aineistoa on sivulla 178, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 12.

Kirjallisuustyö

Kirjallisuustyön tarkoitus on koordinoida ja edistää kirjallisuusevankeliointia kirjallisuustyön toimikunnan ja kustannusliikkeen alaisuudessa. Kirjallisuustyön toimenkuvaan kuuluu avustaa seurakunnan muita jaostoja lehtien ja muun lähetyksikirjallisuuden myynnissä, jakelussa ja tilauksissa. Jaosto laatii pastorin ja muiden jaostojen kanssa suunnitelmia, joiden avulla seurakunnan jäsenet saadaan mukaan kirjallisuustyöhön.

”On monia paikkoja, joihin saarnaajan ääni ei yllä, paikkoja, jotka voidaan saavuttaa vain kirjallisuudellamme: kirjoilla, lehdillä ja trakteateilla, joissa on Raamatun totuutta, jota ihmiset tarvitsevat.” – White, *Colporteur Ministry*, s. 4.

Kirjallisuustyön tarkoitus on evankelioida ja ravita seurakunnan jäseniä.

Ellen G. White rohkaisi jäseniä ”myymään tai antamaan kirjallisuutta”. – White, *Colporteur Ministry*, s. 91.

Myynti kirjaevankelistojen kautta – ”Jumala kutsuu työntekijöitä kaikista seurakunnistamme palvelukseensa kirjaevankelistoiksi.” – White, *Colporteur Ministry*, s. 20.

Kirjallisuuden jakaminen – ”Jokainen seurakunnan jäsen jakakoon traktaatteja, lehtisiä ja kirjoja, joissa on sanoma tälle ajalle.” – White, *Colporteur Ministry*, s. 21.

Kirjallisuustyön koordinaattori – Seurakunta valitsee kirjallisuustyön koordinaattorin johtamaan kirjallisuusevankeliointia.

Kirjallisuustyön toimikunta – Johtokunta valitsee kirjallisuustyön toimikunnan, joka työskentelee johtokunnan alaisuudessa. Kirjallisuustyön koordinaattori on toimikunnan puheenjohtaja. Pastori, henkilökohtaisen evankelioimistyön johtaja ja sen sihteeri ovat jäseniä toimikunnassa virkansa puolesta. Muilla toimikunnan jäsenillä tulisi olla kiinnostusta tätä työtä kohtaan sekä kokemusta siitä.

Aineistoa – Kirjallisuustyön aineistoa on lueteltu sivulla 178, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 13.

Sapattikoulu ja henkilökohtainen evankelioimistyö

Sapattikoulu¹⁷

Sapattikoulu on kirkon tärkein uskonnollisen kasvatuksen järjestelmä. Sillä on neljä tarkoitusta: Raamatun tutkiminen, uskovien yhteys, ympäröivän yhteisön tavoittaminen ja maailmanlaajuisen lähetystyön esillä pitäminen ja tukeminen. Pääkonferenssin sapattikoulu- ja henkilökohtaisen evankelioimistyön jaosto toimittaa eri ikäryhmille soveltuvia Raamatun opinto-oppaita, suunnittelee sapattikoulujen ohjelmistoa eri osastojen erilaiset kulttuuritaustat huomioon ottaen, tarjoaa opetusaineistoa ja koulutusta sapattikoulun opettajille sekä pitää esillä maailmanlaajuisen lähetystyön tukemista uhrilahjoin.

”Sapattikoulu on tärkeä osa lähetystyötä. Se ei ole sitä vain siksi, että se antaa nuorille ja vanhoille opetusta Jumalan sanasta, vaan myös siksi, että se herättää heissä rakkauden Raamatun pyhiä totuuksia kohtaan ja halun tutkia niitä itsenäisesti. Ennen kaikkea sapattikoulu opettaa heitä elämään sopuisuudessa Raamatun pyhien opetusten kanssa.” – White, *Counsels on Sabbath School Work*, s. 10, 11.

”Oikealla tavalla toteutettu sapattikoulu on eräs Jumalan suurista välikappaleista johtamaan ihmisiä totuuden tuntemiseen.” – White, *Counsels on Sabbath School Work*, s. 115.

Sapattikoulun virkailijat – Seurakunta valitsee sapattikoulun virkailijat ja sapattikoulutyön toimikunnan jäsenet. Virkailijoihin kuuluvat sapattikoulutyön johtaja ja mahdolliset apulaisjohtajat, sihteeri ja mahdolliset apulaissihteerit, ikäryhmien johtajat (myös aikuisten ikäryhmän johtaja ja haarasapattikoulujen johtaja), lastentyön koordinaattori ja/tai lomaraamattukoulutyön johtaja sekä lähetyssihteeri.

Virkailijoiden, opettajien ja kaikkien jäsenten tulee työskennellä yhteistyössä muiden seurakunnan jaostojen kanssa kaikessa ulospäin suuntautuvassa toiminnassa sekä käyttää hyväksi evankelioimismahdollisuudet, joita ovat säännöllisesti kokoontuvat sapattikoululuokat, teemapäivät, pastorin raamatturyhmä, ystävä jumalanpalvelukseen -päivä, lomaraamattukoulu, haarasapattikoulut, naapuruston raamatturyhmät sekä lasten kerhot.

Sapattikoulutyön toimikunta on sapattikoulun hallinnoinnista vastaava toimielin. Siihen kuuluu sapattikoulutyön johtaja, joka on sen puheenjohtaja. Lisäksi siihen kuuluvat mahdolliset apulaisjohtajat, sihteeri (joka toimii kokousten sihteerinä), mahdolliset apulaissihteerit, ikäryhmien johtajat, lähetyssihteeri, henkilökohtaisen evankelioimistyön johtaja, lastentyön koordinaattori ja/tai lomaraamattukoulun johtaja, seurakunnan vanhin (jonka johtokunta tai vanhinten neuvosto nimeää) ja pastori.

Niin pian kuin mahdollista virkailijoiden valintojen jälkeen sapattikoulutyön johtajan tulisi kutsua toimikunta koolle valitsemaan tarpeen mukaan muita toimikuntaan kuulumattomia henkilöitä eri tehtäviin. Näitä tehtäviä saattavat olla esimerkiksi ikäryhmien apulaisjohtajat, ikäryhmien sihteerit, musiikkitoiminnan johtajat, pianistit ja/tai urkurit sekä tervehtijät.

Edellä mainittujen virkailijoiden lisäksi sapattikoulutyön toimikunta perehtyy eri ikäryhmien ja muiden ryhmien tarpeisiin sekä valitsee näille opettajat. Opettajien nimet tulee hyväksyttävä johtokunnassa. Koska sapattikoulussa on tärkeää varjella oikeaa opetusta ja vaalia hyvää opetuksen tasoa, opettajien valinnassa tulisi olla erityisen huolellinen. Varsinkin lasten opettajia valittaessa toimikunnan tulee tehdä valinnat yhteistyössä ikäryhmien johtajien kanssa. Kaikkien opettajien tulee olla seurakunnan jäseniä ja normaalisuhteessa seurakuntaan.

Sapattikoulutyön toimikunta on vastuussa toimikunnan puheenjohtajan johdolla koko sapattikoulun menestyksekkäästä toiminnasta. Toimikunnan tulee kokoontua säännöllisesti tarpeen mukaan. Toimikunnan tulee huolehtia siitä, että opetusaineistoa, mukaan luettuna pääkonferenssin valmistamia opinto-oppaita, on riittävästi saatavilla.

Sapattikoulutyön johtaja ja muut virkailijat – Sapattikoulutyön johtaja on sapattikoulun johtava virkailija. Heti valitsemisensa jälkeen hänen tulee ryhtyä suunnittelemaan sapattikoulun sujuvaa ja tehokasta toimintaa. Johtajan tulee tukea piirikunnan sapattikoulujaoston suunnitelmia sekä noudattaa sapattikoulutoimikunnan päätöksiä. Seurakunta voi valita yhden tai useamman apulaisjohtajan.

Sihteerin tulee välittömästi neljänneksen päätyttyä täyttää neljännesraportti

asiaankuuluvaa lomaketta käyttäen ja lähettää se piirikunnan sapattikoulujaostoon määräaikaan mennessä. Yksi kopio tulee arkistoida pysyvästi, yksi antaa sapattikoulutyön johtajalle ja yksi pastorille. Neljännesraportti tulee esittää myös seurakuntakokoukselle.

Lähetys sihteeriin tehtävä on innostaa kaikkia ikäryhmiä ulkolähetystyön tukemiseen ja pitää jäsenet informoituina työn edistymisestä.

Lomaraamattukoulun johtaja huolehtii paikkakunnan lasten evankelioimiseksi tarkoitetun vuosittaisen lomaraamattukoulun organisoimisesta, mainostamisesta ja käynnistämisestä. Seurakunta voi antaa tämän vastuun myös lastentyön koordinaattorille.

Sapattikoulutoimikunta voi nimittää sapattikoululle musiikkitoiminnan johtajan keskusteltuaan eri ikäryhmien johtajien kanssa. Musiikki on ylistystä ja sen tulisi tuoda kunniaa Jumalalle. Laulajien ja muusikoiden valinnassa tulisi noudattaa samaa huolellisuutta kuin muidenkin sapattikoulun vastuuhenkilöiden valinnassa, ja heitä tulisi myös arvioida samalla mittapuulla. (Ks. s. 93, 94, 148.) Sapattikoulutoimikunta voi myös nimittää pianistit tai urkurit eri ikäryhmille.

Sapattikoululuokkien johtajat – Johtokunta valitsee jokaiselle ikäryhmälle johtajan. Sapattikoulutoimikunta voi halutessaan valita tarpeen mukaan apulaisjohtajia. Kirjassa *The Sabbath School Handbook* on tietoa kaikista ikäryhmistä vauvaluokasta aikuisiin saakka sekä ohjeita, kuinka huolehtia niistä, jotka asuvat etäällä seurakunnasta. Tätä kirjaa saa osoitteesta www.sabbathschoolpersonalministries.org.

Sapattikoulun opettajat – Sapattikoulutoimikunta valitsee opettajat ja valinnan vahvistaa seurakunnan johtokunta. Valituilla tulee olla valmiuksia opettaa ja halukkuutta kehittää tätä kykyään. Heidän tulee valmistautua huolellisesti, olla ajoissa paikalla ja antaa hyvää esimerkkiä sapattikoulun opinto-oppaan hyödyntämisestä päivittäin.

Lasten ja nuorten opettajiksi tulisi valita henkilöitä, jotka ovat kiinnostuneita tietyn ikäryhmän tarpeista ja pystyviä kohtaamaan ne. Kaikkien lasten parissa toimivien tulee täyttää ne vaatimukset, jotka **kirkko ja lainlaatija asettaa**. Opettajien tausta tulee tutkia ja heidän tulee allekirjoittaa kirkon laatima vapaaehtoisen sitoumus. Seurakunnan johtajien tulee kysyä piirikunnasta, minkälaisia tarkistuksia tulee tehdä ja minkälainen sitoumus antaa. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 8, s. 176, 177.) Kaikkia opettajia tulisi innostaa osallistumaan piirikunnan sapattikoulujaoston tarjoamaan koulutukseen.

Jokaisella sapattikoululla tulisi olla viikoittainen opettajien kokous.

Kun tajuaamme, että ”[v]ain ne, jotka ovat varustaneet mielensä Raamatun totuuksilla, tulevat kestämaan viimeisessä suuressa taistelussa” (White, *Alfa ja omega*, osa 8, s. 102), sapattikoulun johtajien tulisi ponnekkaasti rohkaista säännölliseen ja järjestelmälliseen sanan tutkimiseen. Opinto-oppaat on suunniteltu auttamaan tässä. Tämä käytäntö on paljolti myötävaikuttanut ykseyden säilymiseen kirkossa. Jokaisella seurakunnan jäsenellä tulisi olla mahdollisuus saada käyttöönsä hänen

ikäryhmäänsä soveltuva opetusaineisto, jonka pääkonferenssi/osasto on julkaissut. Samoin jokaisella johtajalla ja opettajalla tulisi olla mahdollisuus käyttää apuvälineitä tai lisäaineistoa, jota pääkonferenssi/osasto on tuottanut eri ikäryhmille.

Opettajalle olisi varattava vähintään puoli tuntia aikaa opettaa luokkaansa.

Sapattikoulun uhrilahjat – Sapattikoulutoiminnan sihteerin tulee pitää kirjaa kaikista sapattikoulussa kerätyistä uhrilahjoista ja toimittaa ne välittömästi seurakunnan rahastonhoitajalle. Mikäli sapatti on järjestetty yksityiskodissa, siellä kerätyt varat tulee lisätä sapattikoulussa säännöllisesti kerättyihin varoihin. Monissa sapattikouluissa kerätään varoja sapattikoulun kuluja varten. Näitä varoja lukuunottamatta kaikki kerätyt varat on tarkoitettu lähetystyön tukemiseen ja seurakunnan rahastonhoitaja tulee välittää ne kokonaisuudessaan piirikuntaan. Näihin varoihin kuuluvat mm. jokaviikkoiset lähetysuhrit ja 13. sapatin uhrilahjat. Nämä kaikki tulee pitää erillään toisistaan ja tilittää piirikuntaan. Pääkonferenssi myöntää näistä varoista osuudet maailmankentälle. Paikallinen seurakunta tai piirikunta ei saa pidättää itsellään näitä lähetysvaroja.

Sapattikoulukuluja ja lähetystyötä varten kerätyjä varoja, mikäli seurataan uhrilahjakalenteria, ei saa kerätä yhtenä uhrilahjana ja jakaa tietyn prosenttiosuuden mukaan. Uhrilahjan saa kerätä yhtenä, mikäli seurakunta noudattaa osaston hyväksymää uhrilahjakäytäntöä.

Aineistoa – Sapattikoulutyön aineistoa löytyy s. 179, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 14.

Henkilökohtainen evankelioimistyö¹⁸

Henkilökohtaisen evankelioimistyön jaosto tarjoaa välineitä ja kouluttaa seurakunnan jäseniä ulospäin suuntautuvaan työhön yhteistyössä pastorin ja seurakunnan virkailijoiden kanssa. Sillä on myös päävastuu työstä, jota tehdään hädänalaisten hyväksi.

Henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunta – Toimikunta ohjaa seurakunnan evankelioimistyötä seurakunnan johtokunnan alaisena. Toimikunnan tulisi kokoontua vähintään kerran kuukaudessa. Toimikunnan jäsenet ovat pastori, seurakunnan vanhin, rahastonhoitaja sekä seurakunnassa toimivien jaostojen ja toimintamuotojen johtajat. Toimikunta voi perustaa tarpeen mukaan erityistehtäviä varten alaisuuteensa työryhmiä, jotka raportoivat toimikunnalle. Toimikunnan ja henkilökohtaisen evankelioimistyön johtajan vastuulla on pienryhmien organisointi.

Henkilökohtaisen evankelioimistyön virkailijat – Seurakunta valitsee henkilökohtaisen evankelioimistyön johtajan, tarpeen mukaan apulaisjohtajan/apulaisjohtajat sekä sihteerin.

Johtaja kouluttaa ja ohjaa seurakunnan jäseniä ulospäin suuntautuvassa työssä

ja toimii henkilökohtaisen evankelioimistyön jaoston toimikunnan puheenjohtajana. Johtaja raportoi seurakunnan jäsenten suorittamasta evankelioimistyöstä kuukausittaisessa sapattitilaisuudessa ja seurakuntakokouksissa, joissa pidetään esillä erityisesti ulospäin suuntautuvaa työtä. Apulaisjohtajien tehtäviin voi kuulua raamattuopiston työn koordinointi, raamattuevankeliointi, kirjallisuuden jako, Sympatia-keräys (tai vastaavat keräykset), pienryhmätoiminta, seurakunnan jäsenten kouluttaminen tai muita evankelioimistyöhön liittyviä vastuita.

Sihteeri on kustannusliikkeen edustaja seurakunnassa. Hän työskentelee yhteistyössä johtajan kanssa ulospäin suuntautuvan toiminnan kehittämisessä.

Miestyö – Miestyö on henkilökohtaisen evankelioimistyön alaista toimintaa. Toimintaan kuuluu maallikkosaarnaamista, vankilatyötä ja avustuspalvelutyötä.

Raamattuopiston koordinaattori – Tämä henkilö organisoii ja koordinoii seurakunnan raamattukoulutyötä seurakunnan ulkopuolella. Hänen tulee työskennellä läheisesti pastorin, kiinnostuneiden yhteyshenkilön ja henkilökohtaisen evankelioimistyön johtajan kanssa.

Avustuspalvelun johtaja tai Dorkas-yhdistyksen johtaja – Seurakunta valitsee avustuspalvelun johtajan, tarvittaessa apulaisjohtajan/apulaisjohtajat sekä sihteerirahastonhoitajan (ks. 179, 180, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 15). Avustuspalvelu kerää ja valmistaa vaatteita tai ruokaa sekä hankkii ruokaa ja muita tarvikkeita avun tarpeessa oleville. Avustuspalvelu toimii läheisessä yhteistyössä miestyön jaoston, seurakunnanpalvelijoiden ja muiden jaostojen kanssa hädänalaisten auttamiseksi yhteisössään seurakunnan ulkopuolella. Avustuspalvelun tarkoitus on kuitenkin muutakin kuin aineellisen avun antaminen. Sen tulee tunnistaa erityistarpeet ja pyrkiä vastaamaan niihin soveltuvalla tavalla. Tämä tarkoittaa esimerkiksi koulutustilaisuuksia, avustusprojekteja, vierailukäyntejä, neuvontaa ja muita ympärillä olevan yhteisön tarvitsemia palveluja.

Avustuspalvelun johtaja tai Dorkas-yhdistyksen johtaja on henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunnan sekä seurakunnan johtokunnan jäsen. Jos seurakunnassa on avustuspalvelukeskus, sitä hallinnoi henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunta. Toimikunta nimeää avustuspalvelukeskuksen johtajan, josta tulee sekä toimikunnan että seurakunnan johtokunnan jäsen.

Vammaistyö – Seurakunnan vammaistyö on henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunnan alaista. Sen toimenkuvaan kuuluu kehittää toimintaa sekä jäsenistössä olevien että muidenkin vammaisten tarpeisiin. Sen tulisi kehittää menetelmiä, joiden avulla voidaan todistaa vammaisille; tehdä ehdotuksia keinoista, jotka tekisivät pääsyn seurakunnan tiloihin esteettömäksi vammaisille ja siellä liikkumisen helpommaksi; auttaa kuljetusongelmien ratkaisussa ja tehdä ehdotuksia siitä, miten vammaiset seurakunnan jäsenet voisivat olla mukana seurakunnan toiminnassa. Vammaistyön yhteyshenkilön tulee myös olla yhteydessä eri vammaisjärjestöihin ja olla selvillä niiden palveluista.

Aineistoa – Sapattikoulun ja henkilökohtaisen evankelioimistyön aineistoa on lueteltu sivulla 179, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 14.

Kristillinen vastuu

Kristillisen vastuun jaosto rohkaisee seurakunnan jäseniä vastaamaan Jumalan armoon pyhittämällä kaiken heillä olevan Jumalan käyttöön. Kristilliseen vastuuseen kuuluu muutakin kuin rahan käyttö. Siihen sisältyy muun muassa ruumiinvoimimme, mielemme, aikamme, kykyjemme, hengellisten lahjojemme kehittäminen ja käyttö. Siihen sisältyy ihmissuhteemme ja niiden hoito, vaikutuksemme, puheemme sekä ympäristömme ja aineellinen omaisuutemme. Tämän jaoston tarkoitus on avustaa seurakunnan jäseniä, kun he Jumalan kumppaneina hyödyntävät häneltä saamiaan lahjoja ja resursseja hänen lähetystehtävänsä loppuun saattamiseksi.

Kun Jumalan henki alkaa hallita elämää, ”ne, joiden sydämet Kristuksen rakkaus on täyttänyt, seuraavat hänen esimerkkiään, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi, jotta me rikastuisimme hänen köyhyystään. Kaikkia Jumalan kädestä vastaanotettuja lahjoja – varallisuutta, aikaa ja vaikutusta – he arvostavat vain evankelioimistyön edistämisen välikappaleina.”- White, *The Acts of the Apostles*, s. 71.

Kristillisen vastuun johtaja – Kristillisen vastuun johtajan tulisi harjoittaa kristillisen vastuun periaatteita. Hänen tulisi ymmärtää kirkon hengellistä työtä ja taloudenhoidon periaatteita. Johtaja työskentelee yhteistyössä piirikunnan vastaavan jaostojohtajan sekä seurakunnan pastorin ja johtokunnan kanssa. Johtaja on yhteyshenkilö piirikunnan kristillisen vastuun jaoston ja seurakunnan välillä.

Aineistoa – Kristilliseen vastuuseen liittyvää aineistoa on lueteltu sivulla 180, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 16.

Naistyö

Naistyön tarkoituksena on tukea, rohkaista ja innostaa naisia heidän päivittäisessä vaelluksessaan Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina ja hänen seurakuntansa jäseninä.

Tavoitteena on [1] edistää hengellistä kasvua ja uudistumista, [2] osoittaa että naiset ovat määrättömän arvokkaita luomisen ja lunastuksen perusteella, [3] varustaa heitä palvelutyöhön, [4] tarjota naisen näkökulma seurakunnallisiin kysymyksiin, [5] vastata naisten tarpeiden laajaan kirjoon ja ottaa huomioon eri kansallisuuksien ja kulttuurien näkökulmat, [6] olla yhteistyössä muiden työmuotojen kanssa, jotta naiset tulisivat huomioonotetuiksi, [7] rakentaa myönteistä naisten keskeistä yhteyttä, joka auttaa tuen jakamisessa ja saamisessa sekä luovien ideoiden vaihtamisessa, [8] valmentaa ja rohkaista naisia ja luoda heille

mahdollisuuksia osallistua seurakunnassa [9] sekä löytää keinoja innostaa naisia käyttämään kykyjään maailmanlaajuisen lähetystehtävän edistämiseksi.

Naistyön johtaja ja toimikunta – Naistyön johtaja kehittää työmuotoja, joiden tarkoituksena on kohdata naisten tarpeet ja varustaa heidät palvelutyöhön. Hän toimii naistyön toimikunnan puheenjohtajana sekä kannustaa ideoita ja suunnitelmia, jotka lisäävät ja tehostavat naisten panosta kirkon lähetystehtävän toteuttamisessa.

Johtaja avustaa johtokuntaa, jotta naistyön aktiviteetit saadaan osaksi seurakunnan kokonaisohjelmaa. Hän pitää seurakunnan tietoisena naistyön panoksesta seurakuntaelämään. Yhteyshenkilönä koulutuksen ja aineiston hankinnassa on piirikunnan naistyön johtaja.

Naistyön johtajan tulee olla herkkävaistoinen ja myönteinen sekä kantaa huolta naistyön menestyksestä. Hänen tulee olla näkemyksiltään tasapainoinen, kykenevä rohkaisemaan naisia kehittämään hengellisiä lahjojaan. Hänen tulee kyetä toimimaan hyvässä yhteistyössä seurakunnan naisten, pastorin ja johtokunnan kanssa.

Naistyön toimikunta edistää naistyötä seurakunnassa. Toimikunnan jäsenten tulisi olla henkilöitä, jotka ovat kiinnostuneita naisten tarpeiden ja palvelujen laajasta kentästä. Toimikunnan jäsenillä tulisi olla monenlaisia kykyjä ja erilaista kokemusta.

Aineistoa – Naistyön aineistoa on lueteltu sivulla 180, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 17.

Nuorisotyö¹⁹

Seurakunnan eri nuorisoyhdistysten tulisi työskennellä läheisesti piirikunnan nuorisotyön jaoston kanssa.

Nuorisotyö – Nuorisotyön kautta seurakunta toimii nuortensa hyväksi ja heidän kanssaan. Nuorisotyön alaisuudessa nuorten tulisi työskennellä yhteistyössä keskenään sekä seurakuntayhteisön kanssa luodakseen vahvaa nuorten toimintaa, jossa otetaan huomioon kunkin yksilön hengellinen, henkinen ja fyysinen kehitys, kristittyjen ykseys sekä aktiivinen uskosta todistaminen, joka niveltyy seurakunnan suunnitteleman evankelioimistyön kokonaisuuteen. Tavoitteena on kaikkien nuorten saaminen mukaan toimintaan, heidän kasvamisensa aktiiviseksi seurakunnan jäseniksi ja heidän harjoittamisensa kristilliseen palvelutyöhön.

Nuorisotyön lähetystehtävä – Johtaa nuoret pelastukseen Jeesuksessa Kristuksessa ja auttaa heidät kokonaisvaltaiseen opetuslapseuteen.

Nuorisotyön motto – Kristuksen rakkaus pakottaa meitä.

Nuorisotyön tavoite – Adventtisanoma kaikkeen maailmaan minun sukupolveni aikamani.

Seurakunnan nuorisotyö kattaa kolme suurta kategoriaa: lapset ja varhaisnuoret (6–9-vuotiaat seikkailijat ja 10–15-vuotiaat polunkävijät), teinit (16–21-vuotiaat kiltalaiset ja 22–30+-vuotiaat nuoret aikuiset) sekä opiskelijanuoret (16–30+-vuotiaat).

Jumala sanoi Moosekselle: ”Pidä aina mielessäsi nämä käskyt, jotka minä sinulle tänään annan. Teroita niitä alinomaa lastesi mieleen ja puhu niistä, olitpa kotona tai matkalla, makuulla tai jalkeilla. Sido ne merkiksi käteesi ja pidä niitä tunnuksena otsallasi. Kirjoita ne kotisi ovenpieliin ja kaupunkisi portteihin.” (5. Moos. 6:6–8.)

Apostoli Paavali lisää: ”Kenenkään ei pidä väheksyä sinua nuoruutesi vuoksi. Näytä sinä uskoville hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.” (1. Tim. 4:12.)

”Meillä on tänä päivänä suuri joukko nuoria, jotka voivat tehdä paljon, jos heitä oikealla tavalla johdetaan ja rohkaistaan. – – Haluamme heidän saavan siunauksen Jumalalta. Haluamme heidän osallistuvan hyvin suunniteltuun toimintaan toisten nuorten auttamiseksi.” – Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, 29., 30.1.1893, s. 24.

”Meidän tehtävämme ja vastuumme nuorista ei pääty siihen, että he antavat sydämensä Jumalalle. Heidät on saatava kiinnostumaan Herran työstä ja heitä on autettava ymmärtämään, että Herra odottaa heidän tekevän jotakin hänen työnsä edistämiseksi. Ei riitä, että näytämme heille, miten paljon työtä on vielä tehtävänä, ja että kehotamme heitä tekemään oman osansa. Heitä tulee ohjata, kuinka he voivat tehdä työtä Mestarilleen. Heitä tulee opastaa, kouluttaa ja harjoittaa käyttämään parhaita menetelmiä ihmisten voittamiseksi Kristukselle. Opettaka heitä auttamaan ikätovereitaan tahdikkaasti ja luontevasti. Suunnitelkaa järjestelmällisesti erityyppisiä lähetysprojekteja, joissa nuoret voivat olla mukana, ja opastakaa ja auttakaa heitä. Näin nuoret oppivat olemaan mukana Jumalan työssä.” – White, *Gospel Workers*, s. 210.

”Kuinka nopeasti sanoma ristiinnaulitusta, ylösnousseesta ja pian palaavasta Vapahtajasta saavuttaisikaan koko maailman tällaisen, oikealla tavalla harjoitetun nuorten armeijan avulla!” – White, *Messages to Young People*, s. 196.

Vaikka jokaisessa seurakunnassa tulisi olla innokkaasti toimivaa nuorisotyötä, se ei saisi silti eristäytyä muusta seurakunnan toiminnasta. Sen lisäksi että nuoret osallistuvat nuorisotyöhön, heitä tulee ottaa mukaan vastuullisiin tehtäviin koko seurakunnan toiminnassa. Nuoret seurakunnan vanhimmat, seurakunnanpalvelijat jne. voivat työskennellä kokeneempien kanssa ja oppia heiltä.

”Jumala tarvitsee nuorten tarmoa, intoa ja rohkeutta, jotta kaikki työmuodot menisivät eteenpäin. Hän on valinnut nuoret auttamaan työnsä edistämisessä. Tuoreita, terveitä voimia tarvitaan tekemään suunnitelmia ja toteuttamaan niitä rohkeasti. Nuoria kutsutaan antamaan nuoruuden voimansa Jumalalle, jotta he

kyvyillään, älyllään ja toimintatarmollaan voisivat tuottaa kunniaa Jumalalle ja viedä pelastuksen lähimmäiselleen.” – White, *Gospel Workers*, s. 67.

Nuorisotyön neuvottelukunta²⁰ – Nuorisotyön neuvottelukunta on sateenvarjo-organisaatio, jonka tehtävänä on suunnitella seurakunnan nuorisotoimintaa. (Ks. s. 131.) Siihen kuuluvat seurakunnan valitsemat virkailijat: nuorten aikuisten johtaja, opiskelijatyön johtaja/koordinaattori, nuorisotoiminnan (Ambassador) johtaja, polunkävijäkerhon johtaja (polunjohtaja), seikkailijakerhon johtaja sekä henkilökohtaisen evankelioimistyön johtaja, nuorten sapatikoulujaoston johtaja, lastentyön koordinaattori, terveystyön johtaja, koulun rehtori, nuorten tukihenkilö ja pastori.

Jos seurakunnassa ei ole erillistä nuorisotoimintaa tai nuorten aikuisten työtä tai näitä ei ole vielä aloitettu, nuorisotyön neuvottelukunnan tulee ottaa nämä ryhmät huomioon suunnitellessaan nuorisotoimintaa varttuneille nuorille.

Niissä osissa maailmaa, joissa ei ole polunkävijä- tai seikkailukerhotoimintaa tai sellaista ei ole vielä aloitettu, nuorisotyön neuvottelukunnan tulee suunnitella varhaisnuorille ja teineille soveltuvaa ohjelmaa ja toimintaa.

Nuorisotyön johtaja, joka on seurakunnan johtokunnan jäsen, on neuvottelukunnan puheenjohtaja. Neuvottelukunnan tulisi kokoontua tarpeen mukaan suunnittelemaan lyhyen ja pitkän tähtäimen tavoitteita ja hankkeita menestyksestä työtä varten. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 18, s. 180, 181.)

Nuorten aikuisten toimikunta – Nuorten aikuisten toimikunta on vastuussa nuorten aikuisten ohjelmasta ja toiminnasta sekä työskentelee yhteistyössä nuorisotyön neuvoston kanssa.

Seurakunta valitsee seuraavat nuorten aikuisten virkailijat: johtaja, apulaisjohtaja, sihteeri-rahastonhoitaja, apulaissihteeri-rahastonhoitaja ja musiikkitoiminnan johtaja. Tämä ryhmä muodostaa nuorten aikuisten toimikunnan ytimen, joka vuorostaan valitsee lisää virkailijoita tarpeen mukaan.

Opiskelijatyö – Seurakunnan nuorisotyön vahvistamiseksi Public Campus Ministries (PCM) -opiskelijatyö²¹ yhdessä Adventist Ministry to College and University Students (AMiCUS)²² -työmuodon kanssa tarjoaa visiointi- ja strategista suunnitteluapua adventistiopiskelijoiden (16–30+-vuotiaat) tukemiseksi ammattikorkeakouluissa tai yliopistoissa, jotka eivät ole seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnan omia oppilaitoksia.

Opiskelijatyön johtaja/koordinaattori – Seurakunta voi nimetä opiskelijatyön johtajan/koordinaattorin kehittämään yhdessä nuorisotyön neuvottelukunnan kanssa toimintaa ja ohjelmaa nimenomaan niille ammattikorkeakoulu- ja yliopisto-opiskelijoille, jotka opiskelevat oppilaitoksissa, jotka eivät ole seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnan omia.

Nuorisotoiminta (Ambassadors) – Nuorisotoiminta tarjoaa erityisesti 16–21-vuotiaille nuorille soveltuvaa ohjelmaa ja toimintaa. Se tarjoaa nuorille organisoidun ja jäsentyneen toimintamuodon, jonka avulla he pääsevät olemaan aktiivisesti mukana seurakunnassa sekä paikallisesti että maailmanlaajuisesti. Toiminta vahvistaa olemassa olevaa varttuneempien nuorten parissa tehtävää hengellistä työtä. Se haastaa nuoret henkilökohtaiseen suhteeseen Kristuksen kanssa ja kertomaan hänestä toisille sekä omaksumaan sellaiset elämäntavat, jotka ovat seitsemännen päivän adventistien opetuksen ja arvojen mukaisia. Se tarjoaa monenlaista koulutusta erityyppisistä aloista kiinnostuneille ja turvallisen ympäristön kehittää terveitä elämänmittaisia ystävyysuhteita. Kaiken ohjelman ja toiminnan tulee ottaa huomioon piirikunnan ohjesäännöt ja tapahtua yhteistyössä paikallisen seurakunnan nuorisotyön neuvottelukunnan kanssa.

Nuorisotoiminnan (Ambassadors) toimikunta – Nuorisotoiminnan toimikunta on vastuussa nuorisotoiminnasta ja työskentelee yhteistyössä nuorisotyön neuvottelukunnan kanssa.

Seurakunta valitsee seuraavat kiltalaisten virkailijat: johtaja, apulaisjohtaja, sihteeri-talousjohtaja, apulaissihteeri-talousjohtaja ja musiikkitoiminnan johtaja. Tämä ryhmä muodostaa kiltalaisten toimikunnan, joka voi nimetä muita virkailijoita vastaamaan muista toiminnoista.

Polunkävijäkerho – Polunkävijäkerho tarjoaa 10–15-vuotiaille varhaisnuorille ympäristön, jossa voi kokea seikkailuja ja tehdä löytöretkiä seurakunnan yhteydessä hengellisen kasvun ja evankelioivan uskosta todistamisen avulla. Kerho tarjoaa huolellisesti suunniteltuja aktiviteetteja ulkoilmassa, löytöretkiä luonnossa, askartelua, harrasteita sekä erityistehtäviä.

Polunkävijätoimikunta – Seurakunta valitsee polunjohtajan ja varajohtajan. (Ks. s. 103, 181.) Mikäli valitaan kaksi varajohtajaa, toisen tulee olla mies ja toisen nainen. Toinen varajohtajista voi myös toimia kerhon sihteerinä ja rahastonhoitajana. Johtaja on jäsen seurakunnan johtokunnassa ja nuorisotyön neuvottelukunnassa.

Kerholla voi olla myös muita virkailijoita, kuten askartelun- tai luontoluokkien ohjaajia sekä ohjaajia, jotka ovat vastuussa polunkävijöiden ryhmistä, joissa kussakin on kuudesta kahdeksaan polunkävijää.

Lisäaineistoa saa piirikunnan nuorisajohtajalta.

Jokaisen, joka on tekemisissä lasten kanssa, tulee täyttää kirkon ja lainlaatijan edellyttämät vaatimukset ja antaa tarkistaa taustatietonsa ja rikosrekisterinsä. Seurakunnan johtajien tulisi kysyä neuvoa piirikunnalta edellä mainituista selvityksistä. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 8, s. 176, 177.)

Seikkailijakerho – Seikkailijakerho 6–9-vuotiaille tarjoaa seurakunnan ohjelmaa, jota vanhemmat voivat myös kotona toteuttaa tämänikäisten lastensa kanssa. Sen tarkoituksena on ruokkia tälle ikäryhmälle ominaista uteliaisuutta heitä ympäröivästä maailmasta.

röivää maailmaa kohtaan. Kerhon ohjelmaan kuuluu ikäryhmälle suunnattua kiinnostavaa toimintaa, jossa lapset ja vanhemmat voivat viettää aikaa yhdessä askarrellen, Jumalan luomakuntaan tutustuen jne. Kaikella toiminnalla on hengellinen ulottuvuus, joka valmistaa kerholaista osallistumaan polunkävijänä seurakunnan toimintaan.

Seikkailijatoimikunta – Seurakunta valitsee seikkailijakerhon johtajan ja apulaisjohtajat. (Ks. s. 103, 181.) Kerhon virkailijat voivat valita avuksi muitakin henkilöitä. Johtaja on jäsen nuorisoneuvostossa. Lisäaineistoa saa piirikunnan nuorisajohtajalta.

Jokaisen, joka on tekemisissä lasten kanssa, tulee täyttää kirkon ja lainlaatijan edellyttämät vaatimukset ja antaa tarkistaa taustatietonsa ja rikosrekisterinsä. Seurakunnan johtajien tulisi kysyä neuvoa piirikunnalta koskien edellä mainittuja selvityksiä. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 8, s. 176, 177.)

Nuorisotyön virkailijat – Nuorisajohtajilla tulee olla Jeesuksen mielenlaatua, heidän tulee tuntee vastuuta ihmisten voittamisesta Kristukselle ja olla innostavia persoonia. Kannustaessaan ja motivoidessaan nuoria työskentelemään yhdessä ja kantamaan vastuuta johtajat ovat taustavoimia, jotka opastavat, neuvovat ja rohkaisevat nuoria sekä auttavat heitä saamaan kokemusta ja iloa suorituksistaan. Johtajien tulee kartoittaa seurakunnan piirissä olevat nuoret ja pyrkiä saamaan heidät kaikki mukaan nuorten toimintaan.

Nuorisajohtajat pitävät yhteyttä pastoriin, nuorten tukihenkilöihin ja piirikunnan nuorisajohtajaan. Heidän tulisi käyttää hyväksi kaikki tarjoutuvat tilaisuudet oppia ja harjaantua tehtävissään ja edesauttaa kutakin nuorisotyön muotoa yhteistyössä seurakunnan ja piirikunnan kanssa.

Apulaisnuorisajohtajat (mikäli sellaiset ovat tarpeen) auttavat nuorisajohtajia heidän työssään ja hoitavat nuorisajohtajan tehtäviä, kun nuorisajohtajat ovat estyneitä. Kukin toimikunta voi määrätä heille myös muita tehtäviä.

Sihteeri-rahastonhoitajat pitävät kirjaa eri toimikuntien toiminnasta ja lähettävät kuukausittain täyttämänsä raporttilomakkeen piirikunnan nuorisajohtajalle. He myös rohkaisevat nuoria kertomaan lähetystyöstään henkilökohtaisen evankelioimistyön todistustuokiossa.

Kukin apulaissihteeri-rahastonhoitaja (mikäli sellainen on tarpeen) avustaa sihteeri-rahastonhoitajaa tarpeen mukaan.

Nuorisotyön tukihenkilö – Nuorisotyön tukihenkilö voi olla seurakunnan vanhin tai joku muu seurakunnan johtokuntaan kuuluva sopiva henkilö, joka tuntee nuorisotyön tavoitteet ja suhtautuu myönteisesti nuoriin ja heidän osallistumiseensa seurakunnan toimintaan. Hän on nuorten luotettu neuvonantaja. Hän toimii nuorisotyön virkailijoiden neuvonantajana ja tapaa heitä säännöllisesti nuorisotyön neuvottelukunnan kokouksissa. Tukihenkilö tekee yhteistyötä nuorisajohtajan kanssa esittäen nuorisotyön tarpeet seurakunnan johtokunnalle.

Nuorisotyön tukihenkilön tulee tutustua piirikunnan nuorisajohtajaan ja pitää tämä ajan tasalla nuorisotyön virkailijavaihdoksista ja muista nuorisotyön asioista. Hänen tulee osallistua piirikuntansa nuorten koulutustilaisuuksiin yhdessä nuorisotyön muiden johtajien kanssa pysyäkseen mukana nuorisotyön kehityksessä.

Jatkuvuuden takaamiseksi olisi hyvä, että sama tukihenkilö voisi palvella useita toimikausia peräkkäin.

Jokaisen, joka on tekemisissä lasten kanssa, tulee täyttää kirkon ja lainlaatijan edellyttämät vaatimukset ja antaa tarkistaa taustatietonsa ja rikosrekisterinsä. Seurakunnan johtajien tulisi kysyä neuvoa piirikunnalta koskien edellä mainittuja selvityksiä. (Ks. Luvun 8 lisäaineisto, kohta 8, s. 176, 177.)

Aineistoa – Nuorisotyön aineistoa on lueteltu sivulla 181, Luvun 8 lisäaineisto, kohta 19.

Seurakunnan virkailijoiden siunaaminen

Seurakunnan kaikille uusille valituille virkailijoille voidaan järjestää tilaisuus, jossa heidät siunataan tehtävänsä. Tämän suorittaa pastori, jolla on voimassa oleva valtuus. Ellei pastoria ole saatavissa, seurakunnan vihitty vanhin voi suorittaa virkailijoiden siunaamisen. Vanhin ei kuitenkaan voi siunata tehtävään seurakunnan vanhimpia ja seurakunnanpalvelijoita. Mikäli seurakunnassa järjestetään uusien virkailijoiden siunaaminen, kaikkien jaostojen ja työmuotojen johtajien tulisi ottaa siihen osaa.

Viitteet

- 1 Suomen Adventtikirkon myöntämä pastorin valtuus (Commissioned Minister Credential) on voimassa koko Suomessa.
- 2 Suomessa avioliittoon vihkimisen voi suorittaa Suomen Adventtikirkossa henkilö, jolle adventtikirkon hallitus on myöntänyt vihkimisluvan ja jolle on haettu asianmukainen valtuutus maistraatista.
- 3 Siinä tapauksessa, että seurakunnan jäsen haluaa itse erota seurakunnasta, hänen tulee lähettää asiasta allekirjoitettu kirjallinen ilmoitus omalle paikallisseurakunnalleen tai suoraan Suomen Adventtikirkolle. Ero astuu voimaan kirjeen päivämäärällä ja paikallisseurakunnan johtokunta kirjaa eroamispäivämäärän pöytäkirjaansa. Suomen käytäntö poikkeaa uskonnonvapauslain vuoksi pääkonferenssin julkaisemasta englanninkielisestä laitoksesta (*Seventh-day Adventist Church Manual*) (vrt. uskonnonvapauslaki 6.6.2003/453).
- 4 Alkuperäisessä pääkonferenssin julkaisemassa englanninkielisessä laitoksessa seurakunnanpalvelijan tehtävät on kuvattu miehille ja naisille erikseen. Tehtävät on yhdistetty suomenkieliseen laitokseen pääkonferenssin luvalla. Suomenkielisessä 1992 julkaistussa Raamatussa on vain yksi käännös sanalle *diakonos*, seurakunnanpalvelija.
- 5 Suomessa pankkitilien avaamisesta ja tilinkäyttöoikeuksista päättää yhdyskuntajärjestyksen mukaisesti Suomen Adventtikirkon hallitus tai työvaliokunta.
- 6 Näitä ovat vuokrat, talonmiehen palkat, vesi-, sähkö-, polttoaine-, vakuutus-, katu- ym. maksut, jotka Suomessa menevät maksuun suoraan tilitoimistoon.

- 7 Suomessa kirjanpidon tositteet säilytetään kuusi vuotta kirjanpitolain mukaisesti.
- 8 Ohjeistus poikkeaa Suomessa kirjanpitolain vuoksi *Seurakuntakäsikirjassa* esitetystä. Kaikista maksusuorituksista tulee olla tosite ja kirjanpitoaineisto tulee säilyttää Suomen kirjanpitolain mukaan (kirjanpilolaki 1336/97, § 10). Tositteet tulee järjestää kansioon aikajärjestyksessä ja numeroida juoksevasti. Huom! Unionilla on oikeus tarkastaa paikallisseurakunnan kirjanpito milloin tahansa.
- 9 Suomessa maallikot eivät suorita tilintarkastuksia vaan toiminnantarkastuksia. Tilintarkastuksen voi tehdä vain laillistettu tilintarkastaja tai tilintarkastusyhteisö.
- 10 Suomessa tämä tehdään asianmukaisesti koolle kutsutussa vuosikokouksessa. Ks. malli vuosikokouksen esityslistasta seurakunnan sihteerin materiaaleissa.
- 11 Luettelon pitämässä Suomessa on otettava huomioon tietosuojaa koskevan lainsäädännön määräykset. Ohjeistusta tästä löytyy osoitteesta www.tietosuoja.fi.
- 12 Entinen tiedotusjaosto.
- 13 Suomessa käytäntö poikkeaa *Seurakuntakäsikirjasta*, koska virallinen opetuksenjärjestäjä on Suomen Adventtikirkko. Kouluja hallinnoi Suomen Adventtikirkon koulutoimi, jota ohjaa koulutoimea koskeva johtosääntö.
- 14 Lue alaviite 13.
- 15 Koululla voi olla kannatus- tai vanhempainyhdistys, jota ohjaavat koulutoimen johtosääntö sekä ko. yhdistyksen omat säännöt.
- 16 Sisältyy Suomessa viikoittain kerättävään liittouhuriin.
- 17 Suomessa monessa paikallisseurakunnassa käytetään sapattikoulusta nimitystä raamatuntutunti tai raamatuntutkistelu.
- 18 Entinen Kotiseutulähetys.
- 19 Maailmanlaajuisen adventtikirkon virallisessa organisaatiossa lapsi- ja nuorisotyössä ovat seuraavat ikäryhmät:
 - Children 0–13-v. (lapset, kattaa myös Suomessa erikseen olevat varhaisnuoret)
 - Adventurers 4–9-v. (seikkailijat, alkaa nuoremista kuin Suomessa)
 - Pathfinders 10–15-v. (polunkävijät, sama kuin Suomessa)
 - Ambassadors 16–21-v. (polunkävijätyypistä toimintaa mutta ei kuitenkaan osa polunkävijöitä, vastaa Suomen nuoria [ent. teinit] mutta hieman vanhemmista alkaen ja pidemmälle, osittain vastaa Suomessa kiltatoiminnan [tässä kirjassa nimellä nuorisotoiminta] ikäryhmää)
 - Young adults 22–35-v. (nuoret aikuiset mutta hieman vanhemmista alkaen ja pidemmälle kuin Suomessa).
- Suomessa käytössä olevat lapsi-, nuoriso- ja perhetyön jaostojen (LaNu) ikäryhmät:
 - Lapset 0–10-v.
 - Varhaisnuoret 11–13-v.
 - Nuoret 14–17-v.
 - Nuoret aikuiset 18–29-v.
- Polunkävijätyön ikäryhmät:
 - Seikkailijat 7–9-v.
 - Polunkävijät 10–15-v.
 - Kiltalaiset (tässä kirjassa nimellä nuorisotoiminta) 16+.
- 20 Suomessa joissakin paikallisseurakunnissa nuorisotyö on organisoitu nuorisoyhdistyksen alaisuuteen. Paikallisseurakunnan nuorisoyhdistys on aina rekisteröimätön.
- 21 Paikallisseurakunnan työmuoto opiskelijoiden parissa.
- 22 Maailmanlaajuisen seitsemännen päivän adventistien kirkkokunnan tarjoama työmuoto, jossa tuetaan adventistiopiskelijoita ei-adventistisissa opiskeluympäristöissä.

9. LUKU

Seurakunnan virkailijoiden valinta

Rukoukseen turvaavien, vastuunsa vakavasti ottavien ja pätevien henkilöiden valinta seurakunnan virkoihin on tärkeä työ. Tässä luvussa kuvataan virkailijoiden valintamenettelyä aina ehdollepanotoimikunnan asettamisesta vuoden aikana vapautuvien virkojen täyttämiseen saakka.

Ehdollepanotoimikunta ja valintaprosessi

Virkailijoiden valinta tapahtuu vuosittain tai kahden vuoden välein (ks. s. 74) tähän tehtävään nimetyn ehdollepanotoimikunnan kautta. Tämä toimikunta esittää ehdotuksensa seurakunnalle, joka sitten käsittelee ehdotuksen. Tämä menettely antaa seurakunnalle tilaisuuden ennen valintaa harkita huolellisesti kutakin ehdotettua nimeä ja poistaa kilpailutilanteen, joka voisi syntyä, jos seurakunta tekisi ehdotukset virkailijoista seurakuntakokouksessa.

Ehdollepanotoimikunta perehtyy seurakunnan tarpeisiin ja harkitsee huolellisesti jäsenten kelpoisuutta palvella eri viroissa. Tämä on toinen syy, miksi virkailijoita ei tule valita suoraan äänestämällä seurakuntakokouksessa.

Ehdollepanotoimikunnan koko voi vaihdella viidestä jäsenestä ylöspäin seurakunnan koon mukaan. Toimikunnan koko jää kunkin seurakunnan päättäväksi. Johtokunta tekee siitä seurakunnalle ehdotuksen, jonka käsitteilyyn käytetään mahdollisimman vähän jumalanpalveluksen aikaa.

Milloin ja miten ehdollepanotoimikunta valitaan - Ehdollepanotoimikunta tulee valita seurakunnan toimikauden viimeisen neljänneksen alkupuolella, ja sen tulee esittää raporttinsa viimeistään kolme viikkoa ennen seurakunnan toimikauden viimeistä sapattia.

Pastori tai aluejohtaja tai heidän poissa ollessaan seurakunnan vanhin esittää asian seurakunnalle. Seurakunta valitsee sen jälkeen valmistelevan toimikunnan, jonka tehtävänä on tehdä seurakunnalle ehdotus ehdollepanotoimikunnaksi. Tämä valmisteleva toimikunta voidaan valita kahdella tavalla:

1. Seurakunnan jäsenet esittävät tilaisuudessa joko suullisesti tai kirjallisesti ehdotuksensa jäsenistä. Jos ehdotukset esitetään suullisesti, on muistettava, että kukin jäsen saa ehdottaa vain yhden henkilön. Ei ole hyväksyttävää, että joku yksityinen tai pieni ryhmä pyrkii sanelemaan asioita koko jäsenistölle. Valmistelemaan toimikuntaan valittavien tulee edustaa mahdollisimman monipuolisesti

ja tasapuolisesti seurakunnan jäsenistöä. Kaikenlaista politikointia on vältettävä. Pastori tai aluejohtaja on valmistelevan toimikunnan puheenjohtaja. Mikäli pastoria tai aluejohtajaa ei ole vielä nimetty seurakunnan johtajaksi, johtokunta valitsee valmistelevan toimikunnan puheenjohtajan toimikunnan jäsenten joukosta. Valmistelevan toimikunnan koon tulee olla viidestä seitsemään jäsentä enemmän kuin johtokunnassa on jäseniä.

2. Seurakunta valtuuttaa johtokunnan yhdessä valitsemiensa lisäjäsenten (5-7) kanssa toimimaan valmistelevana toimikuntana. Valinnassa seurataan kohdan 1 menetelyä. Näin toimittaessa valmistelevan toimikunnan puheenjohtajana toimii yleensä johtokunnan puheenjohtaja (ks. s. 36).

Kuinka prosessi toimii – Valintaprosessissa edetään seuraavasti:

Seurakunta valitsee valmistelevan toimikunnan jommallakummalla edellä esitetyistä tavoista.

a) Valmisteleva toimikunta esittää seurakunnalle ehdotuksensa ehdollepanotoimikunnan jäsenistä ja sihteeristä. Erityistä huomiota tulee kiinnittää toimikunnan kokoonpanon edustavuuteen ja tasapuolisuuteen.

b) Seurakunta äänestää ehdollepanotoimikunnasta ja sihteeristä.

c) Pastori tai aluejohtaja on virkansa puolesta jäsen ja toimii ehdollepanotoimikunnan puheenjohtajana. Mikäli pastori tai aluejohtaja ei halua toimia puheenjohtajana, tai mikäli seurakunnassa ei ole pastoria tai aluejohtajaa, valmistelevan toimikunnan on ehdotettava puheenjohtajaa ehdollepanotoimikuntaan ehdotamiensa joukosta.

d) Ehdollepanotoimikunta kokoontuu tekemään seurakunnalle ehdotuksen virkailijoista. Ehdotus esitetään seurakunnan hyväksyttäväksi.

e) Seurakunta valitsee virkailijansa tulevaksi toimikaudeksi äänestämällä ehdotuksesta.

Keiden tulisi olla jäseniä ehdollepanotoimikunnassa – Vain seurakuntaan normaalisuhteessa olevia jäseniä tulee valita ehdollepanotoimikuntaan. Heidän tulee olla arvostelukykyisiä henkilöitä, ja heidän sydämellään tulee olla ennen kaikkea seurakunnan hyvinvointi ja menestys.

Ehdollepanotoimikunnan työ – Puheenjohtajaksi valitun tulee kutsua ehdollepanotoimikunta koolle mahdollisimman pian toimikunnan valinnan jälkeen. Toimikunnan tulisi hartaasti johdatusta rukoillen ryhtyä laatimaan ehdotusta virkailijoiksi, joiden tulee olla seurakuntaan normaalisuhteessa olevia jäseniä. Ehdotukset esitetään seurakunnalle sapatin jumalanpalveluksessa tai erityisesti tätä tarkoitusta varten koolle kutsutussa seurakuntakokouksessa. Ehdotusta valmistellessaan toimikunta voi tarvittaessa kuulla haluamiaan henkilöitä. Tämä toimikunta ei ehdota pastoria tai muuta kenttätyöntekijää. Nämä valinnat tekee piirikunnan johtokunta.

Seurakunnan koosta riippuu, mitä virkailijoita ehdollepanotoimikunta ehdot-

taa. Suuri seurakunta voi valita suuremman määrän virkailijoita, pieni seurakunta vähemmän. Ehdollepanotoimikunta käsittelee kaikki tehtävät paitsi sapattikoulun opettajat, jotka ehdottaa sapattikoulutoimikunta ja jotka johtokunta hyväksyy. Ks. Luvun 9 lisäaineisto, kohta, 1, s. 181, 182, jossa on esimerkki virkailijalistasta.

Ehdollepanotoimikunnan oltava yhteydessä ehdottamiinsa virkailijoihin – Päätettyään ehdottaa eri virkoihin henkilöitä, jotka ovat uskollisia ja lojalleja seurakunnan jäseniä (poikkeuksia tästä voidaan tehdä vain piirikunnan suostumuksella, ks. s. 76 *Seurakunnan vanhimman toimi on paikallinen*), toimikunnan tulee olla yhteydessä ehdottamiinsa henkilöihin ja saada heiltä suostumus tehtävään.

Pääsy ehdollepanotoimikunnan puheille – Jos joku seurakunnan jäsen haluaa tulla toimikunnan kokoukseen esittämään joitakin ehdotuksia tai huomautuksia, hänelle pitäisi antaa siihen tilaisuus. Hänen poistuttuaan hänen ehdotustensa ja huomautustensa aiheellisuus on arvioitava. Kun näin on tehty, toimikunta on valmis esittämään ehdotuksensa seurakunnalle.

Ehdollepanotoimikunnan keskustelut ovat luottamuksellisia – Kaikki ehdollepanotoimikunnan tekemät kyselyt ja sen käymät keskustelut ovat luottamuksellisia. On kristillisen etiikan ja kultaisen säännön hengen vastaista, jos ehdollepanotoimikunnan jäsen kertoo esille tulevista henkilöihin liittyvistä henkilökohtaisista tai arkaluonteisista asioista toimikunnan ulkopuolella. Tällainen rikkomus on riittävä syy asianomaisen jäsenen sulkemiseksi pois ehdollepanotoimikunnan työskentelystä. Jos ilmenee tarvetta tehdä tiedusteluja toimikunnan ulkopuolella, toimikunnan puheenjohtajan tulisi hoitaa ne.

Ehdotuksen esittäminen seurakunnalle – Ehdollepanotoimikunnan ehdotus on luettava seurakunnalle eikä seurakunnan johtokunnalle, jolla ei ole mitään toimivaltaa asiassa. Toimikunnan ehdotus voidaan esittää jumalanpalveluksessa sapattina tai tätä varten koolle kutsutussa seurakuntakokouksessa.

Kun ehdollepanotoimikunta on valmis raportoimaan, puheenjohtajan tulisi alustaa asia seurakunnalle. Seurakunnan jäsenille annetaan kopio ehdotuksesta tai toimikunnan sihteeri lukee sen ääneen. Sitten puheenjohtaja ilmoittaa, että ehdotuksesta äänestetään viikon tai kahden viikon päästä.

Jokaisen seurakunnan jäsenen tulisi äänestää virkailijoita valittaessa. Äänestys tapahtuu läsnä olevien seurakunnan jäsenten yksinkertaisella äänten enemmistöllä.

Huomautusten esittäminen ehdollepanotoimikunnan ehdotuksen johdosta – Jokaisella seurakunnan jäsenellä on oikeus esittää huomautuksia ehdollepanotoimikunnan ehdotusten johdosta. Kaikki huomautukset tulee esittää henkilökohtaisesti toimikunnan harkittavaksi puheenjohtajan tai seurakunnan pastorin kanssa sovittuna ajankohtana ennen kuin ehdotus tuodaan toiseen käsittelyyn.

Kun ehdotus tulee esille toiseen kertaan, seurakunnan jäsenellä on kuitenkin oikeus pyytää koko ehdotuksen lähettämistä takaisin toimikuntaan uudelleen harkittavaksi. Puheenjohtaja yleensä suostuu ehdotuksen lähettämiseen takaisin. Mikäli puheenjohtaja ei näin tee, hän kysyy, onko ehdotukselle kannatusta. Mikäli palautusehdotusta kannatetaan, asia ratkaistaan yksinkertaisella äänten enemmistöllä.

Puheenjohtajan tulee ilmoittaa, milloin ja missä toimikunta kokoontuu kuulemaan ehdotuksen johdosta esitettäviä huomautuksia. Tällöin huomautuksen tekijän, tai jos jollain muulla on huomautettavaa asiasta, on oltava paikalla. Mikäli asian käsittely siirtyy huomautuksen takia, olisi vakava asia olla saapumatta toimikunnan kokoukseen kuultavaksi.

Perehdyttyään huomautuksiin ehdollepanotoimikunnan on harkittava, aiheuttavatko huomautukset muutoksia siihen, mitä seurakuntakokoukselle esitetään. Kun ehdotus esitetään seurakunnalle uudelleen, seurakunta äänestää toimikunnan ehdotuksesta.

Mitättömiä ja perusteettomia huomautuksia ei tule milloinkaan esittää kenenkään nimen kohdalla. Mikäli kuitenkin on vakavaa huomautettavaa jostakin valittavasta henkilöstä, tämä syy tulee esittää ehdollepanotoimikunnalle.

Avoimet virat – Jos jokin seurakunnan virka tulee avoimeksi toimikauden aikana kuoleman, tehtävästä siirron tai siitä luopumisen vuoksi taikka jostakin muusta syystä, seurakunnan johtokunta ehdottaa seuraajan täyttämään vapautuneen viran jäljellä olevaksi toimikaudeksi ja vie ehdotuksen seurakunnan äänestettäväksi.

Edustajien valitseminen piirikunnan edustajiston kokoukseen

Kaikki hallintovalta piirikunnassa on peräisin edustajistolta. Piirikunnan seurakunnat valitsevat piirikunnan edustajiston kokoukseen edustajiaan, jotka edustavat näitä seurakuntia piirikunnan edustajiston kokouksessa ja sen aikana työskentelevissä valiokunnissa. Piirikunnan edustajiston kokous valitsee piirikunnan virkailijat, myöntää työntekijöiden valtuutukset (ellei yhdyskuntajärjestys anna tätä valtaa piirikunnan johtokunnalle), muuttaa tarvittaessa yhdyskuntajärjestystä¹, sekä hoitaa muita edustajiston kokoukselle kuuluvia asioita. Sen tärkeimpiä tehtäviä on valita johtokunta, joka edustajiston kokousten välisenä aikana hoitaa edustajiston tehtäviä. Piirikunnan kaikkien seurakuntien yhteisesti käyttämä hallintovalta on uskottu tälle johtokunnalle.

Edustajien valinta – Jumalan suunnitelma on, että seurakuntien edustajiksi valitsevat henkilöt ovat koeteltuja ja luotettaviksi todettuja, ”jotka kykenevät tekemään oikeita johtopäätöksiä syistä ja seurauksista”, koska heidän on ”laadittava suunnitelmia, joita tulee noudattaa työn edistämiseksi”. – White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 262.

Yhdyskuntajärjestyksessä määrätään kunkin seurakunnan edustajien lukumäärä piirikunnan edustajiston kokoukseen. Kun tulee aika valita edustajia, pastorin tai seurakunnan päävanhimman tulee yhteistyössä pastorin kanssa esittää asia seurakunnalle. Ehdotuksen edustajista voi tehdä sitä varten valittu erityinen toimikunta, tai seurakunnan johtokuntaa voidaan pyytää tekemään heistä ehdotus. Tässä ei tule sallia minkäänlaista politikointia. Edustajiksi tulee ehdottaa miehiä ja naisia, jotka tunnetaan hengellisiksi ja lojaaleiksi ja jotka voivat olla läsnä edustajiston kokouksessa.

Kun toimikunta tai johtokunta on suorittanut tehtävänsä, sen tulee esittää seurakunnalle edustajiksi ehdottamiensa jäsenten nimet. Tämän jälkeen seurakunta äänestää ehdotuksesta. Kukaan seurakunnan virkailija ei ole virkansa perusteella edustaja. Vaalin jälkeen seurakunnan sihteeri täyttää edustajille tätä tarkoitusta varten annettavat valtakirjat² ja toimittaa ne piirikunnan sihteerille. (Ks. s. 82.) Nämä seurakunnan edustajat hoitavat yhdessä piirikunnan muiden seurakuntien edustajien kanssa kaikki edustajiston kokoukselle kuuluvat asiat.

Piirikunnat, eivät seurakunnat, valitsevat edustajat unionin yleiskokoukseen³. Osastot ja unionit puolestaan valitsevat edustajat pääkonferenssin yleiskokoukseen.

Edustajien velvollisuudet – Edustajiston kokoukseen valittua edustajaa ei ole valittu edustamaan vain hänet valinnutta seurakuntaa tai piirikuntaa. Hänen tulee tarkastella työtä kokonaisuutena muistaen olevansa vastuussa kirkon maailmanlaajuisesta työstä. Seurakunnan tai piirikunnan edustajien ei ole lupa järjestäytyä ryhmäksi tai pyrkiä äänestämään yhdessä. Suuren seurakunnan tai piirikunnan edustajilla ei ole myöskään oikeutta vaatia määräävää asemaa asioita käsiteltäessä. Jokaisen edustajan tulee olla vastaanottavainen Pyhän Hengen johdatukselle ja antaa äänensä henkilökohtaisen vakaumuksensa mukaisesti. Jokaista seurakunnan tai piirikunnan virkailijaa tai johtavassa asemassa toimivaa, joka pyrkii ohjailemaan jonkin edustajaryhmän äänestystä, on pidettävä sopimattomana hoitamaan virkaansa.

Piirikunnan virkailijoiden vastuu – Seurakunnalla ei ole valtuuksia oman alueensa ulkopuolella. Yhdessä piirikunnan muiden seurakuntien kanssa se antaa valtuudet ja vastuun piirikunnan virkailijoille ja johtokunnalle hoitaa piirikunnan asioita edustajiston kokousten välisenä aikana. Nämä virkailijat ovat vastuussa piirikunnalle, eivät millekään seurakunnalle.

Piirikunnan johtokunnan jäsenet – Piirikunnan johtokunnan jäsenet valitaan edustamaan työtä piirikunnan koko alueella. He eivät edusta pelkästään jotakin seurakuntaa, aluetta tai alueella toimivaa laitosta. Jokaisen jäsenen tulee tuntee ehdottomaksi velvollisuudekseen edistää työtä kokonaisuutena kentän kaikissa osissa ja tehdä päätöksiä rukoillen ja asioihin huolellisesti perehtyen. Minkään seurakunnan, ryhmän tai yksityisen henkilön ei saa antaa vaikuttaa hallitsevasti johtokunnan päätöksiin ja äänestyksiin.

Viitteet

- 1 Suomessa yhdyskuntajärjestyksen muutoksista päättää Unionin yleiskokous.
- 2 Valtakirjat toimitetaan seurakuntiin Unionin toimistosta.
- 3 Koskee piirikuntien unionia, Suomi on seurakuntien unioni. Seurakuntien unionissa seurakunnat valitsevat itse pääosan yleiskokouksen edustajista omista jäsenistään.

10. LUKU

Seurakunnan jumalanpalvelukset ja muut kokoukset

Yleisiä periaatteita

Apostoli Johannes julistaa, että Jumalaa palvelevien täytyy rukoilla häntä ”hengessä ja totuudessa. Sellaisia rukoilijoita Isä tahtoo” (Joh. 4:23).

”Vaikka Jumala ei asukaan käsin tehdyissä temppeleissä, hän kuitenkin kunnioittaa läsnäolollaan kansansa kokoontumisia. Hän on luvannut, että kun he kokoontuvat etsimään häntä, tunnustamaan syntinsä ja rukoilemaan toistensa puolesta, hän kohtaa heitä Henkensä välityksellä. Häntä palvelemaan kokoontuvien pitäisi kuitenkin luopua kaikesta pahuudesta. Elleivät he palvo häntä hengessä ja totuudessa sekä pyhyden kauneudessa, heidän kokoontumisensa on turhaa.” – White, *Prophets and Kings*, s. 50.

Seurakunnan jumalanpalvelusten ja muiden kokousten tarkoitus – Seurakunnan kaikkien jumalanpalvelusten ja muiden kokousten tarkoitus on kunnioittaa ja ylistää Jumalaa hänen luomistyöstään ja siitä, mitä pelastus on saanut aikaan; oppia ymmärtämään hänen sanaansa, hänen opetuksiaan ja tarkoituksiaan; nauttia kristittyjen yhteydestä; todistaa omasta henkilökohtaisesta uskosta Kristuksen sovitushuonin ristillä ja oppia, miten voimme toteuttaa lähetyskäskyä tekemällä opetuslapsia kaikkialla maailmassa (Matt. 28:19, 20).

Kunnioitus jumalanpalvelushuonetta kohtaan – ”Nöyrälle uskovalle Jumalan huone on taivaan portti maan päällä. Ylistyslaulu, rukous ja Kristuksen edustajien sanat ovat Jumalan asettamia. Niiden tehtävänä on kansan valmistaminen taivaan temppeliä ja sen ylevämpää jumalanpalvelusta varten, johon ei voi päästä mitään epäpyhää.

Maallisen ilmestysmajan pyhydestä kristityt voivat oppia, miten heidän tulee suhtautua siihen paikkaan, missä Herra kohtaa kansansa. – Jumala itse antoi ohjeet siitä, miten häntä tulee palvella nostaen tuon palveluksen kaiken maallisen yläpuolelle.

Koti on perheen pyhäkkö, kammio tai metsikkö puolestaan rauhällisin paikka yksityistä hartaudenharjoitusta varten, mutta kirkko on seurakunnan pyhäkkö. Jumalanpalveluksen aikaa, paikkaa ja tapaa varten tulisi olla tietyt säännöt. Mihinkään pyhään, mihinkään jumalanpalvelukseen liittyvään, ei tule suhtautua välinpitämättömästi.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 497.

Kunnioituksen opettaminen lapsille – ”Vanhemmat, pitäkää kristillisyyttä ja kristillisiä tapoja esillä kodissa ja auttakaa lapsia ottamaan Jeesus mukaan kaikkiin elämän tilanteisiin ja kokemuksiin. Opettakaa heitä osoittamaan suurta kunnioitusta Jumalan huonetta kohtaan ja ymmärtämään, että kun he astuvat Herran huoneeseen, heidän tulee nöyryä ja ajatella sydämessään: ’Jumala on täällä, tämä on hänen huoneensa. Minulla tulee olla puhtaat ajatukset ja oikeat vaikuttimet. Sydämeni ei saa olla ylpeä, kateellinen eikä pahansuopa. Siellä ei saa olla vihaa eikä petollisuutta, sillä minä tulen pyhän Jumalan eteen. Tässä paikassa Jumala kohtaa meidät ja siunaa kansaansa. Korkea ja Pyhä, jonka asumus on iankaikkinen, katsoo puoleeni, tutkii sydäntäni ja lukee salaisimmatkin ajatukseni ja tekoni.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 494.

Arvokkuus ja hiljaisuus jumalanpalveluspaikassa – ”Saapuessaan kokoushuoneeseen jumalanpalveluksen osanottajien tulee käyttäytyä arvokkaasti ja mennä hiljaa paikoilleen. – Yleistä puheensorinaa, kuiskailua ja naureskelemistä ei tule sallia kokoushuoneessa ennen jumalanpalvelusta tai sen jälkeen. Palavan, toimivan hurskauden tulee kuvastua jumalanpalveluksen osanottajista.

Jos jotkut joutuvat odottamaan muutaman minuutin ennen kokouksen alkua, heidän tulee hiljaa mietiskellen ylläpitää tosi hurskautta sekä kohottaa sydämensä Jumalan puoleen rukoillen, että kokous siunaisi erityisesti heidän omaa sydäntään ja saattaisi toisia synnintuntoon ja kääntymykseen. Heidän tulee muistaa, että huoneessa on taivaan sanansaattajia läsnä. –

Jos ihmiset saapuessaan jumalanpalvelushuoneeseen tuntevat aitoa kunnioitusta Herraa kohtaan ja pitävät mielessään, että hän on läsnä, niin hiljaisuuskin on suloista kaunopuheisuutta. Kuiskailua, naurua ja puhetta, joissa ei julkisilla paikoilla välttämättä olisi mitään pahaa, ei tule suvaita jumalanpalvelushuoneessa. Ihmisielen tulisi valmistautua kuulemaan Jumalan sanaa, jotta se voisi asiaan kuuluvalla vakavuudella ja oikealla tavalla vaikuttaa sydämeen.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 492.

Vieraanvaraisuus – ”Älkää unohtako osoittaa vieraanvaraisuutta, sillä jotkut ovat yösjän antaessaan tulleet majoittaneeksi enkeleitä.” (Hepr. 13:2.) Jokaisessa seurakunnassa tulee vaalia vieraanvaraisuuden henkeä, joka on olennainen osa kristillistä elämää ja kokemusta. Mikään ei ole seurakunnan hengelliselle elämälle niin kuolettavaa kuin kylmä, muodollinen ilmapiiri, joka karkottaa vieraanvaraisuuden ja kristillisen kanssakäymisen. Seurakunnan tulisi valita muutamia tervehittäjiä, jotka huomaavaisesti kohtaavat vierailijat myös jumalanpalveluksissa.

Musiikin asema jumalanpalveluksissa

Musiikin vaikutus – ”Musiikilla voi olla mieltäylentävä vaikutus, ja kuitenkin emme käytä tätä jumalanpalveluksen osaa riittävän tehokkaasti. Tavallisesti lauletaan hetken mielijohteesta tai erityistilanteissa, ja joskus laulu on hapuilevaa,

jolloin musiikki ei pääse vaikuttamaan innoittavasti kuulijoiden mieleen. Musiikin tulee olla kaunista, vaikuttavaa ja voimallista. Kohotkoot äänet ylistyslauluun ja hurskauden osoitukseen. Jos mahdollista ja käytännöllistä, säästäkää soittimilla ja nouskoot sointuvat sävelet Jumalan luo hänelle mieluisana uhrina.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 4, s. 71.

Laulakaa hengessä ja ymmärryksellä - ”Herran sanansaattajien ei tule seurata maailman tapoja pyrkiessään tavoittamaan kansaa. Pitämässään kokouksissa heidän ei tule käyttää uskosta osattomia laulajia eikä ylitunteellisia ja teennäisiä esityksiä kiinnostuksen herättämiseksi. Kuinka niiden, jotka eivät ole mitenkään kiinnostuneita Jumalan sanasta ja jotka eivät ole koskaan lukeneet sitä haluten hartaasti ymmärtää sen totuuksia, voidaan odottaa laulavan hengessä ja ymmärryksellä? - - Kuinka taivaallinen kuoro voi yhtyä musiikkiin, joka on vain muodollista? - -

Aina ei tule vain muutamien laulaa, vaan koko seurakunnan tulee yhtyä lauluun niin usein kuin mahdollista.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 143, 144.

Saarnatuoli ei ole kiistakenttä

Seurakunta ei voi sallia pastorin, vanhimman eikä kenenkään muunkaan käyttää saarnatuolia kiistakenttänä, josta julistetaan oppia tai käytäntöjä, joista ei ole yksimielisyyttä.

Uuden valon koetteleminen - Mikäli seurakunnanjäsenet uskovat, että heillä on uutta valoa, joka on vastoin sitä, mitä kirkko tällä hetkellä opettaa, heidän on keskusteltava seurakunnan johdon kanssa.

”Niillä, joilla on totuuden valo, on vastassaan tuhansia eri tavoin naamioituneita kiusauksia, ja ainoa turvamme on, että mitään uutta oppia tai Raamatun tulkintaa ei tule omaksua ennen kuin kokeneet uskonveljet ovat sen ensin tutkineet. Luovuta se heille nöyrästi opetusta vastaanottavassa hengessä ja hartaan rukouksen saattelemana. Jos he sitten eivät näe siinä valoa, alistu heidän arvioonsa, sillä neuvonantajien runsaus tuo menestyksen.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 293. (Ks. myös Ap. t. 15:1-32.)

Tätä menettelyä noudatettiin alkuseurakunnassa. Kun Antiokian seurakunnassa syntyi kiistaa tärkeästä kysymyksestä, uskovat lähettivät edustajat Jerusaleemiin alistaakseen asian apostolien ja vanhinten arvioitavaksi. Antiokian uskovat vastaanottivat iloiten Jerusaleemin kokouksen päätöksen, ja näin vaalittiin yhtenäisyyttä ja veljellistä rakkautta.

Uuden valon koettelemista ei tule ymmärtää niin, että jotakuta yritettäisiin estää tutkimasta Raamattua syvällisesti. Se on pikemminkin suoja sille, ettei kirkkoon tuoda vääriä teorioita ja oppeja. Jumala toivoo, että hänen lapsensa tutkisivat sanaa uskollisesti saadakseen sieltä valoa ja totuutta, mutta hän ei halua, että he joutuvat harhaan väärän opetuksen vuoksi.

”Olemme nähneet vain pilkahduksen Jumalan kunniaista sekä äärettömästä tiedosta ja viisaudesta. Olemme työskennelleet ikään kuin kaivoksen pinnalla, vaikka rikas kultasuoni on pinnan alla palkitsemassa jokaisen, joka kaivaa sen esiin. Kaivoskuilun tulee ulottua yhä syvemmälle kaivoksen uumeniin, jolloin tuloksena on loisteliaa aarre. Oikean uskon välityksellä Jumalan tiedosta tulee ihmisen tietoa.” – White, *Christ's Object Lessons*, s. 113.

”Jumalan sanasta paljastuu aina uutta valoa sille, joka on elävässä yhteydessä Vanhurskauden aurinkoon. Älköön kukaan tulko siihen johtopäätökseen, ettei ole enempää totuutta tuotavaksi ilmi. Utterera, rukoileva totuuden etsijä löytää kallisarvoisia valonsäteitä, jotka odottavat niiden tuomista ilmi Jumalan sanasta. Monet vielä hajallaan olevat jalokivet tulee koota yhteen, jotta niistä tulee Jumalan jäännöskansan omaisuutta.” – White, *Counsels on Sabbath School Work*, s. 34.

Kun Raamatun pyhiltä sivuilta loistaa uutta valoa palkiten vilpittömän totuuden etsijän, se ei tee tyhjäksi vanhaa. Sen sijaan uusi valo yhdistyy vanhaan, joka saa ylimääräisen hohteen loistaessaan entistä kirikkaemmin. Sen tähden oikeamielisten tie ”kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka” (Sananl. 4:18).

Vaikka Jumalan lapsen on oltava valmis ottamaan vastaan lisävaloa, hän ei saa antaa periksi sellaiselle äänelle, joka johtaa hänet pois Raamatun keskeisistä opetuksista, olipa tuo ääni kuinka pyhän ja luotettavan oloinen tahansa.

”Meidän ei pidä ottaa vastaan niiden opetusta, joiden sanoma on ristiriidassa uskomme erityistotuuksien kanssa. He kokoavat yhteen joukoittain raamatunjakeita ja pinoavat ne todisteeksi vakuuttaakseen meidät teorioistaan. Tätä on tehty kerta toisensa jälkeen viimeisten viidenkymmenen vuoden aikana. Raamattu on Jumalan sanaa, ja sitä tulee kunnioittaa, mutta on suuri virhe soveltaa sellaisia teorioita, jotka siirtävät yhdenkin pilarin siitä perustuksesta, jota Jumala on ylläpitänyt nämä viisikymmentä vuotta. Tuollaisten sovellusten tekijä ei ymmärrä sitä ihmeellistä Pyhän Hengen ilmentymää, joka antoi voiman ja vallan Jumalan kansalleen suomille menneille sanomille.” – White, *Counsels to Writers and Editors*, s. 32.

Ykseyden säilyttämisen tärkeys

On tärkeää säilyttää yksi ja sama usko (ks. Ef. 4:13), ja yhtä tärkeää on pyrkiä ”rauhan sitein säilyttämään Hengen luoma ykseys” (jae 3). Tällainen ykseys vaatii seurakunnan johdolta huolellista harkintaa ja asioihin paneutumista.

”Jumala on johtamassa ihmisiä ulos maailmasta kansaksi ikuisen totuuden ylhäiselle korokkeelle: Jumalan käskyihin ja uskoon Jeesukseen. Hän ohjaa ja varustaa kansaansa. He eivät ole keskenään eripuraisia yhden uskoessa yhtä ja toisen täysin päinvastaista samalla kun molemmat etenevät seurakuntaruumiista riippumatta. Kaikki saavuttavat uskon ykseyden erilaisten armolahjojen ja seurakuntavirkojen avulla, jotka Jumala on asettanut seurakuntaansa. Jos joku pitää kiinni näkemyksistään Raamatun totuuksista ottamatta huomioon uskonveljiensä

mielipiteitä ja väittää, että hänellä on oikeus omiin poikkeaviin käsityksiinsä, ja sitten painostaa muita uskomaan samoin, kuinka hän voisi toteuttaa Kristuksen rukousta? – –

Vaikka meillä on henkilökohtainen työmme ja vastuamme Jumalan edessä, meidän ei tule seurata omaa riippumatonta arvostelukykyämme uskonveljiemme näkemyksistä ja tunteista välittämättä, sillä sellainen johtaisi epäjärjestykseen seurakunnassa. Pastorien velvollisuus on kunnioittaa uskonveljiensä arvostelukykyä. Heidän keskinäiset suhteensa, kuten myös opettamansa opit, tulisi koetella lailla ja todistuksilla. Heidän keskuudessaan ei ole jakaantumista, mikäli heidän sydämensä ovat valmiit ottamaan vastaan opetusta. Jotkut ovat alttiita luomaan epäjärjestyä, ja he ovat ajelehtimassa pois uskon keskeisistä käsityksistä, mutta Jumala vaikuttaa niin, että pastorit ovat yksimielisiä opissa ja hengessä.” – White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s. 29, 30.

Näiden neuvojen valossa on selvää, että saarnatuoli tulee varata Jumalan sanan totuuksien saarnaamiselle ja Jumalan työn edistämiseksi tehtyjen seurakunnallisten suunnitelmien ja toimintatapojen esittämiseen, ei henkilökohtaisten näkemysten ja mielipiteiden julistamiseen. (Ks. s. 38, 117, 118.)

Valtuuttamattomat puhujat seurakunnissamme – Seurakunnan pastorin, vanhimman tai muun seurakunnan virkailijan ei tule missään tilanteessa kutsua tuntematonta tai ketään muutakaan, jolla ei ole asianmukaista lupaa¹ esiintyä seurakuntiemme jumalanpalveluksissa. Henkilöitä, jotka on erotettu saarnatoimesta tai seurakunnan jäsenyydestä tai juonittelevia henkilöitä, joilla ei ole seurakunnan lupaa, ei tule päästää puhujan paikalle. Jokainen, joka on luottamuksen arvoinen, kykenee esittämään asianmukaisesti valtuutuksensa puhua seurakunnassa.

Saattaa olla tilanteita, jolloin on sopivaa, että valtiovallan edustajat tai yhteiskunnallisesti merkittävät henkilöt puhuvat seurakunnallemme. Muita, joilla ei ole piirikunnan lupaa, ei tule päästää puhujaksi. Jokaisen pastorin, vanhimman ja piirikunnan johtajan velvollisuus on huolehtia siitä, että tätä sääntöä noudatetaan. (Ks. s. 38, 117, 118.)

Sapattikoulu² ja jumalanpalvelukset

Sapattikoulu – Sapattikoulu on yksi tärkeimmistä tilaisuuksista seurakunnissamme, sillä silloin kokoontutaan tutkimaan Raamattua yhdessä. Sapattisin seurakunta ja tuhannet sanomastamme kiinnostuneet ystävät kokoontuvat sapattikouluun tutkiakseen järjestelmällisesti Jumalan sanaa. Kaikkia seurakunnan jäseniä tulisi rohkaista olemaan silloin läsnä ja tuomaan sinne myös vierailijoita.

Jokaisen sapattikoulun tulisi pyrkiä tarjoamaan sopivaa ohjelmaa kaikille ikäryhmille. Aineistoa on saatavana piirikunnasta, unionista ja osastosta.

Sapattikoulun tulisi edistää paikallista ja maailmanlaajuisia lähetystyötä sekä rohkaista uhraamaan lähetystyölle ja varaamaan aikaa Raamatun tutkimiselle. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta, 1, s. 182.)

Seurakunnalliset ilmoitukset ja jaostojen huomioiminen – Sapatin jumalanpalveluksien aikana esitettyjen ilmoitusten ja jaostojen huomioimisen luonnetta ja pituutta tulee harkita huolellisesti. Jos ne käsittelevät asioita, jotka eivät varsinaisesti liity jumalanpalvelukseen tai seurakunnan työhön, pastorien ja seurakunnan virkailijoiden tulee kunnioittaa sapatin pyhyyttä ja henkeä ja huolehtia siitä, ettei sellaisia esitetä.

Monet seurakunnistamme julkaisevat painettuja tai monistettuja ohjelma-lehtisiä, joissa on jumalanpalveluksen ohjelma sekä viikkotoimintaa koskevat ilmoitukset. Kun toimitaan näin, suullisiin ilmoituksiin ei välttämättä ole tarvetta. Seurakunnissa, joissa tällaisia lehtisiä ei ole, on havaittu sopivaksi tehdä ilmoitukset ennen varsinaisen jumalanpalveluksen alkamista. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta 2, s. 182, 183.)

Asianmukaista huomiota on kiinnitettävä myös seurakunnan eri jaostojen toimintaan, mutta samalla on muistettava huolehtia siitä, ettei siihen käytetä Jumalan sanan tutkimiseen ja saarnaamiseen tarvittavaa aikaa.

Jumalanpalvelus – Sapatin jumalanpalvelus on seurakunnan tärkein tilaisuus. Seurakunnan jäsenet kokoontuvat viikoittain tullakseen yhteen palvelemaan Jumalaa ylistyksen ja kiitoksen hengessä, kuullakseen Jumalan sanaa ja ammentaakseen voimaa ja armoa elämän taisteluja varten sekä oppiakseen ymmärtämään Jumalan tahdon kohdallaan ihmisten voittamisessa Kristukselle. Kunnioituksen, yksinkertaisuuden ja täsmällisyyden tulee olla ominaista koko jumalanpalvelukselle.

Taitoa, perehtymistä ja suunnittelukykyä tarvitaan – ”Eikö velvollisuutenne ole käyttää edes vähän taitoanne, perehtymistänne ja suunnittelukykyänne hengellisten tilaisuuksien järjestämiseksi siten, että niistä olisi suurinta mahdollista hyötyä ja että ne jättäisivät parhaan mahdollisen vaikutuksen kaikkiin läsnäolijoihin?” – Ellen G. White, *Review and Herald* 14.4.1885.

”Jumalamme on hellä ja armollinen Isä. Hänen palvelemisensa ei ole murheellista ja ahdistavaa. Hänen palvelemisensa ja hänen työhönsä osallistuminen on riemullista. – Kristus ja hänen ristinsä olkoon mietiskelymme ja keskustelujemme sisältö. Se olkoon syvimmän ilomme kohde. – Kun ilmaisemme kiitolisuuttamme hänelle, meidän palvontamme on samankaltaista kuin taivaallisten joukkojen Jumalan palvonta. ’Joka uhraa kiitosta, se kunnioittaa minua.’ (Ps. 50:23.) Käykäämme kunnioittavalla riemulla Luojamme eteen soitoin ja ylistyslauluin! (Ks. Jes. 51:3.)” – White, *Tie Kristuksen luo*, s. 103.

Jumalanpalveluksen muoto – Sapattiaamun jumalanpalveluksessa on kaksi osaa: seurakunnalta tuleva ylistys ja palvonta, jota ilmaistaan laululla, rukouksella ja uhrilahjoilla sekä Jumalan sanan saarna. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta 3, s. 183, 84.)

Jumalanpalvelusta varten ei ole määritelty mitään erityistä kaavaa. Lyhyt jumalanpalvelusjärjestys sopii usein paremmin jumalanpalveluksen todelliseen

henkeen. Pitkiä johdatteluja tulee välttää. Alkuosan ohjelman ei tulisi viedä aikaa Jumalan sanan saarnalta. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta 2, s. 182, 183.)

Seurakunnan ulospäin suuntautuva työ - Joka kuukauden ensimmäinen sapatti on lähetysapatti. Tällöin jumalanpalveluksessa korostetaan henkilökohtaista evankelioimistyötä ja silloin voidaan esitellä eri jaostojen suunnitelmia ja toimintaa. ”Jumala on uskonut meille mitä pyhimmän työn, ja meidän on kokoonnuttava yhteen saadaksemme opetusta, jotta harjaantuisimme tähän työhön.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 6, s. 32. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta, 4, s. 184.)

Rukous - ”Kristus korosti opetuslapsilleen, että heidän rukoustensa tuli olla lyhyitä ja ilmaista vain se, mitä he tarvitsivat, ei enempiä. – Yksi tai kaksi minuuttia on riittävä aika tavalliseen rukoukseen.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 2, s. 581.

”Niiden, jotka rukoilevat tai puhuvat, tulee lausua sanat selvästi ja puhua selkeällä, kuuluvalla ja rauhallisella äänellä. Selkeäsanaisella rukouksella on voimallinen vaikutus. Se on yksi Herran käyttämistä keinoista välittää kansalle totuuden kallisarvoisia aarteita. – Jumalan kansan tulee oppia puhumaan ja rukoilemaan niin, että se voi oikealla tavalla tuoda esiin omaamansa suuret totuudet. Olkoot todistuksemme ja rukouksemme selkeitä ja täsmällisiä. Silloin Jumala saa kunnian.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 6, s. 382.

Kirjallisuuden saatavuus sapattina - Yleensä sapatti on hyvää aikaa henkilökohtaisen evankelioimistyön sihteerin jakaa kirjallisuutta seurakunnan jäsenille. Tämän tulisi tapahtua siten, että jumalanpalvelus ja tilaisuuden kunnioitus eivät häiriinny.

Ehtoollinen

Tavallisesti ehtoollista vietetään kerran vuosineljänneksessä. Tähän tilaisuuteen sisältyy jalkojenpesun asetus ja Herran ehtoollinen. Sen tulisi olla seurakunnalle samoin kuin pastorille tai seurakunnan vanhimmille mitä pyhin ja riemullisin tapahtuma. Tätä tilaisuutta vietetään yleensä jumalanpalveluksen yhteydessä, mutta se voidaan järjestää myös muuna aikana³.

Jalkojenpesun asetus - ”Pestyään opetuslastensa jalat hän sanoi heille: ’Minä annoin teille esimerkin, jotta tekisitte saman minä tein teille.’ Näillä sanoilla Kristus ei säätänyt pelkästään vieraanvaraisuuden osoittamista. Matkalla tarttuneen tomun pesemisellä vieraiden jaloista oli suurempi merkitys. Kristus laittoi tässä alulle uskonnollisen palveluksen. Tällä eleellä Herramme teki tästä – seremoniasta pyhän asetuksen. Opetuslasten tuli noudattaa sitä voidakseen aina pitää mielessään hänen opetuksensa nöyryydestä ja palvelemisesta.

”Tämä asetus on Kristuksen säättämää valmistautumista ehtoollisen nauttimista varten. Niin kauan kuin sydämessä hellittää ylpeyttä, epäsovua ja vallanhimoa, se ei voi päästä yhteyteen Kristuksen kanssa. Me emme ole silloin valmiit

osallistumaan hänen ruumiistaan ja verestään. Siksi Jeesus määräsi, että hänen nöyryytymisensä muistoa on ensin vietettävä.” – White, *Desire of Ages*, s. 650.

Pestessään opetuslasten jalat Kristus suoritti syvällisen puhdistamisen, synnin tahrojen poistamisen sydäimestä. Ehtoolliseen osallistuja tuntee arvottomuutensa ottaa vastaan pyhää leipää ja viiniä ennen kuin hän kokee puhdistumisen, niin että hän on kokonaan puhdas (Joh. 13:10, RK 2012/VKR). Jeesus halusi pestä ”kylmäkiskoisuuden, kateuden ja ylpeyden heidän sydämistään. – – Ylpeys ja itsekkyyksy aiheuttavat riitaa ja vihamielisyyttä, mutta kaiken tämän Jeesus pesi pois – – Katsoessaan heihin Jeesus saattoi sanoa: ”Te olette puhtaat.” – White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 203.

Hengellinen kokemus, joka on jalkojenpesun ydin, tekee tästä yleisesti käytössä olleesta tavasta pyhän asetuksen. Se vakuuttaa anteeksiannosta, hyväksynnästä, luottamuksesta ja yhteydestä uskovien kesken, mutta ennen muuta Kristuksen ja uskovan välillä. Tämä sanoma tulee esille nöyryyden ilmapiirissä.

Herran ehtoollinen – Enkelit julistavat, että Jeesus, maailman Lunastaja, on pyhä. Samoin hänen ruumistaan ja vertaan edustavat vertauskuvatkin ovat pyhiä. Koska Herra itse valitsi happamattoman leivän ja käymättömän viinin syvällisiksi vertauskuviksi ja pesi koruttomasti opetuslasten jalat, muiden vertauskuvien tai tapojen tuomista ehtoollisen yhteyteen tulisi välttää (paitsi poikkeuksellisissa tilanteissa), jottei kadoteta asetuksen alkuperäistä merkitystä. Samoin ehtoollisen ohjelmaan sekä pastoreiden, vanhinten ja seurakunnanpalvelijoiden perinteisiin tehtäviin tulisi varoa tekemästä sellaisia muutoksia, jotka tekevät pyhästä arkisen.

Herran ehtoollinen on yhtä pyhä nykyään kuin silloin, kun Jeesus Kristus sen asetti. Jeesus on yhä läsnä tässä pyhässä toimituksessa. ”Juuri näissä omissa asetuksissaan Kristus kohtaa kansansa ja antaa sille läsnäolollaan voimaa.” – White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 212.

Happamatonta leipää ja käymätöntä viiniä (rypälemehua) – ”Kristus istuu vielä pöydässä, jolle pääsiäisateria on katettu. Siihen kuuluvat happamattomat leivät ovat hänen edessään. Pöydällä on myös pääsiäisviini, jonka tulee olla käymätöntä. Näitä vertauskuvia Kristus käyttää kuvaamaan antamaansa tahratonta uhria. Ei mikään, missä on hapatus, tuota synnin ja kuoleman vertauskuvaa, voi kuvata ’virheetöntä ja tahratonta karitsaa’ (1. Piet. 1:19).” – White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 208.

Viini ja leipä eivät olleet käyneitä, koska heprealaisen pääsiäisen ensimmäisen päivän iltana kaikki hapatus tai käynyt oli poistettu heidän asumuksistaan (2. Moos. 12:15, 19; 13:7). Sen vuoksi ehtoollisella tulee käyttää vain käymätöntä rypälemehua ja happamatonta leipää. Niiden hankkimisessa on oltava hyvin huolellinen. Sellaisilla seuduilla, missä rypäle- tai rusinamehua tai -tiivistettä ei ole saatavilla, piirikunta voi neuvoa tai auttaa seurakuntaa niiden hankinnassa.

Ristiinnaulitsemisen muistojuhla – ”Kun otamme vastaan leivän ja viinin,

jotka kuvaavat Kristuksen murrettua ruumista ja vuodatettua verta, otamme ajatuksissamme osaa yläsalin tapahtumiin. Kuljemme läpi puutarhan, jonka on pyhittänyt maailman syntien kantajan tuska. Näemme taistelun, jonka avulla meidät sovitetiin Jumalan kanssa. Kristus on ristiinnaulittuna keskuudessamme.” – White, *Desire of Ages*, s. 661.

Jeesuksen toisen tulemuksen julistusta – ”Ehtoollispalvelus viittaa Kristuksen toiseen tulemiseen. Sen tarkoitus oli säilyttää tämä toivo elävänä opetuslasten mielessä. Joka kerran, kun he kokoontuivat muistelemaan hänen kuolemaansa, he kertoivat, kuinka ’hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: ”Juokaa tästä kaikiki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. Ja minä sanon teille: tästedes minä en juo tätä viinipuun antia, ennen kuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa”.’ Ahdistuksissaan he saivat lohdutusta Herransa takaisintulon toivosta. Sanomattoman kallis oli heille ajatus: ’Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin hän tulee.’ 1. Kor. 11:26.” – White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 213.

Ehtoollisesta ilmoittaminen – Ehtoollista voidaan viettää minkä tahansa kristillisen tilaisuuden yhteydessä. Kuitenkin, tilaisuuden tärkeyden vuoksi ja jotta mahdollisimman moni jäsen voisi osallistua siihen, ehtoollinen järjestetään tavallisesti sapatin jumalanpalveluksen yhteyteen, esimerkiksi vuosineljänneksen viimeistä edellisenä sapattina.

Ehtoollista edeltävänä sapattina tilaisuudesta tulee ilmoittaa seurakunnalle ja korostaa ehtoollisen tärkeyttä, jotta kaikki jäsenet voisivat valmistautua sydämessään sitä varten ja varmistua, että mahdolliset ristiriidat on sovittu. Kun he tulevat Herran pöytään seuraavalla viikolla, he voivat saada tilaisuudesta sille tarkoitettun siunauksen. Niitä, jotka eivät ole läsnä kuulemassa ilmoitusta, tulisi myös kutsua osallistumaan.

Ehtoollisen johtaminen – Tilaisuuden pituus – Aika ei ole tärkein asia suunniteltaessa ehtoollista. Osallistumista voi lisätä ja tilaisuuden hengellinen merkitys kasvaa, jos (1) kaikki ylimääräinen on jätetty pois jumalanpalveluksesta tuona juhlapäivänä, (2) koetetaan välttää viivyttelyä ennen jalkojenpesua ja sen jälkeen ja (3) seurakunnanpalvelijat ovat järjestäneet ehtoollispöydän hyvissä ajoin ennen tilaisuutta.

Alkuosa – Tilaisuuden alkuosan tulisi olla lyhyt ilmoituksineen. Siinä voi olla laulua, rukousta, uhrilahja ja lyhyt saarna ennen kuin siirrytään jalkojenpesuun ja sen jälkeen palataan Herran ehtoolliselle.

Jalkojenpesu – Jokaisella seurakunnalla tulisi olla suunnitelma jalkojenpesun käytännön järjestelyistä. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta 5, s. 184.)

Leipä ja viini – Jalkojenpesun jälkeen seurakunta kokoontuu osallistumaan leivästä ja viinistä. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta 6, s. 185.)

Kiitos ja ylistys - Ehtoollisen tulisi olla kohottava, mutta ei koskaan synkkä kokemus. Vääryydet on oikaistu, synnit annettu anteeksi ja usko vahvistunut. On syytä kiitokseen. Siksi musiikin tulee olla valoisa ja riemullista. Tilaisuuden tulisi päättyä ylistyksen ilmapiirissä, joko musiikkiesitykseen tai yhteislauluun, jonka jälkeen poistutaan.

Usein on tapana kerätä uhrilahja köyhien auttamiseksi seurakunnan poistuessa.

Tilaisuuden jälkeen seurakunnanpalvelijat tyhjentävät pöydät, keräävät lasit ja hävittävät yli jääneen leivän ja viinin kunnioittavalla tavalla. Missään tapauksessa leipää ja viiniä ei tule nauttia enää ehtoolliseen jälkeen eikä niitä tule ottaa arkiseen käyttöön.

Ketkä saavat osallistua - Seurakunnassa on avoin ehtoollinen. Kaikki, jotka ovat antaneet elämänsä Vapahtajalle, voivat osallistua. Lapset oppivat ymmärtämään ehtoollisen merkityksen seuraamalla toisten osallistumista. Saatuaan opetusta kasteluokalla ja annettuaan itsensä Jeesukselle kasteessa he ovat valmiit osallistumaan siihen.

”Kristuksen esimerkki kieltää sulkemasta ketään pois Herran ehtoolliselta. On kyllä totta, että julkinen synti estää osallistumasta ehtoolliseen. Pyhä Henki opettaa selvästi näin (1. Kor. 5:11). Muuten ei kukaan saa langettaa toisesta tuomiota. Jumala ei ole jättänyt ihmisten ratkaistavaksi, kenen on osallistuttava näihin tilaisuuksiin. Sillä kuka voi nähdä sydämeen? Kuka voi erottaa valhevehnän vehnästä? Jokaisen on tutkittava itseään, ennen kuin syö tätä leipää ja juo tästä maljasta.’ Niinpä se, joka arvottomalla tavalla syö tätä leipää ja juo Herran maljasta, tekee syntiä Herran ruumista ja verta vastaan.’ Se, joka syö ja juo ajattelemta, että kysymys on Kristuksen ruumiista, syö ja juo itselleen tuomion.’ (1. Kor. 11:28, 27, 29.) - - Joukkoon voi tulla henkilöitä, jotka eivät sydämestään ole totuuden ja pyhyiden palvelijoita, mutta haluavat silti ottaa osaa tähän toimitukseen. Heitä ei tulisi estää siitä. Läsnä on todistajia, jotka olivat saapuvilla, kun Jeesus pesi opetuslastensa ja Juudaksen jalat. Eivät vain ihmissilmät olleet sen tapauksen todistajina.” - White, *Desire of Ages*, s. 656.

Jokaisen seurakunnan jäsenen tulisi osallistua - ”Kenenkään ei tule jäädä pois ehtoolliselta sen tähden, että saapuvilla mahdollisesti on joitakuita, jotka ovat siihen arvottomia. Jokaista opetuslasta kutsutaan osallistumaan siihen julkisesti ja siten todistamaan, että hän ottaa Kristuksen vastaan henkilökohtaisena Vapahtajana. Juuri näissä omissa asetuksissaan Kristus kohtaa kansansa ja antaa sille läsnäolollaan voimaa. Ehtoollinen voidaan jakaa kelvottomin sydämin ja käsin, ja kuitenkin Kristus on siellä itse palvelemissa lapsiaan. Kaikki, jotka tulevat sinne lujasti uskoen häneen, saavat suuria siunauksia. Jokainen, joka laiminlyö nämä jumalallisen etuoikeuden hetket, menettää paljon. Heistä voidaan sattuvasti sanoa: ’Ette kaikki ole puhtaat.’” - White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 212.

Kuka saa johtaa ehtoollistilaisuutta - Ehtoollistilaisuuden johtajan tulee olla vihitty/valtuutettu pastori, tai vihitty seurakunnan vanhin. Seurakunnanpalvelijat eivät voi johtaa ehtoollistilaisuutta.

Ehtoollisen järjestäminen niille, jotka eivät pääse tilaisuuksiin - Jos seurakunnan jäsen on sairaana tai ei voi jostakin muusta syystä osallistua ehtoolliselle, se voidaan järjestää hänen kodissaan⁴. Tällaisen tilaisuuden voi toimittaa pastori tai seurakunnan vanhin. Mukana voi olla seurakunnanpalvelija avustamassa.

Rukouskokous

Rukouskokoukset mielenkiintoisiksi - ”Rukouskokousten tulisi olla kaikista tilaisuuksista mielenkiintoisimpia, mutta niitä johdetaan usein taitamattomasti. Monet käyvät kuuntelemassa saarnaa mutta jäävät pois rukouskokouksesta. Tässä tarvitaan harkintaa. Jumalalta tulisi etsiä viisautta ja suunnitella tilaisuudet siten, että niistä tulee kiinnostavia ja puoleensavetäviä. Ihmisillä on elämän leivän nälkä. Jos he löytävät tätä ravintoa rukouskokouksista, he menevät niihin saadakseen sitä.

Pitkät, latteat puheet ja rukoukset eivät ole sopivia mihinkään tilaisuuteen, mutta eivät varsinkaan yhteisissä kokoontumisissa [joka voi olla rukoustilaisuus]. Rohkeiden ja suulaiden sallitaan viedä tilaisuus aremmilta ja hiljaisemmilta. Pinnallisilla ihmisillä on tavallisesti eniten sanottavaa. Heidän rukouksensa ovat pitkiä ja muodollisia. He väsyttävät enkeleitä ja ihmisiä, jotka kuuntelevat heitä. Rukoustemme tulee olla lyhyitä ja mennä asiaan. Pitkät ja väsyttävät anomukset säästettäköön yksityisiin rukoushetkiin, jos joku haluaa sellaisia esittää. Päästäkää Jumalan Henki sydämeenne, niin hän lakaisee sieltä pois kaiken kuivan muodollisuuden.” - White, *Testimonies for the Church*, osa 4, s. 70, 71.

Rukouskokouksen onnistumiseksi on panostettava tavallista enemmän. Tilaisuus on aloitettava sovitusti, vaikka vain kaksi tai kolme henkilöä olisi läsnä. Tilaisuudessa voidaan pitää lyhyt raamatuntutkistelu tai esittää profetian hengen ajatuksia. Viisitoista tai kaksikymmentä minuuttia riittää siihen. Sen jälkeen tulee varata aikaa rukoukseen, todistamiseen ja loppurukoukseen.

Ohjelmaa voidaan vaihdella viikoittain.

Jos jäsenet eivät voi kokoontua rukouskokoukseen tavanomaisessa kokoontumispaikassa, kotikokoukset voivat olla hyvin rakentavia.

Seurakuntakokoukset

Seurakunnilla on tietty roolinsa seurakuntaorganisaatiossa. Tässä organisatiomallissa seurakuntakokous on seurakunnan ylin päättävä elin (ks. s. 32). Normaalisuhteessa seurakuntaan olevia jäseniä tulee rohkaista osallistumaan ja käyttämään äänioikeuttaan. Seurakuntakurin alainen henkilö ei voi osallistua kokoukseen eikä äänestää.

Seurakuntakokous tulee järjestää vähintään kerran vuodessa. Sen voi kutsua koolle seurakunnan pastori tai seurakunnan johtokunta yhteisymmärryksessä pastorin kanssa. Seurakuntakokouksen ajasta ja paikasta ilmoitetaan tavallisesti viikkoa tai kahta ennen normaalissa jumalanpalveluksessa. Pastori, tai pastorin pyynnöstä seurakunnan vanhin, tai joissakin tapauksissa piirikunnan johtaja, toimii seurakuntakokouksen puheenjohtajana.

Seurakunta päättää, mikä äänimäärä riittää päätöksen tekemiseen seurakuntakokouksessa [toim. huom. joko yksinkertainen ääntenemmistö tai määräänemmistö].

Valtakirjalla tai kirjeellä ei voi äänestää.

Merkittävistä asioista tulisi päättää normaalissa tai varta vasten koolle kutsutussa seurakuntakokouksessa.

Seurakunnan organisaatiossa johtokunta on alisteinen seurakuntakokoukselle. Seurakuntakokous voi delegoida johtokunnalle muitakin tehtäviä kuin ne, jotka on mainittu *Seurakuntakäsikirjassa* (s. 126–130).

Seurakuntakokouksen esityslistalla tulisi olla raportit seurakunnan toiminnasta. Vähintään kerran vuodessa esityslistalla tulisi olla toimintakertomuksien läpikäyminen. Näihin raporteihin perustuvat toimintasuunnitelmat, mukaan luettuna talousarvio, tulisi esittää hyväksyttäväksi. Mikäli mahdollista, raporttien ja suunnitelmien tulisi olla kirjallisessa muodossa. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta 7, s. 185, 186.)

Jotta seurakunnan ja piirikunnan välillä säilyisi hyvä yhteistyön ilmapiiri, seurakunnan tulee kysyä piirikunnan virkailijoiden neuvoa kaikissa merkittävässä asioissa.

Piirikunnan tai unionin virkailijat (johtaja, sihteeri, talousjohtaja) tai heidän nimeämänsä henkilö voivat ilman äänioikeutta (ellei seurakunta sitä heille myöntä) osallistua kaikkiin alueensa seurakunnissa pidettäviin seurakuntakokouksiin. Äänestys-oikeutta ei ole tarpeen myöntää, mikäli piirikunnan virkailija on sillä hetkellä jäsen asianomaisessa seurakunnassa.

Seurakunnan johtokunta ja sen kokoukset

Johtokunnan tarkoitus ja tehtävä – Jokaisella seurakunnalla tulee olla toimiva johtokunta, jonka jäsenet on valittu seurakuntakokouksessa. Johtokunnan pääasiallinen tehtävä on huolehtia, että seurakunnassa on opetuslapseuttamiseen tähtäävä ohjelma, joka sisältää sekä seurakunnan jäsenten hengellisen ravinnon turvaamisen että evankelioimistyön suunnittelun ja edistämisen.

Seurakunnan johtokunnan vastuulla on:

1. Aktiivisen opetuslapseuttamisen suunnitelma
2. Evankelioiminen sen eri muodoissa
3. Seurakuntalaisten hengellinen ravitseminen ja mentorointi
4. Opillisen puhtauden vaaliminen
5. Kristillisten periaatteiden vaaliminen

6. Suositusten antaminen seurakunnan jäsenyyttä koskevista asioista
7. Seurakunnan talouden valvominen
8. Seurakunnan omaisuuden ja kiinteistöjen hoito
9. Seurakunnan eri jaostojen koordinointi.

Jeesuksen lähetykskäskestä selviää, että seurakunnan pääasiallinen tehtävä on tehdä opetuslapsia kastamalla ja opettamalla heitä (Matt. 28:18–20). Sen vuoksi se on myös seurakunnan johtokunnan päätehtävä, onhan johtokunta seurakunnan tärkein toimielin. Kun johtokunnassa asetetaan etusijalle se, että jokainen seurakunnan jäsen on mukana evankeliumin julistuksessa ja opetuslapsuuttamisessa ja kun johtokunta käyttää siihen parhaan energiansa, useimmat ongelmat seurakunnassa voidaan minimoida tai välttää kokonaan. Tällä on vahva, myönteinen vaikutus seurakunnan jäsenten hengelliseen elämään ja kasvuun.

Hengellinen ravitseminen – Kristuksen kirkkoa kohtaan osoittama rakkaus tulee seurakunnassa ilmentyä hänen seuraajissaan. Tosi opetuslapsuus ei sisällä ainoastaan raamatullista opetusta (Matt. 28:20) vaan myös syvää sitoutumista uskonveljien ja -sarien ehdottomaan rakastamiseen. Tämä oli Kristuksen sanoman ytimessä opetuslapsilleen, kun hän oli kulkemassa ristiä kohden (Joh. 15:9–13). Kristuksen heille antama käsky ”rakastakaa toinen toistanne” soveltuu myös meihin. Ellen G. Whiten vaikuttava näkökulma tähän historialliseen tapahtumaan on edelleen elinvoimainen meille: ”Tämä rakkaus on todiste heidän opetuslapsuudestaan.” – White, *Desire of Ages*, s. 677, 678.

Sen tähden, yksi johtokunnan päätehtävistä on varmistaa, että seurakunnan jäseniä ravitaan hengellisesti ja heitä autetaan ymmärtämään, mitä on henkilökohtainen, alati syvenevä suhde Jeesuksen Kristukseen.

Opetuslapsuus – Kirkon tavoite Kristuksen ruumiina on määrätietoisesti opetuslapsuutta seurakunnan jäseniä, jotta he voisivat pysyä aktiivisessa ja hedelmällisessä suhteessa Kristukseen ja hänen kirkkoonsa.

Opetuslapsuus perustuu jatkuvaan, koko elämän kestäväan suhteeseen Jeesuksen kanssa. Uskova sitoutuu pysymään Kristuksessa (Joh. 15:7). Hän harjaantuu hedelmää tuottavaksi opetuslapsiksi kertomalla Jeesuksesta toisille ja johtamalla muita olemaan omalta osaltaan uskollisia.

Kirkko ja sen seurakunnat vastaavat siitä, että jokainen jäsen pysyy osana Kristuksen ruumista.

Johtokunnan jäsenet – Seurakunnan jäsenet valitsevat johtokunnan normaalin virkailijavaalin yhteydessä. (Ks. s. 73, 74.) Piirikunnan nimittämien pastorien lisäksi seurakunnan tulee valita sitä tasapuolisesti edustava johtokunta, johon kuuluvat:

- Vanhimmat
- Seurakuntapalvelun johtaja
- Seurakunnan rahastonhoitaja

Seurakunnan sihteeri
 Kiinnostuneiden yhdyshenkilö
 Avustuspalvelun tai Dorkas-yhdistyksen johtaja
 Miestyön koordinaattori
 Nuorisotyön johtaja
 Seikkailijakerhon johtaja
 Nuorisotoiminnan (ambassadors) johtaja
 Raamattukoulun koordinaattori
 Lastentyön koordinaattori
 Musiikkitoiminnan koordinaattori
 Viestintäryhmän puheenjohtaja tai viestintäsihteeri
 Koulukasvatusjaoston johtaja / koulun rehtori tai johtajaopettaja
 Perhetyön johtaja
 Terveystyön johtaja
 Koti- ja koulu yhdistyksen johtaja
 Polunjohtaja
 Henkilökohtaisen evankelioimistyön johtaja ja sihteeri
 Opiskelijatyön johtaja/koordinaattori
 Kirjallisuustyön koordinaattori
 Uskonnonvapaustyön johtaja
 Sapattikoulutyön johtaja
 Kristillisen vastuun johtaja
 Naistyön johtaja
 Nuorten aikuisten johtaja

Joissakin tapauksissa, seurakunnan koosta riippuen, johtokuntaan ei valita kaikkia yllämainittuja tai siihen voidaan valita myös lisäjäseniä. Piirikunnan nimeämä pastori on aina seurakunnan johtokunnan jäsen.

Kokousvirkillijat - Piirikunnan nimeämä pastori on seurakunnan johtokunnan puheenjohtaja. Jos pastori katsoo paremmaksi, ettei hän toimi tässä tehtävässä tai ei voi olla läsnä, hän voi pyytää seurakunnan vanhinta hoitamaan kokouksen puheenjohtajuutta.

Seurakunnan sihteeri toimii johtokunnan sihteerinä ja on vastuussa kokousten pöytäkirjojen pitämisestä ja säilyttämisestä.

Kokoukset - Koska seurakunnan johtokunnan työ on tärkeää seurakunnan elämälle, hyvinvoinnille ja kasvuille, on suositeltavaa, että johtokunta kokoontuu ainakin kerran kuukaudessa, tarvittaessa useammin. On hyvä määrätä kiinteä kokousaika, määrätty viikko ja päivä kuukaudessa.

Seurakunnan johtokunnan kokouksesta ilmoitetaan sapatini jumalanpalveluksessa. Kaikkien johtokunnan jäsenien tulisi pyrkiä osallistumaan jokaiseen kokoukseen.

Kunkin seurakunnan tulee päättää seurakuntakokouksessa, kuinka monta johtokunnan jäsentä tarvitaan kokouksen päätösvaltaisuuteen.

Valtakirjalla tai kirjeellä äänestämistä ei hyväksytä.

Johtokunnan työ - Johtokunnan vastuulla on:

- 1) Varmistaa, että seurakunnassa on aktiivinen, jatkuva opetuslapsuuttamisohjelma, johon sisältyy sekä hengellinen ravitseminen että ulospäin suuntautuva toiminta. Tämä on kaikkein tärkein tehtävä, johon johtokunnan tulee kiinnittää huomiota.
- 2) Tutkia jäsenluetteloa ja laatia toimenpiteitä, joilla saadaan loitontuneet seurakunnan jäsenet takaisin uskovien yhteyteen.
- 3) Kouluttaa seurakunnan johtajia siinä, miten hengellistä kasvua tapahtuu heissä itsessään ja seurakunnan jäsenissä.
- 4) Evankelioida koko seurakunnan vaikutusalueella. Kerran vuosineljänneksessä seurakunnan johtokunnan kokous tulisi omistaa kokonaan evankelioimistyön suunnitteluun. Johtokunta voi silloin perehtyä piirikunnan laatimiin evankelioimistusuunnitelmiin ja miettiä, miten seurakunta voi parhaiten soveltaa näitä ohjelmia ja menetelmiä. Seurakunnan pastori ja johtokunta tekevät aloitteita ja laativat suunnitelmia julkisista evankelioimistapahtumista.
- 5) Seurakunnan johtokunta vastaa seurakunnan kaikkien jaostojen koordinoimisesta ja yhteen sovittamisesta. Kukin näistä jaostoista laatii omalla tahollaan toimintasuunnitelmansa. Jotta päällekkäisyydet ja kilpailu vapaaehtoistyöntekijöistä voitaisiin välttää ja parhaat mahdolliset tulokset saavuttaa, koordinointi on välttämätöntä. Ennen kuin minkään suunnitelman toteuttamisesta tehdään lopullista päätöstä tai siitä ilmoitetaan julkisesti, se tulee alistaa seurakunnan johtokunnan hyväksyttäväksi. Jaostot myös raportoivat seurakunnan johtokunnalle lähetystyönsä edistymisestä ja tuloksista. Seurakunnan johtokunta voi antaa neuvoja siitä, kuinka eri jaostot voivat auttaa evankelioimiskampanjan valmistelussa, toteuttamisessa ja seurantatyössä.
- 6) Seurakunnan johtokunnan tulee rohkaista ja auttaa henkilökohtaisen evankelioimistyön jaostoa siinä, että se saisi kaikki seurakunnan jäsenet ja lapset osallistumaan jonkin tyyppiseen henkilökohtaiseen lähetystyöhön. Erilaisten työmuotojen oppimiseksi tulisi järjestää koulutusta.
- 7) Vastata yhteistyössä kiinnostuneiden yhdyshenkilön kanssa siitä, että jokaiseen kiinnostuneeseen pidetään yhteyttä viivyttelemättä.
- 8) Rohkaista jaostoja raportoimaan työstään vähintään vuosineljänneksittäin

seurakunnan johtokunnalle ja seurakunnan jäsenille seurakuntakokouksissa tai sapatin tilaisuuksissa hengellisestä ravitsemisesta ja evankelioimistyöstä.

9) Seurakunnan hengellisen ja taloudellisen tilanteen säännöllinen seuranta. Johtokunnan on perehdyttävä seurakunnan talouteen, ja rahastonhoitajan tulee esittää sille raportti seurakunnan taloudellisesta tilasta säännöllisesti. Johtokunnan tulee tarkastella myös seurakunnan jäsenluetteloa ja perehtyä kaikkien jäsenten hengelliseen tilaan sekä järjestää käyntejä sairaiden, masentuneiden ja luopuneiden jäsenten luo. Myös muiden virkailijoiden tulee säännöllisesti raportoida työstään.

10) Pitää esillä adventistista koulukasvatusta.

Johtokunnan nimeämät toimikunnat – Seurakunnan johtokunta ei saa antaa minkään muun asian häiritä evankelioimistyön suunnittelua. Jos jokin muu vastuu vie liiaksi aikaa, johtokunnan tulisi nimetä toimikunta huolehtimaan tästä erityistehtävästä, kuten taloudenhoidosta tai kirkkorakennushankkeesta. Tällainen toimikunta esittää sitten suosituksensa seurakunnan johtokunnalle. (Ks. Luvun 10 lisäaineisto, kohta 8, s. 186.)

Taloustoimikunta

Jokaisessa seurakunnassa tulisi olla lähetyksnäkytietoinen ja seurakuntaa laajalti edustava toimikunta talouden suunnitteluun ja talousarvion tekoon. Sillä on neuvoa antava rooli ja sen tulee kyetä seuraamaan tarkasti talouden suunnitelmia ja budjetoimia. Joissakin tapauksissa nämä tehtävät voi hoitaa taloustoimikunta, pienemmissä seurakunnissa johtokunta. Mikäli seurakunta perustaa erillisen toimikunnan, sen tehtäviin kuuluu harkita budjetin lisäehdotuksia, tarkkailla vuosibudjettia sekä arvioida seurakunnan taloudellista tilannetta, joka näkyy tuloslaskelmassa ja taseessa. Toimikunta suositaa johtokunnalle budjetin sekä tilinpäätöksen hyväksymistä, jonka jälkeen ne etenevät seurakuntakokoukseen⁵ toimenpiteitä varten.

Seurakuntakoulun johtokunnan kokoukset⁶

Yleensä seurakunnan ylläpitämän koulun toimintaa valvoo seurakuntakoulun johtokunta. Seurakunta valitsee puheenjohtajan ja sihteerin, joka pitää pöytäkirjaa johtokunnan kokouksista. Tämän johtokunnan tulee kokoontua säännöllisesti. Tarpeen vaatiessa johtokunnan puheenjohtaja voi kutsua johtokunnan koolle muunakin aikana. Jotkut seurakunnat ovat pitäneet suositeltavana sitä, että seurakunnan johtokunta tai sen valitsema toimikunta toimii myös koulun johtokuntana. (Ks. myös s. 90, 91.)

Koti- ja kouluhdistys

Koti- ja kouluhdistyksen tulisi kokoontua kuukausittain. Sen tehtäviin kuuluu hoitaa koulun, kodin ja seurakunnan keskistä yhteistoimintaa. Sen tulisi edistää vanhempien koulutusta ja koulun erilaisten tarpeitten, kuten vapaaehtoisten kouluavustajien, kirjojen, opetusmateriaalin ja muiden välineiden hankkimista. Koti- ja kouluhdistysten johtajat voivat saada aineistoa piirikunnan koulukasvatusjaostosta. (Ks. myös s. 89, 90.)

Nuoret, varhaisnuoret ja polunkävijät

Seurakunnan eri nuorten ryhmien johtajien tulisi saada nuoret mukaan mielekkääseen toimintaan laatimalla toimintakalenteri, joka saa nuoret sitoutumaan läheisemmin seurakuntaan ja auttaa heitä kehittymään hyödyllisessä palvelutoiminnassa. (Ks. 101–106.)

Nuorten tilaisuudet (nuoret ja nuoret aikuiset) – Nuorten aikuisten tulisi kokoontua säännöllisesti ja tilaisuuksien pääsisällön tulisi olla seurakunnan nuorten hengellinen, henkinen ja fyysinen hyvinvointi. Nämä tilaisuudet tarjoavat myös mahdollisuuden kristittyjen sosiaaliseen kanssakäymiseen sekä mahdollisuuden evankeliointiin, joka tukee seurakunnan työtä voittaa ihmisiä Kristukselle. Katso Luvun 10 lisäaineisto, kohta 9, s. 186.

Opiskelijatyön tilaisuudet – Mikäli seurakunnalla on opiskelijatyön johtaja tai koordinaattori, tilaisuuksia tulisi järjestää ottaen huomioon ei-adventisten yliopistojen tai korkeakoulujen opiskelijoiden erityistarpeet yhteistyössä nuorisotyön toimikunnan kanssa.

Varhaisnuorten tilaisuudet (seikkailijat ja polunkävijät) – Nämä varhaisnuorten tilaisuudet ovat samantyyppisiä tavoitteiltaan kuin nuortenkin tilaisuudet. Seikkailijakerho on suunnattu alakouluikäisille lapsille, ja sen tarkoitus on täydentää ja tukea vanhempien kasvatuustyötä. Polunkävijäkerho tarjoaa sekä luonnossa että sisätiloissa erityisiä aktiviteetteja, jotka auttavat 10–15-vuotiaiden kokonaisvaltaista kehittymistä. Tilaisuuksien ja aktiviteettien täytyy noudattaa piirikunnan ohjeistusta, joka on esitetty kerhon käsikirjassa. Kerhon tulee toimia yhteistyössä seurakunnan muiden nuorisotyön ja perhetyön edistävien toimintamuotojen kanssa.

Viitteet

- ¹ Tässä tilanteessa on suositeltavaa olla yhteydessä Unionin johtajaan.
- ² Suomessa paikallisseurakunnissa käytetään myös nimitystä raamatuntutunti tai raamatuntutkistelu.
- ³ Kysy neuvoa Unionista, mikäli ehtoollinen suunnitellaan järjestettäväksi muuten kuin oman seurakunnan tilaisuutena.
- ⁴ Ehtoollinen voidaan järjestää myös esim. sairaalassa tai vanhainkodissa.

- ⁵ Suomessa seurakunnan vuosikokous.
- ⁶ Suomessa Adventtikirkon kouluja hallinnoivat koulutoimen johtokunta ja paikallisten koulujen johtokunnat johtosäännön mukaisesti.

11. LUKU

Seurakunnan talous

Raamatullisen suunnitelman mukaan Jumalan kansa pitää yllä Jumalan työtä kymmenyksillään ja uhrilahjoillaan. Herra sanoo: ”Tuokaa täydet kymmenykset aarrekkammioon, jotta temppelissäni olisi ruokaa.” (Mal. 3:10.) Seurakunta on noudattanut tätä menetelmää alkuajoista lähtien.

”Kymmenysten ja uhrilahjojen järjestelmän tarkoituksena oli painaa ihmisten mieleen se suuri totuus, että Jumala on luotujensa kaiken siunauksen lähde ja että ihmisen tuli olla kiitollinen hänelle kaikesta hänen huolenpidostaan ja hyvistä lahjoistaan.” – White, *Alfa ja omega*, osa 2, s. 120.

”Kymmenykset ja uhrilahjat Jumalalle ovat sen tunnustamista, että hänellä on oikeus esittää meille vaatimuksia, jotka perustuvat sekä luomiseen että lunastukseen. Koska kaikki voimamme on lähtöisin Kristuksesta, näiden uhrilahjojen tulee virrata meiltä Jumalalle. Niiden tarkoitus on pitää alati mielessämme lunastussuunnitelman synnyttämät vaateet. Tämä suurin vaade sisältää kaikki muut vaateet.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 6, s. 479.

”Kymmenykset ovat pyhä, Jumalan itselleen varaama osa. Ne on tuotava hänen aarrekkammiionsa käytettäväksi niiden hyväksi, jotka tekevät evankelioimistyötä.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 249.

”Jumala on antanut kansalleen suunnitelman, jonka avulla se voi hankkia tarvittavat varat, jotta työ tulisi itseänsä ylläpitäväksi. Jumalan laatima kymmenysjärjestelmä on kaunis yksinkertaisuudessaan ja tasapuolisuudessaan. Jokainen voi uskon rohkeudessa omaksua sen, sillä se on lähtöisin Jumalasta. Yksinkertaisuus ja hyödyllisyys ovat siinä yhdistettyinä – – Jokaisesta miehestä, naisesta ja nuoresta voi tulla Herran taloudenhoitaja, ja hän voi olla välikappale, joka huolehtii Jumalan aarrekkamion tarpeista. Apostoli sanoi: ”Pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäen menestymisensä mukaan.” – White, *Todistusarteita*, osa 1, s. 348.

”Jumala on saattanut evankeliumin julistamisen riippuvaiseksi hänen kansansa työstä ja lahjoituksista. Herran työ rahoitetaan vapaaehtoisilla uhreilla ja kymmenyksillä. Ihmiselle uskotuista varoista Jumala vaatii tietyn osan – kymmenennen. Hän antaa kaikille vapauden päättää, antavatko he enemmän vai eivät.” – White, *Apostolien teot*, s. 59.

”Jumala on antanut erityisiä ohjeita siitä, miten kymmenykset on käytettävä. Hänen suunnitelmiinsa ei kuulu, että hänen työnsä lamaantuisi varojen puutteesta. – – Sitä osuutta, minkä Jumala on varannut itselleen, ei tule käyttää mihinkään

muuhun tarkoitukseen kuin siihen, jonka hän on ilmoittanut. Älköön kukaan katsoko voivansa pidättää kymmenyksiiän käyttäkseen niitä oman harkintansa mukaisesti. Niitä ei tule käyttää hätätilanteessakaan omiin tarpeisiin tai siten kuin joku näkee hyväksi, vaikka sitä voitaisiinkin pitää Herran työnä.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 247.

Kristillinen vastuu

Kristityt ovat Jumalan taloudenhoitajia, joille hän on uskonut omaisuuttaan, ja hänen kumppaneinaan heidän vastuullaan on hoitaa heille uskottua omaisuutta niiden ohjeiden ja periaatteiden mukaan, jotka hän on antanut. Jumalallisen neuvon mukaan siltä, ”jolle on jotakin uskottu, vaaditaan, että hän osoittautuu luottamuksen arvoiseksi” (1. Kor. 4:2). Kristilliseen vastuuseen laajemmassa merkityksessä sisältyy monia kristillisen elämän ja kokemuksen alueita, mutta on selvää, että vastuu varojemme käytöstä on erityisen tärkeä. Se koskee koko seurakuntaperhettä. Siinä tunnustamme Jumalan herruuden ja hänen omistusoikeutensa kaikkeen sekä sen, että hän on lahjoittanut armonsa sydämeemme.

Vaikka tämä kristillisen vastuun osa-alue koskeekin aineellista omaisuuttamme, se vaikuttaa koko elämän kokemukseemme kristittyinä. Herra edellyttää meiltä tiettyjä asioita, jotta hän voisi toimia puolestamme. Kun taivumme kuuliaisiksi taivaallisen Isämme tahdolle, se kohottaa kokemuksemme kristillisestä vastuusta taivaallisiin korkeuksiin. Hän ei mielivaltaisesti vaadi, että palvelemme häntä tai tunnustamme hänet Herraksemme lahjoillamme. Sen sijaan hän on järjestänyt niin, että kun toimimme sopuosinnussa hänen kanssaan näissä asioissa, omaan sydämeemme virtaa suuria hengellisiä siunauksia.

”Jumala toivoo kaikkien palvelijoittensa noudattavan tarkoin jumalallista järjestystä. Heidän ei tule mitätöidä Herran suunnitelmia tekemällä jonkin hyvän työn tai antamalla jonkin lahjan tai uhrin silloin tai siten kuin heille, inhimillisille välikappaleille, näyttää sopivalta. Ihmisen on hyvin epäviisasta yrittää parannella Jumalan suunnitelmia ja korvata Jumalan vaatimukset omilla keksinnöillään ja hetken mielijohteilla. Jumala kutsuu kaikkia antamaan tukensa hänen järjestelmälleen.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 248.

Kymmenykset

Seurakunnan jäseniä, jotka tunnustavat Raamatun suunnitelman ja sen ylevän etuoikeuden ja vastuun, joka kuuluu heille Jumalan lapsina ja seurakuntaruumiin jäsenenä, kehoitetaan palauttamaan uskollisesti kymmenykset eli kymmenennen osan henkilökohtaisista tuloistaan piirikunnan taloustoimistoon.

Seurakunnan ei tule käyttää kymmenysvaroja, vaan se tilittää ne edelleen piirikuntaan. Näin kymmenykset kaikista seurakunnista kertyvät piirikunnan taloustoimistoon ja piirikunta puolestaan lähettää osan saamistaan kymmenyksistä seuraavalle hallinnontasolle niin kuin pääkonferenssin ja osaston ohjesäännöstös-

sä on määritelty. Näin kukin hallinnontaso saa varoja, joilla ne voivat ylläpitää Jumalan työtä omilla vastuualueillaan.

Nämä ohjesäännöt on laadittu ohjaamaan varojen keräämistä ja käyttöä kaikkialla maailmassa sekä ohjaamaan yhdyskunnan taloudenhoitoa. Toimintamme taloudenhoitoa koskevat asiat ovat hyvin tärkeitä. Niitä ei voi erottaa pelastussanomana julistamisesta, vaan ne ovat sen oleellinen osa.

Järjestelmällinen antaminen ja yhteyden vaaliminen – Seurakunnan talousjärjestelmä palvelee laajempia tavoitteita kuin mitä talousraporteista ja tilastoista ilmenee. Se, että varoja ohjataan myös maailmanlaajuiselle kentälle pääkonferenssin ohjesäännösten [Working Policy] mukaisesti, palvelee suurenmoisena hengellistä työtämme yhdistävänä tekijänä kaikkialla maailmassa.

Miten kymmenykset on käytettävä – Kymmenykset pitää pyhittää sananjulistustyöhön, Raamatun opettamiseen ja piirikunnan hallinnon kuluihin sen johtaessa seurakuntien huolto- ja evankelioimistyötä. Kymmenyksiä ei tule käyttää muunlaiseen työhön, kirkkojen tai laitosten velkojen maksuun tai rakennustoihintaan, ellei tätä muuta käyttöä ole pääkonferenssin ohjesäännöstyössä sallittu. Tietoa kymmenysten käytöstä löytyy luvun 11 lisäaineistosta, kohta 1, s. 187.

”Minulle on annettu kansaamme varten hyvin yksiselitteinen ja täsmällinen sanoma. Minun on käsketty kertoa kansallemme, että se tekee erehdyksen, jos se käyttää kymmenyksiä sellaisiin kohteisiin, jotka sinänsä saattavat olla hyviä, mutta jotka eivät ole niitä kohteita, joihin Herran sanan mukaan kymmenyksiä olisi käytettävä. Ne, jotka näin käyttävät kymmenyksiä, toimivat vastoin Herran laatimaa järjestystä. Jumala tuomitsee tällaisen.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 248.

Minne kymmenykset toimitetaan – Kymmenykset ovat Herran, ja niiden palauttaminen on osa hänen ylistystään ja palvontaansa. Ne toimitetaan piirikunnan taloustoimistoon sen seurakunnan kautta, jonka jäsen antaja on¹. Poikkeuksellisissa olosuhteissa seurakunnan jäsenen tulisi neuvotella asiasta piirikuntansa virkailijoiden kanssa.

Piirikunnan työntekijöiden ja seurakunnan virkailijoiden tulee olla esimerkkinä kymmenysten palauttamisessa – Pastoreiden, seurakunnan vanhimpien ja muiden vastuuhenkilöiden sekä piirikunnan ja laitosten työntekijöiden odotetaan näyttävän hyvää esimerkkiä johtajuudestaan kymmenysten palauttamisessa. Kenenkään ei tule sallia jatkaa seurakunnan virkailijana tai piirikunnan työntekijänä, ellei hän täytä tätä johtajuuden edellytystä.

Uhrilahjat

Kymmenysten lisäksi Raamattu korostaa velvollisuuttamme tuoda uhrilahjoja Herralle. Uhrilahjojen pidättäminen rinnastetaan kymmenysten pidättämiseen ja sitä nimitetään riistoksi (Mal. 3:8). Seurakunnan alkuajoista saakka jäsenet ovat auliisti uhranneet, ja Jumalan työllä on ollut siunaus ja menestys.

Pääkonferenssi vahvistaa suunnitelman vuosittaisista erityisuhrilahjoista². Tämän lisäksi pääkonferenssi on hyväksynyt yhdistetyn uhrilahjajärjestelmän ja henkilökohtaisen uhrilahjajärjestelmän [Personal Giving Plan]. Osaston johtokunta saa päättää, mitä suunnitelmaa sen alueella sovelletaan.³

Sapattikoulun ulkolähetysuhrilahjat – Seurakunnan laajin ja menestyksekkäin järjestelmällisen uhraamisen menetelmä on käytössä sapattikouluissamme. Sapattikoulun ulkolähetysuhrilahjat käytetään maailmanlaajuisen lähetystyömme tukemiseen.

Muut uhrilahjat – Ulkolähetystyöhön ja yhteisiin tai paikallisiin kohteisiin kerätään muitakin uhrilahjoja. Kun tällainen uhrilahja kerätään, kaikki kolehtistiaan tulleet varat tilitetään asianomaisen kohteen hyväksi, ellei lahjan antaja ole toisin määrännyt.

Lahjoitukset eri kohteisiin – Seurakunnan maailmanlaajuisen työn taloudellinen tukeminen perustuu budjetointiin. Eri kentille myönnettävät määrärahat jaetaan talousarvioon merkittyjen tarpeiden mukaan. Se takaa, että jokainen kenttä saa oikeudenmukaisen osuutensa varoista.

Mikäli budjetoimattomia lahjoituksia annetaan jollekin kentälle, syntyy varojen jakautumisessa epäsuhta toisten kenttien vahingoksi. Jos tällaisia lahjoituksia annetaan uuden työn aloittamiseksi, aloitettu työ voi tyrehtyä, kun näin saadut varat on käytetty loppuun, ellei sitten sen tulevaisuuden tarpeita oteta huomioon talousarviossa. Tämä taas merkitsee, että niiltä kentiltä, joilla kenties olisi suurempia tarpeita, mutta joilla ei ole mahdollisuutta tehdä näitä tarpeita tiettäväksi, riistettäisiin heille kuuluva kohtuullinen osuus yhteisistä varoista, koska nämä varat jouduttaisiin käyttämään lahjoituksen avulla aloitetun työn ylläpitämiseen.

Historia on osoittanut, että paras tapa on se, että jäsenemme antavat runsaat uhrilahjansa uskollisesti seurakunnallisten kanavien kautta. Silloin he voivat olla varmoja, että eri kenttien tarpeet otetaan huomioon.

Avuntarpeessa olevien auttaminen – Seurakunnassa kerätään uhrilahjoja köyhien ja avuntarpeessa olevien jäsenien avustamiseksi. Seurakunnalla tulisi aina olla jonkin verran varoja tämäntyyppisiä hätätapauksia varten. Seurakunnan tulisi kuitenkin suhtautua myötätuntoisesti kaikkiin avuntarpeessa oleviin. Seurakunnan johtokunta voi myöntää määrärahoja terveys- ja hyväntekeväisyystyöhön oman paikkakuntansa perheiden auttamiseksi.

Seurakunnan talousarvio – Paras tapa varautua seurakunnan kuluihin on laatia talousarvio. Ennen seuraavaa tilikautta johtokunnan tulee valmistella talousarvio, joka sisältää kaikki seurakunnan toimintamuodot tuloineen ja menoineen tulevalle vuodelle. Talousarvioon tulee sisällyttää myös kaikki seurakunnan kokoontumistilan ylläpitokulut, vakuutukset, korjaukset, talonmiehen palkka, avustustyö ja seurakuntakoulun määrärahat⁴. (Ks. Luvun 11 lisäaineisto, kohta 2, s. 187, 188, Malli seurakunnan talousarvioksi.)

Talousarvio menoineen ja tuloineen on esitettävä seurakunnan tutkittavaksi ja hyväksyttäväksi suunnitelmien tekemiseksi, jotta voidaan taata, että varat riittävät tasapainoiseen talouden hoitoon tulevana vuonna. Seurakunnan tuloja ovat muun muassa uhrilahjat ja lahjoitukset. Jokaisen jäsenen tulisi osallistua seurakunnan tukemiseen taloudellisen kantokykensä mukaan.

Yleisluonteisia ohjeita

Varojen kerääminen⁵ – Varojen keräämistä koskevat seuraavat säännöt:

1. Millään piirikunnalla, seurakunnalla tai laitoksella ei ole ilman eri lupaa oikeutta ryhtyä hankkeeseen, joka edellyttää varojen keräämistä sen oman toiminta-alueen ulkopuolelta. Kaiken omalla vastuualueella suoritettavan varojen keräämisen tulee tapahtua sopusoinnussa unionin, osaston ja pääkonferenssin ohjesäännösten kanssa. Seurakunnan työntekijöillä, joilla on jokin oma rahankeräyshankkeensa tai projektinsa omalla alueellaan, ei ole lupaa pyytää apua miltään toiselta kentältä tai mistään toisesta piirikunnasta ilman, että asiasta on näiden piirikunnan virkailijoiden kanssa sovittu ja tämä lupa saatu kirjallisena.

2. Seuraavia periaatteita ja menettelytapoja noudatetaan seurakuntien suojelemiseksi ilman asianmukaista lupaa tapahtuvilta, petollisilta tai yhdyskunnan toimintaan liittymättömiltä varainhankinnoilta:

a. Pastoreiden ja seurakunnan virkailijoiden ei tule antaa yksityisille henkilöille tilaisuutta vedota seurakuntaan varojen keräämiseksi johonkin hankkeeseen ilman piirikunnan lupaa ja suositusta. (Ks. s. 118–120.) Mitään yksityistä tai julkista varojen keruuta ei tule sallia ilman tällaista lupaa.

b. Kaikki näin kerätyt varat tulee tilittää edelleen yhdyskunnan virallisia kanavia käyttäen.

c. Piirikunnan ja seurakunnan virkailijoiden tulee ryhtyä tarpeellisiin toimiin estääkseen luvattomat tai laittomat varainkeräykset.

3. Lukuun ottamatta Sympatia-keräystä tai muuta vastaavaa, jossa käytetään tätä tarkoitusta varten painettuja esitteitä ja leimallisia keräyslistoja tai keräyslippaita, mitään yleistä keräystä varojen hankkimiseksi lähetystyötä varten kotimaassa tai ulkomailla ei saa järjestää. Unionien ja piirikuntien tulee valvoa, ettei tätä sääntöä rikota.

4. Lähetyskentällä toimivat työntekijät, jotka vierailevat kotiseurakunnissaan tai jotka ovat muutoin yhteydessä kotimaahansa, saavat kerätä varoja ainoastaan

sellaisiin kohteisiin, jotka on sisällytetty talousarvioon. Tällä tavoin heidän tulee toimia yhteistyössä seurakuntien ja piirikuntien kanssa ja pyrkiä saavuttamaan talousarvion mukaiset uhrilahjatavoitteet, joiden varassa lähetystyö on. Kaikki tällaiset varat tulee lähettää normaaleja yhdyskunnallisia kanavia käyttäen.

Epäilyttäviä varojenkeräysmenetelmiä – Seurakunnan pitäisi jyrkästi vastustaa kaikkia epäilyttävältä vaikuttavia menetelmiä varojen keräämiseksi.

”Kun monet seurakunnat keräävät varoja uskonnollisiin tarkoituksiin, minkälaisiin keinoihin ne turvautuvat? Myyjäisiin, illallisiin, markkinoihin, vieläpä arpajaisiin ja vastaaviin keinoihin. Usein jumalanpalvelukseen erotettu paikka häpäistään juhlimalla syömällä ja juomalla, ostamalla, myymällä ja huvittelemalla. Arvonanto Jumalan huonetta ja kunnioitus hänen palvelemistaan kohtaan vähenee nuorten mielissä. Itsehillintää tukevat pidäkkeet heikkenevät. Itsekyyteen, nautinnonhaluun ja komeilunhaluun vedotaan, ja ne voimistuvat, kun niitä hellitään.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 9, s. 91.

”Jumalan työn laajetessa avunpyyntöjä tulee yhä useammin. – Jos kristityiksi tunnustautuneet uskollisesti toisivat Jumalalle kymmenyksensä ja uhrinsa, hänen aarrekammionsa olisi täysi. Ei olisi aihetta turvautua myyjäisiin, arpajaisiin tai huvittelaisuuksiin varojen hankkimiseksi evankelioimistyyölle.” – White, *Apostolien teot* s. 257.

Kymmenykset ja uhrilahjat eivät muodosta henkilökohtaista vararahastoa – Seurakunnan vastaanottamat kymmenykset ja uhrilahjat eivät muodosta mitään rahastoa, jota tulevaisuudessa voitaisiin käyttää antajien hyväksi. Nämä varat on käytettävä niihin kohteisiin, joihin ne on annettu.

Kirkkorakennushankkeiden rahoittaminen – Seurakunnan tulee aina neuvotella piirikunnan virkailijoiden kanssa, kun se harkitsee kirkon tai muiden tilojen osto- tai rakentamista, velanottoa tai sitoutumista taloudellisesti tämäntyyppisiin hankkeisiin. Kirkkorakennuksen ostamisessa tai rakentamisessa ei tule tehdä mitään taloudellisia sitoumuksia eikä rakentamista aloittaa ennen kuin piirikunnan johtokunta ja unionin hallitus on sen hyväksynyt. Nämä johtokunnat hyväksyvät hankkeen vasta, kun ne ovat varmistuneet siitä, että taloussitoumuksissa noudatetaan yhdyskunnallisia ohjesääntöjä. Neuvoa antaessaan piirikunnan tulisi ottaa huomioon seurakunnan koko, sen taloudellinen vakaus ja kantokyky sekä rakennuksen sijainti.

Varojen hoito ja tilitys – Varojen kerääminen Herran työhön ja niiden käsittely on pyhä tehtävä. Yhdyskunnallisen käytännön mukaisesti nämä varat kulkevat ensin seurakunnan jäseneltä seurakunnalle. Seurakunnan rahastonhoitaja ottaa nämä varat vastaan. (Ks. s. 82–86.) Seurakunnan omiin tarpeisiin tarkoitetut varat käytetään paikallisesti. Piirikunnan käyttöön tai yleisiä tarkoituksia varten kerätyt varat seurakunnan rahastonhoitaja tilittää edelleen piirikuntaan. Seura-

kunnan rahastonhoitaja toimii seurakunnan johtokunnan alaisuudessa. Samoin piirikunnan, unionin, osaston/pääkonferenssin talousjohtajat toimivat omien johtokuntiansa alaisina eivätkä itsenäisesti määrää varojen käytöstä. He käyttävät varoja vain asianomaisten johtokuntien päätösten mukaisesti.

Tilintarkastus – Kaikki kirjanpito seurakunnasta pääkonferenssiin asti on annettava tähän tarkoitukseen valittujen tilintarkastajien tarkastettavaksi. Tätä tilintarkastuskäytäntöä sovelletaan myös kaikkiin yhdyskunnan ylläpitämiin laitoksiin. Tällä pyritään varojen käsittelyssä suurimpaan mahdolliseen turvallisuuteen. (Ks. s. 85.)

Viitteet

- 1 Suomessa kymmenykset voi palauttaa suoraan Unionin kymmenystilille, ne merkitään kotiseurakunnan kymmenyksiin.
- 2 Suomessa seurakuntien rahastonhoitajille tiedotetaan näistä vuosittain.
- 3 Suomessa sovelletaan järjestelmää, jonka mukaan seurakunnissa kerätään liittouhri. Siitä jää 70 % seurakunnan työtä varten ja 30 % tilitetään Unioniin.
- 4 Suomessa adventtiseurakunnan kouluja ylläpitää Unioni ja niitä hallinnoi koulutoimi.
- 5 Suomessa on tilanteita, joissa tarvitaan virallinen rahankeräyslupa. Rahankeräyslupan hakemisesta päättää adventtikirkon hallitus.

12. LUKU

Kristillisen elämän ihanteet

Pyhä kutsumus Kristuksessa Jeesuksessa

Uskovan elämä ei merkitse vähäistä muutosta tai edistymistä, vaan ihmisluonnon täydellistä muuttumista. Tämä tarkoittaa kuolemaa omalle minälle ja synnille sekä ylösnousemista uuteen elämään uutena ihmisenä Kristuksessa Jeesuksessa.

Uskon kautta uskovan sydäimestä tulee Kristuksen asuinsija. Tämä tapahtuu ”ajattelemalla Kristusta, katsomalla Kristukseen, alati vaalimalla rakasta Vapahatajaa parhaana ja kunnioitettuihana ystävänämme niin, ettemme millään teolla murehduttaisi tai loukkaisi häntä”. – White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s. 387. Tällä tavoin kristityt ”pääsevät olemaan Jumalan seurassa” ja kun tuon läsnäolon tajuaa, ”meidän ajatuksemme vangitaan kuuliaisiksi Jeesukselle Kristukselle” (White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s. 388) ja elämäntapamme tulevat sopusointuun jumalallisen ihanteen kanssa.

Meidän tulee muistaa, että ”[s]uojana kiusausta vastaan ja innoittajana puhtauteen ja totuuteen mikään ei voi vetää vertoja Jumalan läsnäolon tunnolle.” – White, *Elämä ja kasvatatus*, s. 241.

”Mikään toimintamme ei jää huomaamatta. Emme voi salata teitämme Korkeimmalta. – – Jokainen teko, jokainen sana ja jokainen ajatus pannaan merkille niin tarkoin kuin koko maailmassa olisi vain tuo ainoa henkilö ja koko taivas olisi keskittänyt huomionsa häneen.” – White, *Patriarkat ja profeetat*, s. 196.

Jumala rakkaus ulottuu kaikkiin ihmisiin ja aivan erityisesti hänen lapsiinsa. Hänen korvansa ovat alati avoinna kansansa anomisille, kansan, joka on kääntynyt pois maailmasta ja antanut itsensä hänelle. Tästä pyhästä suhteesta kasvaa kunnioitus ja arvonanto, joka ilmenee päivittäin ja kaikkialla.

Kristittyinä olemme kuninkaallisen perheen jäseniä, taivaallisen Kuninkaan lapsia. Sen vuoksi meidän ei tulisi sanoa yhtäkään sanaa eikä tehdä mitään selaista, mikä toisi häpeää sille jalolle nimelle, jossa meidät on kutsuttu. Olemme uudistajia. Jokaisessa elämänvaiheessa ”[t]utki huolellisesti Kristuksen jumalallisiin ihmillistä luonnetta ja kysy jatkuvasti: ’Mitä Jeesus tekisi minun asemassani?’ Tämän tulee olla velvollisuutemme mittana.” – White, *Suuren Lääkäriin seuraajana*, s. 410.

Jäännösseurakunnan välityksellä Jumala tulee näyttämään koko maailman-kaikkeudelle sen, miten evankeliumi pystyy täydellisesti pelastamaan miehet ja naiset synnin vallasta. Tämän kirkon jäsenenä meidän on tarpeellista yhä uudelleen korostaa Raamatun suuria ihanteita ja sitoutua uudelleen Jumalan antamiin

periaatteisiin. Jokaisen elämässä tulisi näkyä kristillisen elämän korkeat ihanteet ja erottautuminen maailmasta. Tämän vuoksi meidän tulisi muistaa Herran kehoitus: ”Älkää rakastako maailmaa, älkää sitä, mikä maailmassa on. Jos joku rakastaa maailmaa, Isän rakkaudella ei ole hänessä sijaa.” (1. Joh. 2:15.)

Raamatun tutkiminen ja rukous

Hengellistä elämää pidetään yllä hengellisellä ravinnolla. Meidän on pidettävä tapanamme tutkia Raamattua ja rukoilla, mikäli haluamme pyhityksen saavuttavan täydellisyyden. Tänä aikana kirjat ja lehdet, radio, televisio, Internet ja muut mediat syytävät herkeämättä aineistoaan. Tuhannet äänet kilpailevat huomiostamme. Meidän on suljettava silmämme ja korvamme suurelle osalle siitä tulvasta, joka pyrkii tunkeutumaan mieleemme ja omistauduttava Jumalan kirjalle, kirjojen kirjalle, elämän kirjalle – Raamatulle. Jos lakkaamme olemasta Kirjan kansaa, olemme hukassa ja epäonnistuneet tehtävässämme. Vain puhumalla päivittäin Jumalalle rukouksessa ja kuuntelemalla hänen ääntään voimme toivoa elävämme elämää, joka on ”Kristuksen kanssa kätkeyty Jumalaa” (Kol. 3:3), ja saattaa hänen työnsä päätökseen.

Rukous on kahdenkeskistä keskustelua, jossa me kuuntelemme Jumalaa ja puhumme hänelle. ”Rukous on sydämen avaamista Jumalalle niin kuin ystävälle.” – *Tie Kristuksen luo*, s. 91. ”Vilpittömän rukouksen kautta pääsemme yhteyteen äärettömän kanssa.” ”Ilman jatkuvaa rukousta ja ahkeraa valvomista, me olemme vaarassa tulla välinpitämättömiksi ja harhautua oikealta tieltä.” – White, *Tie Kristuksen luo*, s. 95, 92–93.

Koti on kirkon kulmakivi, ja uskova koti on rukoushuone. ”Isät ja äidit, vaikka työnnne olisivat miten kiireisiä hyvänsä, älkää lyökö laimin perheen kokoamista Jumalan alttarin ympärille.– Jos haluamme elää kärsivällistä, rakastavaa ja iloista elämää, meidän on rukoiltava.” – White, *Suuren Lääkärin seuraajana*, s. 316.

Suhteemme ympäröivään yhteisöön

Vaikka ”me olemme taivaan kansalaisia, ja taivaasta me odotamme pelastajaksi Herraa Jeesusta Kristusta” (Fil. 3:20), olemme vielä maailmassa ja erottamaton osa ihmiskuntaa. Me jaamme muiden kansalaisten kanssa tiettyjä velvollisuuksia yhteisistä elämän haasteista. Missä sitten asummekin, Jumalan lapsina meidän tulee olla tosia vakaumuksessamme, esimerkillisiä kansalaisia ja työskennellä yhteisen hyvän eteen.

Vaikka tärkein velvollisuutemme kohdistuukin kirkkoon ja sen lähetystehtävään, meidän tulee mahdollisuuksiemme mukaan varoillamme ja palvelutyöllämme tukea ja edistää kaikkia vakaumuksemme mukaisia pyrkimyksiä yhteiskunnallisten olojen parantamiseksi. Vaikka meidän onkin pysyttävä erossa poliittisista ja yhteiskunnallisista kiistoista, meidän tulee rauhallisesti, päättäväisesti ja tinkimättömästi aina puolustaa oikeudenmukaisuutta ja kansalaisten

oikeuksia, samalla kun pidämme kiinni uskonnollisesta vakaumuksestamme. Pyhä velvollisuutemme on siinä maassa, jossa elämme, olla lojaaleja kansalaisia, jotka antavat ”keisarille mikä keisarille kuuluu ja Jumalalle mikä Jumalalle kuuluu” (Matt. 22:21).

Sapatin pyhittäminen

Sapatti on merkki Jumalan rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan. Se on muistomerkki Jumalan luomisvoimasta aikojen alussa, ja se on myös merkki hänen kyvystään luoda uutta ja pyhittää meidän elämämme (Hes. 20:12). Sapatin pyhittäminen on osoitus uskollisuudestamme häntä kohtaan ja yhteydestämme häneen.

Sapatilla on erityinen paikka elämässämme. Viikon seitsemäs päivä, auringonlaskusta perjantaina auringonlaskuun lauantaina (3. Moos. 23:32), on Jumalan antama lahja, aikaan sidottu merkki hänen armostaan. Se on etuoikeus, erityinen kohtaaminen hänen kanssaan, joka rakastaa meitä ja jota me rakastamme. Se on Jumalan iankaikkisen lain erottamaa pyhää aikaa, ilon päivä, jolloin palvomme Jumalaa yhdessä toisten kanssa (Jes. 58:13). Toivotamme sapatin tervetulleeksi iloiten ja kiitollisena.

”Sapatti – oi! – tehkää siitä koko viikon suloisin ja siunatuin päivä.” – White, *Päivästä päivään*, s. 40.

”Sapatti – – on Jumalan aikaa, ei meidän aikaamme. Rikkomalla sapatia varastamme Jumalalta. – – Jumala on antanut meille kuusi päivää tehdä työtä ja varannut vain yhden päivän itselleen. Sen tulisi olla meille siunausten päivä, päivä jolloin voimme laittaa syrjään kaiken ajallisen ja keskittää ajatuksemme Jumalaa ja taivaaseen. – –

Älkäämme opettako lapsillemme, että he eivät voisi olla sapatina iloisia ja onnellisia; että he eivät voisi ulkoilla luonnossa. Ei toki. Jeesus johti opetuslapsensa järvenrannalle sapatina ja opetti heitä siellä. Hän ei aina saarnannut sapatina sisätiloissa.” – White, *In Heavenly Places*, s. 152.

”– – Jumalan rakkaus on asettanut rajan työn vaatimuksille. Sapatin ylle hän asettaa armollisen kätensä. Omana päivänään hän turvaa perheen jäsenille tilaisuuden seurustella hänen kanssaan, luonnon ja toistensa kanssa.” – White, *Elämä ja kasvatus*, s. 236.

Sapatin hetket kuuluvat Jumalalle, ja ne on käytettävä yksin häntä varten. Viettäessämme Herran päivää meidän tulee panna syrjään omat huvituksemme, sanamme, liiketoimemme ja ajatuksemme (Jes. 58:13). Kokoontukaamme yhteen perhepiiriin auringon laskiessa ja toivottakaamme sapatti rukouksin ja lauluin tervetulleeksi. Samoin päättäkäämme päivä rukoillen ja kiittäkäämme Jumalaa hänen ihmeellisestä rakkaudestaan. Sapatti on erityinen jumalanpalveluksen päivä kodissa ja seurakunnassa, ilon päivä itsellemme ja lapsillemme, päivä jolloin opimme enemmän Jumalasta Raamatun ja luonnon suuren oppikirjan välityksellä. Silloin voimme käydä tapaamassa sairaita ja toimia ihmisten pelastamiseksi. Kuuden työpäivän tavanomaiset askareet tulisi silloin panna syrjään. Mitään

tarpeetonta työtä ei tulisi tehdä. Maailmalliset tiedotusvälineet älkööt hallitko aikaamme Jumalan pyhänä päivänä.

”Sapattia ei ole tarkoitettu hyödyttömän joutilaisuuden päiväksi. [Jumalan] Laki kieltää maallisen työn Herran lepopäivänä: aherruksen, jolla ansaitsemme elatuksemme, on silloin lakettava. Sinä päivänä ei tule suorittaa mitään työtä, joka tähtää ajalliseen nautintoon tai hyödyn tavoitteluun. Niin kuin Jumala lakkasi luomistyöstään ja lepäsi sapattina ja siunasi sen, niin ihmisenkin on jätettävä jokapäiväisen elämänsä puuhat ja käytettävä nuo pyhät hetket terveelliseen lepoon, jumalanpalvelukseen ja hurskaksiin tekoihin.” – White, *Desire of Ages*, s. 207.

Toiminta, joka on sopusoinnussa sapatin pyhyden kanssa, tekee tästä siunatusta päivästä koko viikon onnellisimman ja parhaimman päivän sekä itsellemme että lapsillemme – todellisen esimaan taivaallisesta levosta.

Jumalanpalveluspaikan kunnioittaminen

Uskovat, jotka pitävät arvossa Jumalan kaikkivaltiuutta, hänen pyhyyttään ja rakkauttaan, osoittavat aina ja kaikkialla syvää kunnioitusta Jumalaa, hänen sanaansa ja hänen palvelemistaan kohtaan. ”Kaikkien, jotka lähestyvät Jumalaa, tulisi käyttäytyä nöyrästi ja kunnioittavasti.” – White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 236. Tunnustamme, että ”rukoushetki ja -paikka ovat pyhiä, koska Jumala on läsnä” – White, *Gospel Workers*, s. 178. Emme astu jumalanpalvelushuoneeseen piittaamattomasti vaan mietiskelyn ja rukouksen hengessä välttämällä kaikkea tarpeetonta keskustelua.

Vanhempien tulee tahdikkaasti opettaa lapsilleen, miten heidän tulee käyttäytyä ”Jumalan temppelissä” (1. Tim. 3:15). Kotona, sapattikoulussa ja seurakunnassa nuorena saatu uskollinen opastus ja ohjaus Jumalan kunnioittamisesta ja hänen palvelemisestaan tulee vaikuttamaan myönteisesti heidän uskollisuuteensa tulevina vuosina.

Pastori, joka tajuaa Jumalan palvelemisen pyhyden, edistää esimerkillään, neuvoillaan ja esiintymisellään saarnastuolissa kunnioitusta, yksinkertaisuutta, hyvää järjestystä ja kaunista käyttäytymistä kirkossa.

Terveet ja raittiit elämäntavat

Ruumiimme on Pyhän Hengen temppeli (1. Kor. 6:19). ” – henkinen ja hengellinen voima [ovat] suuressa määrin riippuvaisia fyysisestä voimasta ja vireydestä. Kaikki, mikä edistää ruumiin terveyttä, edistää myös mielen lujuttua ja tasapainoisen luonteen kehitystä.” – White, *Education*, s. 195.

Tästä syystä elämme viisaasti noudattaen terveysperiaatteita, joihin kuuluvat muun muassa liikunta, oikea hengitys, auringon valo, puhdas ilma, veden käyttö, uni ja lepo. Vakaumuksemme mukaisesti syömmme terveellisesti, vaatetamme itsemme tarkoituksenmukaisesti, huolehdimme siisteydestä ja hankimme hyviä vapaa-ajan harrasteita. Valitsemme elää terveysperiaatteiden mukaisesti, harjoittaa

itsehillintää ja noudattaa terveellistä ruokavaliota. Siksi pidättäydymme alkoholista, tupakasta ja riippuvuutta aiheuttavista aineista. Pyrimme säilyttämään fyysisen ja psyykkisen tasapainomme välttämällä kohtuuttomuutta kaikessa.

Terveysuudistus sekä terveyden ja raittiuden periaatteiden opettaminen kuuluvat erottamattomasti sanomaamme. Herran sanansaattajan kautta meille on opetettu, että ”ne, jotka pitävät Jumalan käskyt, tulee saattaa pyhään suhteeseen hänen kanssaan. Jotta he voivat palvella, heidän tulee pitää mielensä ja ruumiinsa parhaassa mahdollisessa kunnossa olemalla raittiita sekä kohtuullisia syömisessä ja juomisessa.” – White, *Counsels on Health*, s. 132. Lisäksi, ”Herran tarkoitus on, että terveysuudistuksen elvyttävä vaikutus olisi osa viimeistä suurta evankeliumin sanoman julistamista.” – White, *Medical Ministry*, s. 259.

Kuulumme kokonaan Jumalalle – ruumiimme, sielumme ja henkemme. Tämän vuoksi uskonnollinen velvollisuutemme on noudattaa terveyden lakeja sekä oman hyvinvointimme ja onnemme tähden että voidaksemme tehokkaammin palvella Jumalaa ja yhteiskuntaa. Mielihaluja on hallittava. Jumala on suonut avokätisesti monenlaisia riittoisia ruokia täyttääkseen ruokahalumme tarpeet. ”Viljat, hedelmät ja vihannekset yhdessä maidon tai kerman kanssa – ovat terveellisintä ruokaa, kun ne valmistetaan yksinkertaisella tavalla.” – White, *Counsels on Diet and Foods*, s. 92.

Kun noudatamme terveellisiä elämäntapoja, emme tunne tarvetta keinotekoisten piristeiden käyttöön. Luonnon lait kieltävät kaikenlaisten päihteiden ja huumausaineiden käytön. Adventtiseurakunnan alkuajoista lähtien jäsenyyden ehtona on ollut pidättäytyminen alkoholista ja tupakasta. (Ks. s. 50, 52, 65, 92, 170.)

Jumala on antanut meille paljon valoa terveellisistä elämäntavoista, ja nykyaikainen tieteellinen tutkimus on mitä suurimmassa määrin vahvistanut näitä periaatteita.

Pukeutuminen

Seitsemännen päivän adventisteina olemme kutsutut erottautumaan maailmasta. Uskollamme tulee olla vaikutus kaikkiin elämän osa-alueisiin. Tapojemme tulee kummata periaatteista eikä ympärillämme olevan maailman esimerkistä. Tavat ja muoti voivat vaihtua, mutta oikeanlaisen käyttäytymisen periaatteet ovat aina samat. Jo adventtiseurakunnan alkuaikoina Ellen G. White ohjeisti, että kristillisen pukeutumisen tuli ”suojella Jumalan kansaa maailman turmelevalta vaikutukselta sekä edistää fyysistä ja siveellistä terveyttä” – White, *Testimonies for the Church*, osa 4, s. 634. Hän kehotti uskovia välttämään mautonta huomion herättämistä, liiallista koristautumista ja muotioikkuja, varsinkin jos ne olivat siveellisesti arveluttavia. Mikäli mahdollista, vaatetuksemme tulee olla ”hyvälaatuista, soveltuvissa väreissä ja tarkoituksenmukaista” ”pikemminkin kuin huomionhakuista”. Ulkoasullemme tulisi olla luonteenomaista säädyllisyys, ”kauneus”, ”tyylikkyys” ja ”luonnollinen yksinkertaisuus”. – White, *Messages to Young People*, s. 351, 352.

Jumalan kansan tulisi olla pukeutumisessaan maltillinen niin, etteivät ”ajatukset keskittyisi pelkästään pukeutumiseen”. – White, *Evangelism*, s. 273.

”Yksinkertainen pukeutuminen sekä koruilla ja kaikenlaisilla muilla koristeilla komeilusta pidättäytyminen on uskomme mukaista.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 3, s. 366. Raamatussa opetetaan selvästi, että korujen käyttäminen on Jumalan tahdon vastaista. Paavalin mukaan kaunistuksena tulisi olla ”hillitty esiintyminen, vaatimattomuus ja säädyllisyys – eivät tukkalaitteet, kultakorut, helmet tai kalliit vaatteet” (1. Tim. 2:9). Koruilla koristautuminen kiinnittää huomiota, mikä ei ole sopusoinnussa kristillisen vaatimattomuuden hengen kanssa.

Joissakin maissa ja kulttuureissa vihkisormuksen käyttämistä pidetään välttämättömänä. Siitä on tullut ihmisten mielessä säädyllisyyden vertauskuva, eikä sitä sen tähden pidetä koruna. Tällaisissa olosuhteissa ei ole aihetta tuomita sen käyttöä.

Muistakaamme, ettei ulkonainen kaunistus ilmaise todellista kristillistä luonnetta, vaan ”salassa oleva sydämen ihminen, lempeä ja sävyisä henki. Tämä on Jumalan silmissä kallisarvoista.” (1. Piet. 3:4.) Sellaista kosmeettista ehostusta, joka ei ole sopusoinnussa hyvän maun ja kristillisen säädyllisyyden periaatteiden kanssa, tulee välttää.

Meidän tulisi huolehtia puhtaudestamme ja ulkoasustamme pyrkiessämme miellyttämään Herraamme Kristusta ja edustamaan häntä oikein kaikkina aikoina. Kristittyjen vanhempien tulisi ymmärtää esimerkkinsä, opetuksensa ja arvovaltansa tuoma vastuu ohjatessaan poikiaan ja tyttäriään pukeutumaan säädyllisesti ja siten voittamaan niiden kunnioituksen ja luottamuksen, jotka tuntevat heidät. Meidän tulisi ajatella, että olemme pukeutuneet hyvin vasta sitten, kun pukumme on hyvällä maulla valittu ja maltillinen.

Yksinkertaisuuden periaate

Kirkko on alkuajoistaan lähtien korostanut yksinkertaisuuden periaatetta. Meidän tulee pysyä kansana, joka on kutsuttu yksinkertaiseen elämään. Uskonnollisen komeilun lisääntyminen on aina merkinnyt hengellisen voiman vähenemistä. ”Jeesuksen elämä oli huomattava vastakohta” hänen aikansa komeilulle ja kerskailulle (White, *Elämä ja kasvatus*, s. 74), samoin adventtisanoman koruttomuuden ja voiman tulee olla selvänä vastakohtana meidän aikamme maailmalliselle komeilulle. Herra tuomitsee ”tarpeettoman, tuhlailevan varojen käytön ylpeilyn ja komeilunhalun tyydyttämiseksi” – White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, s. 179. Näiden periaatteiden mukaisesti yksinkertaisuuden ja taloudellisuuden tulisi olla ominaista koulujemme päättäjäistilaisuuksille, avioliittoon vihkimisille ja kaikille muille seurakunnan tilaisuuksille.

Tiedotusvälineet

Mielemme niin kuin ruumiimmekin tarvitsee tervettä ja täysipainoista ravintoa uudistuakseen ja elpyäkseen (vrt. 2. Kor. 4:16). Mieli on ihmisen mitta. Luonteenmuodostukselle ja elämämme tarkoituksen toteuttamiselle on tärkeää se, millä ja miten ruokimme mieltämme. Tämän vuoksi meidän olisi tarkasteltava henkisen elämämme tottumuksia. Se, mitä valitsemme lukea, kuunnella ja katsoa, olipa kyseessä kirja tai lehti, radio tai televisio, Internet tai jokin muu media, vaikuttaa luonteeseemme ja muokkaa sitä.

Kirjat ja muut painotuotteet kuuluvat arvokkaimpiin kasvatuksen ja kulttuurin välineisiin, mutta ne on valittava huolella ja niitä on käytettävä oikein. On paljon hyvää kirjallisuutta, mutta vastaavasti myös paljoa huonoa, vetoavassa ulkoasussa olevaa kirjallisuutta, joka turmelee mieltä ja moraalialia. Jännitystä ja siveellistä kurittomuutta ihannoivat kertomukset, olivatpa ne totta tai tarua, ovat sopimattomia uskoville, sekä nuorille että aikuisille.

”Ne, jotka tyydyttävät himojaan ahmimalla jännittäviä kertomuksia, lamauttavat henkiset voimansa ja tekevät itsensä kykenemättömäksi tehokkaaseen ajatteluun ja asioiden tutkimiseen.” – White, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 135. Muiden vakavien seuraamusten lisäksi mielikuvitustarinoiden lukeminen ”tekee kykenemättömäksi miettimään elämän suuria kysymyksiä velvollisuudesta ja ikuisuudesta” ja ”synnyttää haluttomuutta käytännön tehtävien suorittamiseen”. – White, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 383.

Radio, televisio ja Internet ovat muuttaneet nykyisen maailmamme ilmapiiriin täysin ja saattaneet meidät läheiseen yhteyteen elämän, ajattelun ja toiminnan kanssa kaikkialla maailmassa. Niillä voi olla tärkeä kasvatuksellinen ja koulutuksellinen vaikutus, ne laajentavat tietoisuuttamme maailman tapahtumista ja pääsemme osallisiksi tärkeistä keskusteluista sekä saamme nauttia parhaasta musiikista.

Valitettavasti tiedotusvälineet välittävät myös loputtomasti teatteri- ja muita esityksiä, joiden vaikutus ei ole hyödyllistä eikä kohottavaa. Ellemme ole valikoivia, ne tuovat kotiimme kaikenlaista moraalisesti ala-arvoista.

Parhaiten varjelemme itsemme ja lapsemme päättämällä Jumalan avulla noudattaa apostoli Paavalin kehotusta: ”Lopuksi, veljet, ajatelkaa kaikkea mikä on totta, mikä on kunnioitettavaa, mikä oikeaa, puhdasta, rakastettavaa ja kaunista, mikä vain on hyvää ja ansaitsee kiitoksen.” (Fil. 4:8.)

Virkistäytyminen ja viihde

Virkistäytyminen tarkoittaa ruumiillisten ja henkisten voimien tarkoituksellista elvyttämistä. Voimakas, terve mieli ei kaipaa maailmallisia huvituksia, vaan se elpyy hyvistä vapaa-ajan harrastuksista.

”Monet maailmassa nykyään harrastetut huvitukset ovat jopa kristityiksi tunnustautuvien parissa samansuuntaisia kuin aikanaan pakanoilla. Paholainen

muuttaa ne miltei kaikki ihmistä turmeleviksi. Teatteria hän on kautta aikojen käyttänyt intohimojen kiihottamiseen ja paheiden ylistämiseen. Paholainen käyttää oopperan kiehtovaa esitystä ja tenhoavaa musiikkia, naamiaisia, tanssia ja uhka-pelejä murtamaan moraalisia suojamuureja ja avaamaan teitä aistillisten halujen tyydyttämiseksi. Hän on kietomassa ihmistä pauloihinsa jokaisessa huvitilaisuudessa, joka kannustaa ylpeyteen ja halujen hillittömyyteen sekä saa unohtamaan Jumalan ja ikuiset asiat.” – White, *Patriarchs and Prophets*, s. 459, 460 (ks. s. 170).

Meidän tulee välttää kaikkea sellaista, joka kuvaa ihmisyyden syntejä ja rikollisuutta järkyttävällä tavalla. Tällaisia ovat kuvaukset murhista, aviorikoksista, ryöstöistä ja muista kauheuksista, jotka suurelta osin ovat vastuussa moraalien alennustilasta. Sen sijaan meidän tulisi löytää ilomme Jumalan suuresta luonnosta ja todellisen elämän ja jumalallisen johdatuksen romantiikasta.

Tanssilla sosiaalisena huvittelumuotona on huono vaikutus. ”Viihdykkeenä tanssiminen – on turmeluksen koulu, pelottava kirous yhteiskunnalle.” – White, *Messages to Young People*, s. 399. (Ks. 2. Kor. 6:15–18; 1. Joh. 2:15–17; Jaak. 4:4; 2. Tim. 2:19–22; Ef. 5: 8–11; Kol. 3:5–10.)

Virkistäytyminen on välttämätöntä. Sen sijaan, että liittyisimme joukkoihin, jotka ”rakastavat enemmän nautintoja kuin Jumalaa” (2. Tim. 3:4), meidän tulisi pyrkiä siihen, että ystävyysuhteemme ja virkistyshetkemme olisivat sekä Kristus-että seurakuntakeskeisiä.

Musiikki

”Musiikki valjastettiin pyhää tarkoitusta varten: kohottaa ajatukset sellaiseen, mikä oli puhdasta, jaloa ja ylentävää, sekä herättää ihmisessä hartautta ja kiitollisuutta Jumalaa kohtaan.” – White, *Patriarchs and Prophets*, s. 594. Jeesus ”piti yllä yhteyttä taivaan kanssa lauluin –.” – White, *Alfa ja omega*, osa 4, s. 53.

Musiikki on yksi jaloimmista taidemuodoista. Hyvä musiikki ei ainoastaan tuota nautintoa, vaan se kohottaa ja jalostaa mieltä. Jumala on usein käyttänyt hengellisiä lauluja koskettamaan syntisten sydämiä ja johtamaan parannukseen. Sitä vastoin ala-arvoinen musiikki alentaa moraalialia ja loitontaa meitä Jumalan vaikutuspiiristä.

Meidän on oltava huolellisia musiikin valinnassa kotona, sosiaalisissa tilaisuuksissa, kouluissa ja seurakunnissa. Niitä melodioita, jotka ovat verrattavissa jazziin, rock-musiikkiin tai muihin niiden kaltaisiin musiikin muotoihin [hybrid forms], tulee välttää samoin kuin sanoituksia, jotka ilmaisevat typeriä tai alarvoisia tuntemuksia. (Ks. s. 93, 97 sekä yllä Virkistäytyminen ja viihde, 2. kpl.)

Yhteenveto

Elämme keskellä viimeisten päivien vaaroja kantaen vastuuta viimeisen pelastusjoukon nopeasta julistamisesta maailmalle. Odotamme tuomiota, jonka huipentuma on, kun vanhurskaus astuu voimaan kaikkialla maailmassa. Pyhit-

täkäämme Jumalalle ruumiimme, sielumme ja henkemme päättäen pitää yllä korkeita elämän ihanteita, joiden tulee olla luonteenomaisia heille, jotka odottavat Herransa paluuta.

13. LUKU

Avioliitto, avioero ja uudelleen avoituminen

Ihmissuhteet

Jumalan on antanut ihmiselle tarpeen ihmissuhteisiin, jotka tuottavat sekä iloa että hyötyä. ”Ihmisten väliset suhteet hiovat ja jalostavat mieltä. Sosiaalisen kanssakäymisen seurauksena syntyy tuttavuuksia ja solmitaan ystävyysseiteitä, jotka johtavat sydänten ykseyteen ja rakkauden ilmapiiriin, mikä ilahduttaa taivasta.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 6, s. 172.

Eri sukupuolten välinen sovelias kanssakäyminen on hyödyksi molemmille osapuolille. Tällaisen seurustelun tulisi olla moraalisesti moitteetonta ja siinä olisi otettava huomioon tietyt normit, jotka on annettu ihmisen parhaaksi. Paholaisen tarkoitus on turmella kaikki hyvä, ja parhaan turmeleminen johtaa usein pahimpaan.

Nykyaikana ihanteet, jotka tekevät näistä ihmissuhteista turvallisia ja onnellisia, ovat romuttumassa hälyttävässä määrin. Moraalisten ja uskonnollisten periaatteiden hylkääminen on suuressa määrin rappeuttanut sukupuolten välisen kanssakäymisen johtaen moraalittomuuteen, luonnottomiin sukupuolisuhteisiin, insestiin ja lasten seksuaaliseen hyväksikäyttöön.

Miljoonat ovat hylänneet raamatulliset käyttäytymisnormit ja vaihtaneet avioliiton ja vanhemmuuden pyhät kokemukset synnin katkeriin hedelmiin. Nämä paheet eivät ainoastaan turmele perhekeskeisen yhteiskunnan rakennetta, vaan perheiden rikkoutuminen vuorostaan edistää ja synnyttää lisää näitä ja muita paheita. Lasten ja nuorten vääristyneen elämän seuraukset ovat huolestuttavia. Niiden vaikutus yhteiskuntaan on tuhoisa ja pahuutta edistävä.

Nämä paheet ovat yhä julkeampia ja uhka kristillisen kodin ihanteille ja tavoitteille. Aviorikokset, pornografia ja kaikenlainen seksuaalinen hyväksikäyttö (puolison, lasten tai vanhusten), insesti sekä homoseksuaalisuuden tai lesbouden harjoittaminen ovat Jumalan alkuperäisen suunnitelman vääristymiä ja kuvastavat ihmisyyden särkyneisyyttä. Kun Raamatun selvät opetukset (2. Moos. 20:14; 3. Moos. 18:22, 29 ja 20:13; 1. Kor. 6:9; 1. Tim. 1:10; Room. 1:20–32) kielletään ja niiden varoitukset hylätään ja vaihdetaan inhimillisiin mielipiteisiin, syntyy runsaasti epävarmuutta ja hämmennystä. Varhaisista ajoista ja kulttuureista alkaen Paholaisen suunnitelma on aina ollut saada ihmiset unohtamaan, että Jumala on heidän Luojansa ja että luodessaan ihmiset ”kuvakseen” hän loi heidät ”mieheksi ja naiseksi” (1. Moos. 1:27).

Jumalan sana varoittaa turmeluksesta, joka on seurausta siitä, että maailma on seksuaalisuuden riivaama ja että se tavoittelee aistillisia nautintoja. Kristus tuli kuitenkin tuhoamaan Paholaisen aikaansaannot ja solmimaan uudelleen suhteen ihmisen ja hänen **Luojansa välille. Vaikka olemmekin langenneita Aadamissa** ja synnin vankeja, niin ne, jotka ovat Kristuksessa, armahdetaan täydellisesti, ja he saavat oikeuden valita uudelleen paremman tien, joka johtaa täydelliseen uudistumiseen. Turvautumalla ristiin ja Pyhän Hengen voimaan voimme kaikki vapautua synnillisten tapojen otteesta, kun meidät uudistetaan Luojamme kuvaksi.

Vanhempien ja nuoria hengellisesti kasvattavien velvollisuutena on kohdata myötätuntoisesti ja ymmärtävästi nuoret ja heidän ongelmansa. Meidän tulee pyrkiä luomaan heille kristillinen sosiaalinen verkosto ja saada heihin hengellinen yhteys, jotta he omaksuisivat kristilliset ihanteet ja kristillisen uskon innoituksen ja voiman.

Vaikka vanhempamme tai ikätoverimme olisivat tehneet virheitä, meidän vastuullamme ja etuoikeutenamme on saavuttaa kristillisen miehuuden ja naiseuden korkea ihanne. Raamatun tutkiminen sitä kunnioittaen, luonnon toiminnan syvälinen tunteminen, tarkka ruumiillisista voimista huolehtiminen, päämäärätietoisuus, kestävä **rukous sekä vilpitön ja epäitsekäs palvelu lähimmäisten** hyväksi rakentavat kristillistä luonnetta, joka suojelee meitä pahalta ja tekee meistä yksilöitä, jotka vaikuttavat innoittavasti ja kohottavasti yhteiskunnassa.

Sen paremmin aikuisten kuin nuortenkaan sosiaalisten tapahtumien ei tulisi olla joutavaa ajanvietettä, vaan iloista yhdessäoloa, joka kehittää mielen ja hengen voimia. Hyvä musiikki, rakentava keskustelu, hyvät lausunta- ja muut esitykset, soveliaat kuva- tai filmiesitykset, kehittävät pelit ja leikit ja ennen kaikkea ulospäin suuntautuvan toiminnan suunnittelu siunaavat ja vahvistavat kaikkia. Pääkonferenssin nuorisajaosto on julkaissut käyttökelpoista aineistoa ja käytännöllisiä ehdotuksia tällaisten tilaisuuksien järjestämistä varten sekä opastusta ihmissuhteisiin.

Kotimme ovat parhaita mahdollisia paikkoja yhdessäoloa varten. Mikäli kodit ovat liian ahtaita tällaisia kokoontumisia varten eikä seurakunnalla ole sopivia tiloja, seurakunnan tulee pyrkiä etsimään paikka, johon ei liity kristillisten ihanteiden vastaisia vaikutuksia. Tällaisia eivät ole kristilliselle ilmapiiirille ja normeille vieraat, yleensä kaupallisiin huvi- ja urheilutilaisuuksiin tarkoitettut sosiaaliset tilat.

Nuorten ohjaaminen

Nuorten ja ikävuosiltaan vanhempien välisellä iloisella ja sydämellisellä suhteella on mitä myönteisin ja kehittävin vaikutus lasten ja nuorten elämään. ”On vaara, että vanhemmat ja opettajat – epäonnistuvat muodostamaan yhteyden lastensa ja oppilaittensa kanssa.” – White, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 76. Kotiemme, koulujemme ja muiden laitostemme velvollisuus on huolehtia niiden nuorten maineesta ja siveellisestä tasosta, jotka on uskottu **näiden huostaan. Vanhempien** tulisi selkeästi asettua tukemaan sääntöjä niissä laitoksissa, joissa heidän

nuoriaan ja lapsiaan on, ja heidän tulisi pitää niitä vastaavasti yllä kodeissaan. Jotta tämä olisi mahdollista, heidän on opittava olemaan tovereita, joiden kanssa lapset mielellään ovat. Aikuistuvat nuoret kantavat kuitenkin pääasiallista vastuuta siitä, että heidän suhteensa vanhempiin ja muihin ohjaajiin on arvostava ja onnellinen.

Seurusteleminen

Seurustelemista pidetään sellaisena valmistavana aikana, jolloin toisiinsa jo kiintyneet mies ja nainen tutustuvat toisiinsa läheisesti ja valmistautuvat aiottua avioliittoa varten.

”Avioliittoa harkitsevien on tarkoin punnittava jokaista mielipidettä ja seurattava jokaisen luonteenpiirteen kehitystä henkilössä, johon he aikovat liittää elämänsä kohtalon. Vaatimattomuuden, yksinkertaisuuden, vilpittömyyden ja halun miellyttää Jumalaa tulee näkyä jokaisessa avioliittoa kohti otetussa askeleessa. Avioliitto vaikuttaa elämään sekä tässä että tulevassa maailmassa. Vilpittön kristitty ei tee suunnitelmia, joita Jumala ei voi hyväksyä.” – White, *Suuren Lääkärin seuraajana*, s. 289.

Näiden periaatteiden noudattamatta jättäminen kristillisessä seurustelussa voi johtaa tragediaan. Onnellisen ja menestyksekkään kodin edellytyksenä on, että aviopuolisot ovat yksimielisiä ihanteista ja päämääristä. Avioparien eriävät mielipiteet ja periaatteet hengellisissä kysymyksissä tuovat helposti särön kodin onneen, ja johtavat hämminkiin, sekaannukseen ja epäonnistumiseen lasten kasvatuksessa. Raamattu neuvoo: ”Älkää ryhtykö epäuskoisten aisapariksi.” (2. Kor. 6:14.)

”Perhesiteet ovat läheisimmät, hellimmät ja pyhimät siteet maailmassa. Ne on tarkoitettu ihmiskunnan siunaukseksi. Ja siunaukseksi ne muodostuvatkin aina siellä, missä avioliitto solmitaan järkevästi, jumalanpelossa ja tietoisina sen tuomista velvollisuuksista.” – White, *Kodin ihanteita*, s. 16.

Jumalan palveleminen, sapatin pyhittäminen, virkistäytyminen, ihmissuhteet, varojen käyttö ja lasten kasvatust ovat onnellisen perhesuhteen tärkeitä elementtejä. Erimielisyydet näissä asioissa saattavat usein johtaa vaikeuksiin perheen ihmissuhteissa, masentumiseen ja lopulta kokonaan kristillisen kokemuksen menettämiseen. Siksi ennen avioliiton solmimista kihlaparin tulisi käydä näitä asioita koskevia keskusteluja pastorin kanssa, jotta avioliittoon olisi riittävästi valmistauduttu.

”Lähteekö kaksi yhdessä kulkemaan, jos eivät ole siitä sopineet?” (Aam. 3:3). Avioliiton onni ja menestys riippuvat osapuolten sopusoinnusta, mutta uskovainen ja ei-uskova poikkeavat jyrkästi toisistaan mieltymyksiltään, taipumuksiltaan ja tavoitteiltaan. He palvelevat eri isäntiä, jotka eivät voi sopia keskenään. Olkoot toisen periaatteet miten puhtaita ja oikeita tahansa, ei-uskovan kumppanin vaikutus on omiaan loitontamaan häntä Jumalasta.” – White, *Patriarchs and Prophets*, s. 174.

Profetian henki varoittaa johdonmukaisesti avioliitosta uskovan ja ei-uskovan välillä ja edelleen varoittaa liittoutumisesta toisten kristittyjen kanssa, ”jotka

eivät ole hyväksyneet tälle ajalle tarkoitettua totuutta”. – White, *Testimonies for the Church*, osa 5, s. 364. Avioliitot ovat todennäköisesti kestävämpiä ja perhelämä toteuttaa paremmin Jumalan suunnitelmaa, jos aviopuolisoita yhdistävät yhteiset hengelliset arvot ja elämäntavat. Näistä syistä kirkko varoittaa vakavasti solmimasta avioliittoa adventistin ja ei-adventistin välillä ja vakavasti kehottaa pastoreitaan olemaan toimittamatta tällaista avioliittoon vihkimistä.

Kirkko tunnustaa, että on kuitenkin seurakunnan jäsenen oma valinta, kenen kanssa hän aikoo avioitua. Kuitenkin kirkko toivoo, että mikäli seurakunnan jäsen valitsee ei-adventistin aviopuolisokseen, kihlapari tiedostaa ja hyväksyy sen, että adventistipastorin, joka on lupautunut ylläpitämään edellä kuvattuja ihanteita, ei edellytetä suorittavan heidän avioliittoon vihkimistään.

Jos tällainen avioliitto kuitenkin solmitaan, seurakunnan tulee osoittaa avio-
paria kohtaan rakkautta ja huolenpitoa tavoitteenaan kannustaa heitä täydelliseen yhteyteen Kristuksessa.

Avioliitto

Avioliitto on jumalallinen instituutio, jonka Jumala itse perusti ennen syntiinlankeemusta, jolloin kaikki, myös avioliitto, ”oli erittäin hyvää” (1. Moos. 1:31, RK 2012). ”Siksi mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että he tulevat yhdeksi lihaksi.” (1. Moos. 2:24.) ”Jumala juhlisti ensimmäistä avioliittoa. Tämä asetus on siis kaikkeuden Luojan säätämä. ’Avioliitto pidettäköön kunniaissa’ [Hepr. 13:4] yhtenä Jumalan ensimmäisistä lahjoista ihmiselle. Se on toinen niistä kahdesta säädöksestä, jotka Aadam syntiinlankeemuksen jälkeen otti mukaansa paratiisin porttien ulkopuolelle.” – White, *Adventist Home*, s. 25, 26.

Jumalan tarkoitus oli, että Aadamin ja Eevan avioliitto olisi mallina kaikille tuleville avioliitoille. Kristus vahvisti tämän alkuperäisen suunnitelman: ”’Ettekö ole lukeneet, että Luoja alun perin teki ihmisen mieheksi ja naiseksi?’ Ja hän jatkoi: ’Sen tähden mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että nämä kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. He eivät siis enää ole kaksi, he ovat yksi. Ja minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako.’” (Matt. 19:4–6.) Jumalan säätämä avioliitto on täten yksiavioinen heteroseksuaalinen, yhden miehen ja yhden naisen välinen liitto.

Siten avioliitto on julkinen ja laillinen elinikäinen sitoumus miehen ja naisen välillä sekä elinikäinen sitoumus avioparin ja Jumalan välillä (Mark. 10:2–9; Room. 7:2). Paavali osoittaa, että Kristuksen suhde seurakuntaan toimii mallina aviomiehen ja -vaimon väliselle suhteelle (Ef. 5:31, 32). Jumala tarkoitti avioliiton yhtä pysyväksi suhteeksi kuin mikä vallitsee Kristuksen ja seurakunnan välillä.

Avioliitossa toteutettava sukupuolinen kanssakäyminen on Jumalan ihmiskunnalle antama pyhä lahja. Se on avioliiton olennainen osa ja kuuluu vain avioliittoon (1. Moos. 2:24; Sananl. 5:15–20). Tämä intiimiyys, joka on tarkoitettu vain aviomiehen ja -vaimon väliseksi, edistää läheisyyttä, onnea ja turvallisuutta sekä takaa ihmissuvun jatkumisen.

Ykseys avioliitossa toteutuu molemminpuolisen kunnioituksen ja rakkauden avulla. Kumpikaan ei ole toisen yläpuolella (Ef. 5:21–28). ”Avioliitto, elinikäinen liitto, on Kristuksen ja hänen seurakuntansa välisen liiton vertauskuva. Se henki, jota Kristus osoitti seurakuntaa kohtaan, on sama henki, jota miehen ja vaimon tulee osoittaa toisiaan kohtaan.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 7, s. 46. Jumalan sana tuomitsee väkivallan käytön ihmissuhteissa (1. Moos. 6:11, 13; Ps. 11:5; Jes. 58:4, 5; Room. 13:10; Gal. 5:19–21). On Kristuksen hengen mukaista rakastaa toisia ja hyväksyä heidät, pyrkiä tukemaan ja rakentamaan heitä alistamisen, kaltoin kohtelun ja halveksunnan sijasta (Room. 12:10; 14:19; Ef. 4:26; 5:28, 29; Kol. 3:8–14; 1. Tess. 5:11). Kristuksen seuraajien keskuudessa ei saa esiintyä itsevaltaisuutta eikä vallankäyttöä (Matt. 20: 25–28; Ef. 6:4). Väkivalta avioliitossa ja perheessä on tuomittavaa (ks. White, *Kodin ihanteita* s. 320).

”Ei aviomiehen eikä -vaimonkaan tule vaatia itselleen määräysvaltaa. Herra on esittänyt periaatteen, jota tulee käyttää ohjenuorana tässä asiassa. Miehen tulee hoivata vaimoaan niin kuin Kristus hoivaa seurakuntaa. Ja vaimon tulee kunnioittaa ja rakastaa miestänsä. Kummankin tulee vaalia ystävällisyyden henkeä ja varoa milloinkaan murehduttamasta tai loukkaamasta toista.” – White, *Testimonies for the Church*, osa 7, s. 47.

Synnin tulo maailmaan vahingoitti avioliittoa. Kun Aadam ja Eeva lankesivat syntiin, he kadottivat yhteyden, joka heillä oli ollut Jumalan kanssa ja joka heillä oli ollut keskenään (1. Moos. 3:6–24). Syyllisyys, häpeä, syytely ja kipu alkoivat leimata heidän suhdettaan. Siellä missä synti hallitsee, siellä näkyvät sen surulliset vaikutukset, kuten vieraantuminen, uskottomuus, laiminlyönnit, hyväksikäytöt, seksuaaliset poikkeavuudet, toisen alistaminen, väkivalta, hylkääminen, asumus- ja avioerot.

Moniavioisuus on myös seurausta synnin vaikutuksesta avioliiton instituution. Vaikka moniavioisuutta esiintyi Vanhan testamentin aikoina, se ei ole sopusoinnussa Jumalan suunnitelman kanssa. Jumalan suunnitelma avioliiton suhteen edellyttää, että hänen kansansa hylkää sellaiset kulttuurissa vallitsevat tavat, jotka ovat ristiriidassa Raamatun opetuksen kanssa.

Kristilliseen käsitykseen avioliitosta kuuluu:

1. *Jumalallinen ihanne palautetaan ennalleen Kristuksessa* – Pelastaessaan maailman synnistä ja sen seurauksista Jumala pyrkii palauttamaan myös avioliiton sen alkuperäisen ihanteen mukaiseksi. Tämän ihanteen on määrä toteutua niiden elämässä, jotka ovat uudestisyntyneet Kristuksen valtakuntaan, joiden sydämen Pyhä Henki on pyhittänyt ja joiden pääasiallisena tavoitteena elämässä on Herran Jeesuksen Kristuksen korottaminen. (Ks. myös 1. Piet. 3:7; White, *Vuorisaarna*, s. 50–51.)

2. *Ykseys ja tasa-arvo palautetaan ennalleen Kristuksessa* – Evankeliumi korostaa miehen ja vaimon toisiaan kohtaan osoittamaa rakkautta ja keskinäistä alistamista (1. Kor. 7:3, 4; Ef. 5:21). Aviomiehen johtajuuden mallina on Kristuksen uhrautuva rakkaus ja palvelu seurakuntaa kohtaan (Ef. 5:24, 25). Sekä Pietari

että Paavali korostavat kunnioituksen merkitystä avioliitossa (1. Piet. 3:7; Ef. 5:22, 23).

3. *Armo tarjona kaikille* – Jumalan pyrkimyksenä on eheyttää ja sovittaa itsensä kanssa kaikki ne, jotka ovat epäonnistuneet jumalallisen ihanteen saavuttamisessa (2. Kor. 5:19). Tämä koskee myös niitä, joiden avioliitto on särkynyt.

4. *Kirkon tehtävä* – Mooses Vanhassa testamentissa ja Paavali Uudessa testamentissa käsitelivät niitä ongelmia, joita avioliiton rikkoutuminen aiheutti (5. Moos. 24:1–5; 1. Kor. 7:11). Molemmat ylläpitivät avioliiton ihannetta ja antoivat sille tukensa. Heidän rakentava toimintansa tähtäsi siihen, että ne, jotka olivat epäonnistuneet jumalallisen ihanteen noudattamisessa, palautuisivat ennalleen ja eheytyisivät. Samoin kirkkoakin kutsutaan nykyaikana ylläpitämään ja vahvistamaan Jumalan avioliitolle asettamaa ihannetta ja olemaan samanaikaisesti anteeksiantava, eheyttävä ja parantava yhteisö, joka avioliiton rikkoutumisen tapahduttua osoittaa ymmärtämystä ja myötätuntoa.

Avioero

Vaikka avioero on vastoin sitä alkuperäistä tarkoitusta, joka Jumalalla oli asettaessaan avioliiton (Matt. 19:3–8; Mark. 10:2–9), Raamattu ei kuitenkaan ole vai-tonainen siitä. Koska avioero oli yksi syntiinlankeemuksen seurauksista, tarvittiin Raamattuun sääddöksiä, joiden tarkoituksena oli rajoittaa sen aiheuttamaa vahinkoa (5. Moos. 24:1–4). Raamattu pyrkii johdonmukaisesti korostamaan avioliiton arvoa ja vastustamaan avioeroa. Se tekee näin kuvailemalla aviollisen rakkauden ja uskollisuuden iloja (Sananl. 5:18–20; Laul. l. 2:16; 4:9–5:1), viittaamalla Jumalan ja hänen kansansa väliseen avioliiton kaltaiseen suhteeseen (Jes. 54:5; Jer. 3:1), korostamalla anteeksiannon ja avioliiton uudistumisen mahdollisuutta (Hoos. 3:1–3) sekä osoittamalla, miten Jumala inhoaa avioeroa ja siitä aiheutuvaa kärsimystä (Mal. 2:15, 16). Jeesus uudisti luomiseen perustuvan näkemyksen avioliitosta elinikäisenä sitoutumisena miehen ja naisen välillä sekä avioparin ja Jumalan välillä (Matt. 19:4–6; Mark. 10:6–9). Monet Raamatun opetukset vahvistavat avioliiton asemaa ja pyrkivät ratkaisemaan ongelmia, jotka ovat omiaan heikentämään tai tuhoamaan avioliiton perustuksia (Ef. 5:21–33; Hepr. 13:4; 1. Piet. 3:7).

Avioliiton perustana ovat rakkaus, lojaalius, uskollisuus, luottamus ja keskinäinen tuki, joihin molemmat puoliset ovat sitoutuneet Jumalalle kuuliaisina (1. Moos. 2:24; Matt. 19:6; 1. Kor. 13; Ef. 5:21–29; 1. Tess. 4:1–7). Raamatussa tunnustetaan, että traagiset olosuhteet voivat johtaa avioliiton särkymiseen, kun näitä periaatteita rikotaan.

Jumalallinen armo on ainoa lääke avioeron aiheuttamaan särkyneisyyteen. Kun avioliitto epäonnistuu, molempia osapuolia tulisi rohkaista miettimään kokemustaan ja etsimään selvyyttä siitä, mikä on Jumalan tahto heidän elämänsä suhteen. Jumala tarjoaa lohtua niille, joita on haavoitettu. Jumala hyväksyy myös

niiden katumuksen, jotka ovat syllistyneet kaikkein tuhoisimpiin synteihin – sellaisiin, joiden seuraamuksia ei voida korjata (2. Sam. 11; 12; Ps. 34:19; 86:5; Joel 2:12, 13; Joh. 8:2–11; 1. Joh. 1:9).

Raamattu hyväksyy avioeron perusteeksi aviorikoksen ja haureuden (Matt. 5:32) samoin kuin tilanteen, jossa ei-uskova puoliso hylkää uskovan puolisonsa (1. Kor. 7:10–15).

Raamatussa ei ole suoranaista opetusta avioeron jälkeisestä uudelleen avioitumisesta. Kuitenkin Jeesuksen sanoissa (Matt. 19:9) on voimakas viittaus siihen suuntaan, että se puolisoista, joka on pysynyt uskollisena, mutta jonka puoliso on ollut uskoton avioliittoaikana, on oikeutettu solmimaan uuden avioliiton.

Kirkon kanta avioeroon ja eronneiden avioitumiseen

Hyväksyessään Raamatun opetuksen avioliitosta kirkko on tietoinen siitä, että monissa tapauksissa aviosuhde ei toteudu ihanteellisesti. Avioeron ja uudelleen avioitumisen ongelma voidaan nähdä oikeassa valossa vain silloin, kun sitä tarkastellaan taivaan näkökulmasta ja kun sen taustana nähdään Eedenin puutarha.

Keskeistä Jumalan pyhälle suunnitelmalle tässä maailmassa oli luoda hänen oman kuvansa kaltaisia olentoja, jotka lisääntyisivät ja täyttäisivät maan sekä eläisivät yhdessä puhtaudessa, sopusoinnussa ja onnellisina. Jumala teki Eevan Aadamin kylkiluusta ja antoi hänet Aadamille vaimoksi. Näin asetettiin avioliitto. Jumala itse oli avioliiton asettaja ja Jumala itse toimitti ensimmäisen avioliittoon vihkimisen. Kun Herra oli ilmoittanut Aadamille, että Eeva todella oli luu hänen luustaan ja liha hänen lihastaan, ei Aadamin mielessä herännyt milloinkaan epäily siitä, etteivätkö he kaksi todella olisi olleet yksi liha. Eikä kummankaan mieleen koskaan noussut epäily siitä, etteikö Jumala ollut suunnitellut heidän kotiansa iäti kestäväksi.

Kirkko pitääyty varaukselta tähän käsitykseen avioliitosta ja kodista ja uskoo, että tämän korkean käsityksen madaltaminen merkitsisi myös taivaallisen ihanteen madaltamista. Käsitys, jonka mukaan avioliitto on jumalallinen asetus, perustuu pyhään Raamattuun. Samoin kaikki keskustelu ja perustelut, jotka liittyvät avioeron ja eronneiden uudelleen avioitumisen vaikeaan kysymykseen, tulee jatkuvasti saattaa sopusointuun Eedenissä ilmaistun pyhän ihanteen kanssa.

Kirkko uskoo Jumalan lakiin ja myös Jumalan anteeksiantavaan armoon. Se uskoo, että ne, jotka ovat rikkoneet avioeroa ja uudelleenavioitumista koskevia periaatteita, voivat saavuttaa voiton ja pelastuksen aivan yhtä varmasti kuin ne, jotka ovat joissakin muissa kohdin rikkoneet Jumalan pyhiä periaatteita vastaan.

Minkään tässä esitetyn tarkoituksena ei ole väheksyä Jumalan armoa tai Jumalan anteeksiantamusta. Herran pelossa kirkko esittää tässä ne periaatteet ja menettelytavat, joita on sovellettava avioliittoon, avioeroon ja eronneiden uudelleen avioitumiseen.

Vaikka Jumala yksin suoritti ensimmäisen avioliittoon vihkimisen, niin tässä

maailmassa ihmiset elävät siviilihallinnon alaisina. Siksi avioliitolla on sekä jumalallinen että yhteiskunnallinen luonteensa. Avioliiton jumalallista puolta hallitsee Jumalan laki, yhteiskunnallista puolta taas kunkin maan lainsäädäntö.

Näihin opetuksiin nojaten kirkon kannanotto on seuraavanlainen:

1. Kun Jeesus sanoi: ”minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erotako”, hän vahvisti kirkolle käyttäytymisnormin armon aikakaudella. Se ylittää aina sellaiset siviililainsäädännön aviosuhdetta koskevat säädökset, jotka ovat sallivampia kuin Jumalan laki. Hän antaa tässä seuraajilleen säännön, jota heidän on noudatettava riippumatta siitä, salliiiko valtio tai vallitseva käytäntö suurempia vapauksia. ”Vuorisaarnassaan Jeesus teki selväksi, ettei avioiteitä voinut katkaista muu kuin uskottomuus aviolupaukselle.” – White, *Vuorisaarna*, s. 50. (Matt. 5:32; 19:9.)

2. Uskottomuuden aviolupaukselle on yleensä katsottu tarkoittavan aviorikosta tai haureutta. Uuden testamentin sana ’haureus’ merkitsee myös tiettyjä muita seksuaalisia poikkeavuuksia (1. Kor. 6:9; 1. Tim. 1:9,10; Room. 1:24–27). Siksi seksuaalisia poikkeavuuksia, joihin luetaan myös inesti, lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö ja homoseksuaalisuuden harjoittaminen, on pidettävä sukupuolisuuden väärentyminä ja avioliiton jumalallisen tarkoituksen vastaisina. Sellaisina ne ovat asumuseroon tai avioeroon oikeuttavia syitä.

Vaikka Raamattu sallii avioeron edellä mainituista syistä, samoin kuin siinä tapauksessa, että ei-uskova puoliso hylkää uskovan puolisonsa (1. Kor. 7:10–15), seurakunnan ja asianomaisten tulisi pyrkiä saamaan aikaan sovinto. Puolisoita tulisi kehottaa osoittamaan Kristuksen kaltaista anteeksiannon henkeä toisiaan kohtaan ja alttiutta korjata suhde. Seurakuntaa kehoitetaan suhtautumaan parisuntaan rakastavasti ja rakentavasti, jotta suhteen eheytyminen helpottuisi.

3. Siinä tapauksessa, että sovintoa ei saada aikaan, sillä aviopuolisolla, joka on pysynyt uskollisena aviolupauksen rikkonutta puolisoaan kohtaan, on Raamatun mukaan oikeus saada avioero sekä solmia uusi avioliitto.

4. Puoliso, joka on rikkonut aviolupauksen (katso 1 ja 2 edellä), on seurakunnan toimesta asetettava seurakuntakurin alaiseksi. (Ks. luku 7, s. 64–70.) Jos kysymyksessä oleva puoliso osoittaa aitoa katumusta, hänet voidaan asettaa määräajaksi seurakuntakurin alaiseksi, sen sijaan että hänet erotettaisiin seurakunnan jäsenyydestä. Jos puoliso ei osoita todellista katumusta, hänet on poistettava seurakunnan jäsenyydestä. Milloin rikkomus on tuottanut julkista häpeää Jumalan asialle, seurakunta voi, pitääkseen yllä korkeita ihanteitaan ja suojellakseen mainettaan, erottaa asianomainen seurakunnan jäsenyydestä.

Kaikkia näitä seurakuntakurin muotoja on seurakunnan sovellettava tavalla, jonka tarkoituksena on saada seurakuntakurin kaksi tavoitetta toteutumaan – korjata ja ennallistaa. Kristuksen evankeliumin mukaisesti kurin eheyttävä puoli

on aina sidottu syntisen aitoon muuttumiseen uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.

5. Puolisolla, joka on rikkonut aviolupauksensa ja eronnut, ei ole moraalista oikeutta solmia uutta avioliittoa niin kauan kuin aviolupaukselleen uskollisena pysynyt aviopuoliso yhä elää, pysyy naimattomana ja siveänä. Mikäli aviolupauksensa rikkonut solmii tästä huolimatta uuden avioliiton, hänet on erotettava seurakunnan jäsenyydestä. Samoin on henkilö, jonka kanssa hän solmii avioliiton, erotettava seurakunnan jäsenyydestä, mikäli hän on seurakunnan jäsen.

6. Joskus aviosuhde huononee siihen pisteeseen, että puolisoiden on parempi erota. ”Naimisissa oleville taas annan käskyn, en minä vaan Herra: vaimo ei saa erota miehestään. Jos hän kuitenkin eroaa, olkoon menemättä enää naimisiin tai sopikoon miehensä kanssa. Samoin ei mies saa erota vaimostaan.” (1. Kor. 7:10, 11.) Monissa tällaisissa tapauksissa lasten huoltajuus, omaisuuden jako ja vieläpä henkilökohtainen turvallisuus saattaa tehdä välttämättömäksi muuttaa siviilissäytyä. Tällaisissa tapauksissa saattaa joissakin maissa olla mahdollista turvautua asumuseroon. Joidenkin maiden lainsäädäntö ei kuitenkaan tunne asumuseroa, ainoastaan avioeron.

Asumusero tai avioero, joka ei perustu esim. fyysiseen väkivaltaan tai uskotomuuteen aviolupausta kohtaan (katso kohdat 1 ja 2 edellä), ei anna kummallekään osapuolelle Raamatun mukaista oikeutta avioitua uudelleen, ellei toinen osapuoli ole sitä ennen avioitunut, tehnyt aviorikosta, syyllistynyt haureuteen tai kuollut. Mikäli näin avioeron saanut seurakunnan jäsen avioituu uudelleen ilman raamatullisia perusteita, hänet tulee erottaa seurakunnan jäsenyydestä. Mikäli henkilö, jonka kanssa hän avioituu, on seurakunnan jäsen, hänetkin tulee erottaa seurakunnan jäsenyydestä. (Ks. s. 64–70.)

7. Jos puoliso on rikkonut aviolupauksensa, eronnut aviopuolisostaan ja erotettu seurakunnasta sekä avioitunut uudelleen, tai jos hän on eronnut muilla kuin kohdissa 1 ja 2 mainituilla perusteilla, avioitunut uudelleen ja erotettu seurakunnan jäsenyydestä, häntä ei voida hyväksyä uudelleen seurakunnan jäseneksi paitsi jäljempänä mainituin edellytyksin.

8. Avioliitto on pyhä sopimus. Se on seurauksiltaan tavanomaisia sopimuksia haastavampi, varsinkin jos perheessä on lapsia. Kun aviolupauksen rikkonut katuva haluaa liittyä uudelleen seurakunnan jäseneksi, hänen uudelleen liittämisenä on mahdollista vain tietyissä rajoissa. Katuvan henkilön anomus uudelleen jäseneksi ottamisesta tulee lähettää ennen lopullista päätöstä seurakunnan toimesta pastorin tai aluejohtajan välityksellä piirikunnan johtokunnan käsiteltäväksi ohjeiden ja suositusten saamiseksi niistä mahdollisista menettelytavoista, joita seuraamalla katuva tai katuvat voivat päästä jälleen seurakunnan jäseniksi.

9. Edellä mainituista syistä seurakunnasta erotetut henkilöt on yleensä kastettava uudelleen ennen heidän ottamistaan seurakunnan jäseniksi. (Ks. s. 52, 53, 69, 70.)

10. Kun henkilö on erotettu ja otettu uudelleen seurakunnan jäseneksi siten kuin kohdassa 8 on esitetty, tulee seurakunnan ykseyden ja harmonian vaalimisessa noudattaa suurta huolellisuutta eikä antaa tällaiselle henkilölle johtajan vastuuta, etenäkään sellaista, joka edellyttää tehtävään vihkimistä, ilman, että siitä huolellisesti neuvotellaan piirikunnan johdon kanssa.

11. Kenelläkään pastorilla ei ole oikeutta suorittaa sellaisen henkilön avioliittoon vihkimistä, jolla edellä olevan perusteella ei ole raamatullista oikeutta avioitua uudelleen.

Seurakunta ja perheet

Kristuksen välikappaleena kirkon tulee palvella jäseniään heidän kaikissa tarpeissaan ja hoivata heitä niin, että kaikki voivat kasvaa ja saavuttaa kypsän kristillisen kokemuksen. Tämä on erityisen tarpeellista silloin, kun jäsenet joutuvat tekemään ratkaisuja, jotka vaikuttavat heihin koko loppuelämänsä ajan, kuten ratkaisu avioitua. Se on tarpeellista myös silloin, kun jäsenet kohtaavat tuskallisia kokemuksia, kuten avioeron. Kun avioliitto on vaarassa luhistua, osapuolien itsensä samoin kuin niiden, jotka seurakunnassa ja perhepiirissä koettavat heitä auttaa, tulisi kaikin tavoin pyrkiä saamaan aikaan sovinto sopusoinnussa ihmissuhteiden korjaamista koskevien jumalallisten periaatteiden kanssa (Hoos. 3:1-3; 1. Kor. 7:10, 11; 13:4-7; Gal. 6:1).

Seurakunnan tai seurakuntamme muiden organisaatioiden kautta on saatavissa apukeinoja, jotka voivat tukea jäseniä lujan kristillisen kodin luomisessa. Näihin keinoihin kuuluvat tuki ja ohjaus (1) avioliittoon valmistuville kihlapareille, (2) aviopareille ja perheille ja (3) särkyneille perheille ja avioeron kokeneille.

Pastorin ohjaus ja tuki on tärkeätä avioliittoa solmittaessa ja avioliiton vahvistamisessa. Pastorin tuki on myös tärkeä avioeron jälkeisessä tervehtymisessä ja eheytymisessä. Jälkimmäisessä tapauksessa pastorin työhön kuuluu sekä kurinpidollisia että sielunhoidollisia toimenpiteitä. Siihen sisältyy tapauksesta tiedottaminen olennaisilta osiltaan, mutta arkaluontoisten tietojen paljastamisessa on kuitenkin noudatettava suurta arvostelukykä ja hienotunteisuutta. Tämän eettisen näkökulman huomioonottaminen ei kuitenkaan yksin saa olla perusteena niiden kurinpidollisten toimien välttämiseksi, joita on esitetty edellä kohdissa 1-11.

Jumala antaa anteeksi, niin tulee seurakunnan jäseniäkin kehottaa antamaan anteeksi erehtyneille (Jes. 54:5-8; Matt. 6:14, 15; Ef. 4:32). Raamattu kehottaa kärsivällisyyteen, myötätuntoon ja anteeksiantoon erehtyneitä kohtaan (Matt. 18:10-20; Gal. 6:1, 2). Sinä aikana, jolloin yksityisiin henkilöihin sovelletaan seurakuntakuria joko tietyn määräjän tai seurakunnan jäsenyydestä erottamise-

na, Jumalan välikappaleena toimivan seurakunnan tulee kaikin keinoin ylläpitää heihin hoivaavaa ja hengellisesti ravitsevaa yhteyttä.

14. LUKU

Seitsemännen päivän adventistien peruluonteiset opinkohdat

Seitsemännen päivän adventistit hyväksyvät ainoaksi tunnustuskirjاکseen Raamatun ja pitävät seuraavia peruluonteisia opinkohtia pyhien kirjoitusten opetuksen mukaisina. Nämä opinkohdat, sellaisina kuin ne tässä esitetään, osoittavat, miten seurakunta ymmärtää ja ilmaisee Raamatun opetuksen. Tätä esitystä voidaan tarkistaa ja muuttaa pääkonferenssin yleiskokouksessa, milloin Pyhä Henki johdtaa seurakuntaa ymmärtämään paremmin Raamatun totuutta tai kun se oppii paremmin kielellisesti ilmaisemaan Jumalan pyhän sanan totuuksia.

1. Pyhä Raamattu

Pyhä Raamattu, Vanha ja Uusi testamentti, on Jumalan innoittamana kirjoitettu Jumalan sana. Innoitetut kirjoittajat puhuivat ja kirjoittivat Pyhän Hengen johtamina. Tässä sanassa Jumala on uskonut ihmiskunnalle pelastumiseen välttämättömän tiedon. Pyhä Raamattu on ylin, arvovaltainen ja erehtymätön ilmoitus Jumalan tahdosta. Se on luonteen mittapuu, kokemuksen koetinkivi, ratkaiseva opin ilmoittaja ja luotettava kirjaus Jumalan teoista historiassa. (Ps. 119:105; Sana. 30:5, 6; Jes. 8:20 RK 2012; Joh. 17:17; 1. Tess. 2:13; 2. Tim. 3:16-17; Hepr. 4:12; 2. Piet. 1:20-21.)

2. Kolminaisuus

On olemassa yksi Jumala: Isä ja Poika ja Pyhä Henki, kolmen yhtä ikuisen persoonan ykseys. Jumala on kuolematon, kaikkivoipa, kaikkietävä, kaikkea korkeampi ja aina läsnä oleva. Hän on ääretön ja ylittää ihmisen käsityskyvyn. Kuitenkin hän on tehnyt itsensä tunnetuksi ilmoittamalla itsensä. Jumala, joka on rakkaus, on ikuisesti arvollinen saamaan koko luomakunnan ylistyksen, palvonnan ja palveluksen. (1. Moos. 1:26; 5. Moos. 6:4; Jes. 6:8; Matt. 28:19; Joh. 3:16; 2. Kor. 1:21-22, 13:14; Ef. 4:4-6; 1. Piet. 1:2.)

3. Isä

Jumala, ikuinen Isä, on koko luomakunnan Luoja, alkulähde, ylläpitäjä ja suvereeni valtiias. Hän on vanhurskas ja pyhä, laupias ja armollinen. Hän on pitkämielinen, ja hänen hyvytensä ja uskollisuutensa on suuri. Pojassa ja Pyhässä Hengessä ilmenevät samat ominaisuudet ja kyvyt kuin Isässä. (1. Moos. 1:1; 5. Moos. 4:35; Ps. 110:1, 4; Joh. 3:16; 14:9; 1. Kor. 15:28; 1. Tim. 1:17; 1. Joh. 4:8; Ilm. 4:11.)

4. Poika

Jumala, ikuinen Poika, tuli ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Hänen kauttaan kaikki luotiin, Jumalan luonne ilmoitetaan, ihmiskunnan pelastus toteutetaan ja maailma tuomitaan. Hän, ikuisesti tosi Jumala, tuli myös tosi ihmiseksi, Jeesukseksi Kristukseksi. Hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Hän eli ja koki kiusauksen ihmisolentona, mutta antoi täydellisen esimerkin Jumalan vanhurskaudesta ja rakkaudesta. Ihmeteoillaan hän ilmensi Jumalan voimaa, ja ne osoittivat hänen olevan Jumalan lupaama Messias. Hän kärsi ja kuoli vapaaehtoisesti ristillä meidän syntiemme tähden ja meidän sijastamme. Hänet herätettiin kuolleista, ja hän astui ylös taivaisiin suorittaakseen palvelusta taivaallisessa pyhäkössä meidän hyväksemme. Hän on tuleva takaisin kirkkaudessa vapauttaakseen lopullisesti kansansa ja saattaakseen kaiken ennalleen. (Jes. 53:4-6; Dan. 9:25-27; Luuk. 1:35; Joh. 1:1-3, 14; 5:22; 10:30; 14:1-3, 9, 13; Room. 6:23; 1. Kor. 15:3-4; 2. Kor. 3:18; 5:17-19; Fil. 2:5-11; Kol. 1:15-19; Hepr. 2:9-18; 8:1-2.)

5. Pyhä Henki

Jumala, ikuinen Henki, toimi yhdessä Isän ja Pojan kanssa luomisessa, ihmiseksi tulemisessa ja lunastuksessa. Hän on yhtä lailla persoona niin kuin ovat Isä ja Poika. Hän innoitti Raamatun kirjoittajia. Hän täytti Kristuksen elämän voimalla. Hän vetää ihmisiä puoleensa ja saattaa heidät synnintuntoon. Ne, jotka vastaavat hänen kutsuunsa, hän uudistaa ja muuttaa Jumalan kuvan kaltaisiksi. Isän ja Pojan lähettämänä hän on aina Jumalan lasten kanssa, jakaa hengellisiä lahjoja seurakunnalle, antaa sille voiman todistaa Kristuksesta ja sopusoinnussa Pyhän Raamatun kanssa johtaa seurakuntaa tuntemaan koko totuuden. (1. Moos. 1:1-2; 2. Sam. 23:2; Ps. 51:13; Jes. 61:1; Luuk. 1:35; 4:18-19; Joh. 14:16-18, 26; 15:26; 16:7-13; Ap. t. 1:8; 5:3; 10:38; Room. 5:5; 1. Kor. 12:7-11; 2. Kor. 3:18; 2. Piet. 1:21.)

6. Luominen

Jumala on Raamatussa esittänyt luotettavan historian kuvauksen luomistyöstään. Hän loi maailmankaikkeuden, ja taannoisessa kuusi päivää kestäneessä luomistyössä ”*Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on*” sekä lepäsi seitsemäntenä päivänä. Siten hän asetti sapatin loppuun suoritettun luomistyönsä ainaiseksi muistomerkeksi. Hän suoritti tämän työn ja sai sen valmiiksi kuudessa kirjaimellisessa päivässä, jotka yhdessä sapatin kanssa muodostavat saman ajanjakson, jota nykyisin kutsutaan viikoksi. Ensimmäinen mies ja nainen tehtiin Jumalan kuvaksi, luomistyön kruunuksi. Heille annettiin valta hallita maailmaa ja velvollisuus pitää siitä huolta. Kun maailman luominen oli saatu päätökseen, maailmassa ”*kaikki oli hyvää*” ja julisti Jumalan kunniaa. (1. Moos. 1-2; 5; 11; 2. Moos. 20:8-11; Ps. 19:2-7; 33:6, 9; 104; Jes. 45:12, 18; Ap. t. 17:24; Kol. 1:16; Hepr. 1:2; 11:3; Ilm. 10:6; 14:7.)

7. Ihminen ja ihmisluento

Mies ja nainen tehtiin Jumalan kuvaksi, yksilöiksi, joilla on kyky ja vapaus ajatella ja toimia. Vaikka heidät luotiin vapaiksi olennoiksi, joista kukin on ruumiin, mielen ja hengen jakamaton ykseys, he ovat riippuvaisia Jumalasta, joka antaa heille elämän ja hengen sekä kaiken muun. Kun ensimmäiset esivanhempamme olivat tottelemattomia Jumalalle, he kielsivät riippuvuutensa hänestä ja lankeasivat korkeasta asemastaan. Heissä oleva Jumalan kuva turmeltui, ja heistä tuli kuolevaisia. Heidän jälkeläistensä osana on tämä langennut luonto ja siitä johduttavat seuraukset. He ovat synnynnäisesti heikkoja ja pahaan taipuvia. Kuitenkin Kristuksessa Jumala sovitti maailman itsensä kanssa, ja Hengellään hän palauttaa ennalleen syntiään katuviin kuolevaisiin ihmisiin heidän Tekijänsä kuvan. Heidät on luotu Jumalan kunniaksi ja kutsuttu rakastamaan häntä ja toisiaan sekä pitämään huolta ympäristöstään. (1. Moos. 1:26-28; 2:7, 15; 3; Ps. 8:4-9; 51:7, 12; 58:4; Jer. 17:9; Ap. t. 17:24-28; Room. 5:12-17; 2. Kor. 5:19-20; Ef. 2:3; 1. Tess. 5:23; 1. Joh. 3:4; 4:7-8, 11, 20.)

8. Suuri taistelu

Koko ihmiskunta on nyt mukana Kristuksen ja Saatanan välisessä suuressa taistelussa, joka koskee Jumalan luonnetta, hänen lakiaan ja hänen suvereeniuttaan maailmankaikkeudessa. Tämä taistelu sai alkunsa taivaassa, kun luodusta olennot, jolle oli annettu valinnan vapaus, itseään korottamalla tuli Saatanana, Jumalan vastustaja, joka johti osan enkeleistä kapinaan. Hän pani kapinahengen alkuun tässä maailmassa johtaessaan Aadamin ja Eevan syntiin. Syntiinlankeemuksen seurauksena oli Jumalan kuvan turmeltuminen ihmisessä, luodun maailman joutuminen epäjärjestykseen ja lopulta maailman tuhoutuminen maailmanlaajuisen vedenpaisumuksen yhteydessä, kuten Ensimmäisen Mooseksen kirjan lukujen 1-11 historiankuvauksessa osoittaa. Kaikki luodut tarkkailevat tätä maailmaa, josta tuli koko maailmankaikkeutta koskevan selkkauksen näyttämö. Tässä selkkauksessa rakkauden Jumala osoittautuu lopulta syyttömäksi. Auttaakseen kansaansa tässä taistelussa Kristus lähettää Pyhän Hengen ja uskolliset enkelit opastamaan, suojelemaan ja vahvistamaan sitä pelastuksen tiellä. (1. Moos. 3; 6-9; Job 1:6-12; Jes. 14:12-14; Hes. 28:12-18; Room. 1:19-32; 3:4; 5:12-21; 8:19-22; 1. Kor. 4:9; Hepr. 1:14; 1. Piet. 5:8; 2. Piet. 3:6; Ilm. 12:4-9.)

9. Kristuksen elämä, kuolema ja ylösnousemus

Kristus oli täydellisesti kuoliainen Jumalan tahdolle, ja tämä Kristuksen elämä, hänen kärsimyksensä, kuolemansa ja ylösnousemuksensa on Jumalan järjestämä ainoa keino ihmisen synnin sovittamiseksi, jotta ne, jotka uskon kautta ottavat vastaan tämän sovituksen, saisivat iankaikkisen elämän ja koko luomakunta voisi paremmin ymmärtää Luojan ääretöntä ja pyhää rakkautta. Tämä täydellinen sovitus osoittaa Jumalan lain vanhurskaaksi ja hänen luonteensa armolliseksi, sillä se sekä tuomitsee meidän syntimme että hankkii meille anteeksiantamuksen. Kristuksen kuolema on sijaiskuolema ja hyvityskuolema, se sovittaa ja muuttaa

ihmisen. Kristuksen ruumiillinen ylösnousemus julistaa Jumalan voittoa turmiovalloista, ja niille, jotka ottavat vastaan sovituksen, se varmistaa heidän lopullisen voittonsa synnistä ja kuolemasta. Se julistaa, että Jeesus Kristus on Herra, jonka edessä on kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä polvistuttava. (1. Moos. 3:15; Ps. 22:2; Jes. 53; Joh. 3:16; 14:30; Room. 1:4; 3:25; 4:25; 8:3-4; 1. Kor. 15:3-4, 20-22; 2. Kor. 5:14-15, 19-21; Fil. 2:6-11; Kol. 2:15; 1. Piet. 2:21-22; 1. Joh. 2:2; 4:10.)

10. Pelastuskokemus

Äärettömässä rakkaudessaan ja laupeudessaan Jumala siirsi kaikki meidän syntimme Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden. Pyhän Hengen johtamina me tajuamme tarpeemme, tunnustamme syntisyytemme, kadumme rikkomuksiamme ja turvaudumme uskossa Jeesukseen, Herraan ja Kristukseen, Sijaiseen ja Esimerkkiin. Tämä usko, joka ottaa vastaan pelastuksen, tulee Jumalan sanan voimasta ja on Jumalan armon lahja. Kristuksen välityksellä meidät vanhurskautetaan, otetaan Jumalan pojiksi ja tyttäriksi ja vapautetaan synnin herruudesta. Henki synnyttää meidät uudesti ja pyhittää meidät; Henki uudistaa mielemme, kirjoittaa Jumalan rakkauden lain sydämeemme ja antaa meille voimaa elää pyhää elämää. Hänessä pysyen tulemme osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja omistamme pelastusvarmuuden sekä nyt että tuomiolla. (1. Moos. 3:15; Jes. 45:22; 53; Jer. 31:31-34; Hes. 33:11; 36:25-27; Hab. 2:4; Mark. 9:23-24; Joh. 3:3-8, 16; 16:8; Room. 3:21-26; 8:1-4, 14-17; 5:6-10; 10:17; 12:2; 2. Kor. 5:17-21; Gal. 1:4; 3:13-14, 26; 4:4-7; Ef. 2:4-10; Kol. 1:13-14; Tit. 3:3-7; Hepr. 8:7-12; 1. Piet. 1:23; 2:21-22; 2. Piet. 1:3-4; Ilm. 13:8.)

11. Kasvaminen Kristuksessa

Ristinkuolemallaan Jeesus saavutti riemuvoiton pahan voimista. Hän, joka maanpäällisen palvelutyönsä aikana alisti pahat henget, on murskannut heidän voimansa ja varmistanut heidän lopullisen tuhonsa. Jeesuksen voitto antaa meille voiton pahan vallasta, joka yhä pyrkii hallitsemaan meitä kulkiessamme Jeesuksen kanssa rauha sydämessämme, iloisina ja varmoina hänen rakkaudestaan. Nyt Pyhä Henki on meissä ja antaa meille voimaa. Kun antaudumme päivittäin Jeesukselle, Herrallemme ja Vapahtajallemme, meidät vapautetaan menneiden tekojemme aikaansaamasta taakasta. Enää emme elä pimeydessä, johon liittyi pahan voimien pelkoa, tietämättömyyttä ja entisen elämäntapamme tarkoituksettomuutta. Tässä uudessa Jeesuksen meille antamassa vapaudessa meitä kutsutaan kasvamaan kohti hänen luonteensa kaltaisuutta. Siksi olemme päivittäin yhteydessä häneen rukouksessa, ravitsemme itseämme hänen sanallaan sekä mietiskelemme sitä ja hänen johdatustaan elämässämme. Laulamme hänen ylistystään, kokoonnumme yhteiseen jumalanpalvelukseen ja osallistumme seurakunnan lähetystehtävään. Meidät on myös kutsuttu Kristuksen esimerkin mukaisesti myötätuntoisesti palvelemaan ihmisten fyysisiä, psyykkisiä, sosiaalisia, emotionaalisia ja hengellisiä tarpeita. Kun annamme itsemme rakkauden palveluun lähimmäistemme hyväksi ja todistamme Kristuksen pelastustyöstä, hänen jatkuva läsnäolonsa Pyhän Hengen

kautta muuttaa jokaisen hetkemme ja tehtävämme hengelliseksi kokemukseksi. (1. Aik. 29:11; Ps. 1:1–2; 23:4; 77:12–13; Matt. 20:25–28; 25:31–46; Luuk. 10:17–20; Joh. 20:21; Room. 8:38–39; 2. Kor. 3:17–18; Gal. 5:22–25; Ef. 5:19–20; 6:12–18; Fil. 3:7–14; Kol. 1:13–14; 2:6, 14–15; 1. Tess. 5:16–18, 23; Hepr. 10:25; Jaak. 1:27; 2. Piet. 2:9; 3:18; 1. Joh. 4:4.)

12. Seurakunta

Seurakunta on niiden uskovien yhteisö, jotka tunnustavat Jeesuksen Kristuksen Herraksi ja Vapahtajaksi. Vanhan testamentin aikana eläneen Jumalan kansan jatkona meidät on kutsuttu ulos maailmasta ja me liitymme toisiimme jumalanpalvelusta ja seurakunnallista yhteyttä varten saadaksemme opetusta Jumalan sanasta, viettääksemme Herran ehtoollista, palvellaksemme koko ihmiskuntaa ja julistaaksemme evankeliumia kaikkialla maailmassa. Seurakunta saa arvovaltansa Raamatun ilmoittamalta Kristukselta, joka on ihmiseksi tullut Sana. Seurakunta on Jumalan perhettä. Sen jäsenet, jotka Jumala on ottanut lapsikseen, elävät uuden liiton perustalla. Seurakunta on Kristuksen ruumis, uskon yhteisö, jonka päänä on itse Kristus. Seurakunta on morsian, jonka puolesta Kristus kuoli voidakseen hänet pyhittää ja puhdistaa. Voittoisassa paluussaan Kristus asettaa eteensä kirkastetun seurakunnan, kaikkien aikojen uskolliset, hänen verellään ostetut, joissa ei ole tahraa eikä rypynyä, pyhän ja moitteettoman seurakunnan. (1. Moos. 12:1–3; 2. Moos. 19:3–7; Matt. 16:13–20; 18:18; 28:19–20; Ap. t. 2:38–42; 7:38; 1. Kor. 1:2; Ef. 1:22–23; 2:19–22; 3:8–11; 5:23–27; Kol. 1:17–18; 1. Piet. 2:9.)

13. Jäännös ja sen läbetystehtävä

Kaikkien aikojen yleismaailmalliseen seurakuntaan kuuluvat kaikki, jotka todella uskovat Kristukseen, mutta viimeisinä päivinä, laajalle levinneen luopumuksen aikana, on kutsuttu esiin jäännös noudattamaan Jumalan käskyjä ja uskomaan Jeesukseen. Tämä jäännös ilmoittaa tuomion ajan koittaneen, julistaa pelastusta Kristuksessa ja kaiuttaa hänen toisen tulemuksensa lähestymistä. Tämän julistuksen vertauskuvina ovat Ilmestyskirjan 14. luvun kolme enkeliä. Sen kanssa samanaikaisesti on taivaassa käynnissä tuomioitoimi, ja maan päällä julistus johtaa parannukseen ja uskonpuhdistukseen. Jokaista uskovaa kutsutaan osallistumaan henkilökohtaisesti tähän maailmanlaajuiseen todistamiseen. (Dan. 7:9–14; Jes. 1:9; 11:11; Jer. 23:3; Miika 2:12; 2. Kor. 5:10; 1. Piet. 1:16–19; 4:17; 2. Piet. 3:10–14; Juud. 3, 14; Ilm. 12:17; 14:6–12; 18:1–4.)

14. Yhteys Kristuksen ruumiissa

Seurakunta on yksi ruumis, mutta siinä on monta jäsentä, jotka on kutsuttu kaikista kansoista, heimoista, kielistä ja maista. Kristuksessa olemme uusi luomus. Rotua, kulttuuria, koulutusta ja kansallisuutta koskevien erilaisuuksien tai eron ylhäisen ja alhaisen, rikkaan ja köyhän, miehen ja naisen välillä ei tule erottaa meitä toisistamme. Olemme kaikki samanarvoisia Kristuksessa, joka on liittänyt meidät yhdessä Hengessä yhdeksi yhteisöksi hänen kanssaan ja toistemme kans-

sa. Meidän tulee palvella toisiamme ja saada palvelua toisiltamme varauksitta ja puolueettomasti. Raamatun ilmoitus Jeesuksesta Kristuksesta on antanut meille saman uskon ja toivon, ja esitämme tämän yhteisen todistuksemme kaikille. Tämän yhteyden lähtökohtana on meidät lapsikseen ottaneen kolmiyhteisen Jumalan ykseys. (Ps. 133:2; Matt. 28:19–20; Joh. 17:20–23; Ap. t. 17:26–27; Room. 12:4–5; 1. Kor. 12:12–14; 2. Kor. 5:16–17; Gal. 3:27–29; Ef. 2:13–16; 4:3–6, 11–16; Kol. 3:10–15.)

15. Kaste

Kasteessa tunnustamme uskomme Jeesuksen Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen sekä todistamme kuolemastamme synnille ja tarkoituksestamme vaeltaa uudessa elämässä. Siten me tunnustamme Kristuksen Herraksi ja Vapahtajaksi, liitymme hänen kansaansa ja meidät otetaan jäseniksi hänen seurakuntaansa. Kaste on vertauskuva yhteydestämme Kristukseen, syntiemme anteeksiantamisesta ja Pyhän Hengen vastaanottamisesta. Kaste tapahtuu veteen upottamalla ja sen edellytyksenä ovat kastettavan antama vakuutus uskostaan Jeesukseen ja näyttö syntien katumisesta. Kaste seuraa Raamatun opettamista ja sen opetusten vastaanottamista. (Matt. 28:19–20; Ap. t. 2:38; 16:30–33; 22:16; Room. 6:1–6; Gal. 3:27; Kol. 2:12–13.)

16. Herran ehtoollinen

Herran ehtoollisella osallistumme Jeesuksen ruumiin ja veren tunnuksista ilmaisuksi uskostamme häneen, Herraamme ja Vapahtajaamme. Ehtoollisessa Kristus on läsnä kohdatakseen ja vahvistaakseen kansaansa. Siitä osallistuessamme me iloiten julistamme Herran kuolemaa siihen asti, kun hän tulee takaisin. Ehtoolliselle valmistautumiseen kuuluu itsetutkistelu, katumus ja synnintunnustus. Mestari asetti jalkojenpesun palveluksen kuvaamaan toistuvaa puhdistusta, ilmaisemaan halukkuutta toistensa palvelemiseen Kristuksen kaltaisessa nöyryydessä ja yhdistämään sydämemme rakkaudessa. Ehtoollispalvelus on avoin kaikille uskoille kristityille. (Matt. 26:17–30; Joh. 6:48–63; 13:1–17; 1. Kor. 10:16–17; 11:23–30; Ilm. 3:20.)

17. Hengelliset lahjat ja palvelutehtävät

Jumala lahjoittaa seurakuntansa kaikille jäsenille kaikkina aikoina hengellisiä lahjoja, joita jokaisen jäsenen tulee käyttää rakastavassa palvelutehtävässä seurakunnan ja ihmiskunnan yhteiseksi hyödyksi. Näihin lahjoihin, joita Pyhä Henki jakaa kullekin jäsenelle niin kuin tahtoo, kuuluvat kaikki kyvyt ja palvelutehtävät, joita seurakunta tarvitsee toteuttaakseen Jumalalta saamansa tehtävät. Raamatun mukaan näihin palvelutehtäviin sisältyvät lahjat uskoa, parantaa, profetoida, julistaa, opettaa, hallita sekä sovituksen virka, myötätunto ja itsensä uhraava rakkauden palvelus ihmisten auttamiseksi ja rohkaisemiseksi. Jotkut jäsenet Jumala kutsuu Hengen varustamina pastoraalisiin, evankelioiviin ja opettaviin palvelutehtäviin, jotka seurakunta tunnustaa julkisesti. Niitä tarvitaan erityisesti varustamaan jäseniä

palvelukseen, kasvattamaan seurakuntaa hengelliseen kypsyytteen ja edistämään yhteyttä uskossa ja Jumalan tuntemuksessa. Kun jäsenet Jumalan moninaisen armon hyvinä taloudenhoitajina käyttävät näitä hengellisiä lahjoja, seurakunta varjeltuu väärin oppien turmiolliselta vaikutukselta, saa kasvunsa Jumalalta sekä rakentuu uskossa ja rakkaudessa. (Ap. t. 6:1-7; Room. 12:4-8; 1. Kor. 12:7-11, 27-28; Ef. 4:8, 11-16; 1. Tim. 3:1-13 RK 2012; 1. Piet. 4:10-11 RK 2012.)

18. Profetoimisen lahja

Raamatun mukaan yksi Pyhän Hengen lahjoista on profetoimisen lahja. Tämä lahja kuuluu jäännösseurakunnan tuntomerkkeihin, ja me uskomme, että se ilmeni Ellen G. Whiten palvelutehtävässä. Hänen kirjoituksillaan on profetaalinen arvovalta, ja ne tarjoavat seurakunnalle lohdutusta, ohjausta, opetusta ja ojennusta. Ne myös ilmaisevat selvästi, että Raamattu on se normi, jolla kaikki opetukset ja kokemukset on koeteltava. (4. Moos. 12:6; 2. Aik. 20:20; Aam. 3:7; Joel 3:1-2; Ap. t. 2:14-21; 2. Tim. 3:16-17; Hepr. 1:1-3; Ilm. 12:17; 19:10; 22:8-9.)

19. Jumalan laki

Jumalan lain suuret periaatteet on ilmaistu kymmenessä käskyssä, ja niiden noudattamisesta Kristus antoi elämässään esimerkin. Niissä ilmenee Jumalan rakkaus sekä se, mikä ihmisen käyttäytymisessä ja ihmissuhteissa on Jumalan tahdon ja tarkoituksen mukaista, ja ne velvoittavat kaikkia ihmisiä kaikkina aikoina. Nämä käskyt muodostavat perustan liitolle, jonka Jumala on tehnyt kansansa kanssa, ja mittapuun Jumalan tuomiolla. Pyhän Hengen vaikutuksesta ne osoittavat synnin ja herättävät ihmisen tajuamaan Vapahtajan tarpeensa. Pelastus on kokonaan armosta eikä teoista, ja kuuliaisuus Jumalan käskyille on sen hedelmä. Tämä kuuliaisuus kehittää kristillistä luonnetta ja edistää hyvinvointiamme. Se on osoituksena rakkaudestamme Herraan ja huolenpidostamme lähimmäisiimme kohtaan. Uskon kuuliaisuus osoittaa Kristuksen voiman muuttava ihmiselämää, ja siten se vahvistaa kristillistä todistusta. (2. Moos. 20:1-17; 5. Moos. 28:1-14; Ps. 19:8-15; Ps. 40:8-9; Matt. 5:17-20; 22:36-40; Joh. 14:15; 15:7-10; Room. 8:3-4; Ef. 2:8-10; Hepr. 8:8-10; 1. Joh. 2:3; 5:3; Ilm. 12:17; 14:12.)

20. Sapatti

Armollinen Luoja lepäsi seitsemäntenä päivänä kuuden luomispäivän jälkeen ja asetti sapatin kaikille ihmisille luomisen muistomerkeksi. Jumalan muuttumattoman lain neljäs käsky velvoittaa viettämään tätä seitsemännen päivän sapatia lepo- ja jumalanpalveluspäivänä sekä kristillisen palvelun päivänä Jeesuksen, sapatin Herran, opetuksen ja käytännön mukaisesti. Sapatti on päivä, jolloin iloitemme yhteydestämme Jumalaan ja toisiimme. Se on vertauskuva lunastuksestamme Kristuksessa, merkki pyhittämisestämme, tunnus uskollisuudestamme ja esimakua ikuisesta tulevaisuudestamme Jumalan valtakunnassa. Sapatti on Jumalan iäti pysyvä merkki hänen ikuisesta liitostaan itsensä ja kansansa välillä. Kun tätä pyhää aikaa vietetään iloiten illasta iltaan, auringonlaskusta auringon-

laskuun, juhliitaan Jumalan luomis- ja lunastustekoja. (1. Moos. 2:1-3; 2. Moos. 20:8-11; 31:13-17; 3. Moos. 23:32; 5. Moos. 5:12-15; Jes. 56:5-7; 58:13-14; Hes. 20:12, 20; Matt. 12:1-12; Mark. 1:32; Luuk. 4:16; Hepr. 4:1-11.)

21. Kristillinen taloudenhoito

Me olemme Jumalan taloudenhoitajia, joille hän on uskonut aikaa ja tilaisuuksia, kykyjä ja omaisuutta, maan antimia ja voimavaroja. Olemme vastuussa Jumalalle niiden oikeasta käytöstä. Me tunnustamme Jumalan omistusoikeuden palvelemalla häntä ja lähimmäisiämme uskollisesti, palauttamalla kymmenykset ja antamalla uhrilahjoja hänen evankeliuminsa julistustyöhön ja hänen seurakuntansa tukemiseen. Kristillinen taloudenhoito on Jumalan meille antama etuoikeus kasvaaksemme rakkaudessa ja voittaaksemme itsekkyyden ja ahneuden. Kristilliset taloudenhoitajat iloitsevat niistä siunauksista, jotka heidän uskollisuutensa seurauksena tulevat muiden osaksi. (1. Moos. 1:26-28; 2:15; 1. Aik. 29:14; Hagg. 1:3-11; Mal. 3:8-12; Matt. 23:23; Room. 15:26-27; 1. Kor. 9:9-14; 2. Kor. 8:1-15; 9:7.)

22. Kristityn elämäntavat

Meidät on kutsuttu elämään jumalisesti, ajattelemaan, tuntemaan ja toimimaan sopusoinnussa raamatullisten periaatteiden kanssa kaikilla henkilökohtaisen ja yhteisöllisen elämän osa-alueilla. Jotta Henki voisi luoda meihin uudesti Herramme luonnetta, me osallistumme vain sellaiseen, mikä edistää elämässämme Kristuksen kaltaista puhtautta, terveyttä ja iloa. Tämä merkitsee sitä, että huvimme ja ajanviettomme tulee vastata kristillisyyden korkeimpia normeja. Vaatetuksemme tulee olla – eri maiden kulttuurierot huomioon ottaen – yksinkertainen, vaatimaton ja siisti, sopivaa sellaisille, joiden todellinen kauneus ei perustu ulkonaiseen vaan salassa olevan sydämen ihmisen, lempeän ja sävyisän hengen katoamattomaan kaunistukseen. Se merkitsee myös sitä, että meidän tulee järkevästi hoitaa ruumistamme, koska se on Pyhän Hengen temppele. Meidän on pidettävä huolta siitä, että saamme riittävästi liikuntaa ja lepoa sekä että noudatamme mahdollisimman terveellistä ruokavaliota emmekä käytä ravinnoksemme sellaista, mikä Raamatun mukaan on saastaista. Koska alkoholijuomien, tupakan ja muiden päihteiden käyttö sekä lääkkeiden väärinkäyttö on elimistöllemme vahingollista, meidän tulee pidättäytyä niistäkin. Sen sijaan meidän tulee harrastaa sellaista, mikä saattaa ajatusmaailmamme ja ruumiimme kuuliaisiksi Kristukselle, joka ajattelee meidän parastamme, terveyttämme ja onneamme. (1. Moos. 7:2; 2. Moos. 20:15; 3. Moos. 11:1-47; Ps. 106:3; Room. 12:1-2; 1. Kor. 6:19-20; 10:31; 2. Kor. 6:14-7:1; 10:4-5; Ef. 5:1-21; Fil. 2:4; 4:8; 1. Tim. 2:9-10; Tit. 2:11-12; 1. Piet. 3:1-4; 1. Joh. 2:6; 3. Joh. 2.)

23. Avioliitto ja perhe

Jumala asetti avioliiton Eedenissä, ja Jeesus vahvisti sen toisiaan rakastavan miehen ja naisen elinikäiseksi liitoksi ja toveruudeksi. Kristitty antaa avioliitun paitsi puolisolleen myös Jumalalle, ja avioliitto tulisi solmia vain sel-

laisen miehen ja naisen kesken, joilla on sama usko. Tämän suhteen aineksia ovat keskinäinen rakkaus, kunnioitus, arvonto ja vastuu. Kristuksen ja hänen seurakuntansa väliselle suhteelle ominaisen rakkauden, pyhyden, läheisyyden ja kestävyys tulisi heijastua aviosuhteessa. Avioerosta Jeesus opetti, että henkilö, joka eroaa puolisosistaan muun kuin haureuden tähden ja nai toisen, tekee aviorikoksen. Vaikkakaan perhesuhteet eivät joissakin tapauksissa kenties vastaa ihannetta, mies ja nainen, jotka Kristuksessa täysin sitoutuvat toisilleen avioliitossa, voivat Hengen johdatuksen ja seurakunnan kasvatuksen alaisina saavuttaa rakastavan yhteyden. Jumala siunaa perhettä, ja hänen tarkoituksensa on, että perheen jäsenet auttavat toisiaan kasvamaan kohti täyttä kypsyyttä. Perhesiteiden lujittuminen on yksi viimeisen evankeliumin sanoman vaikutuksen tunnusmerkeistä. Vanhempien tulee kasvattaa lapsiaan rakastamaan ja tottelemaan Herraa. Esimerkillään ja sanoillaan heidän tulee opettaa heille, että Kristus on rakastava, hellä ja huolehtiva opastaja, joka tahtoo liittää heidät jäseniksi omaan ruumiiseensa, Jumalan perheeseen, johon kuuluvat sekä naimattomat että avioituneet. (1. Moos. 2:18-25; 2. Moos. 20:12; 5. Moos. 6:5-9; Sananl. 22:6; Mal. 3:23-24; Matt. 5:31-32; 19:3-9, 12; Mark. 10:11-12; Joh. 2:1-11; 1. Kor. 7:7, 10-11; 2. Kor. 6:14; Ef. 5:21-33; Ef. 6:1-4.)

24. Kristuksen pappispalvelus taivaan pyhäkössä

Taivaassa on pyhäkkö, todellinen pyhäkkötelta, jota ei ole pystyttänyt ihminen vaan Herra itse. Siinä Kristus suorittaa pappispalvelusta meidän hyväksemme. Hän tekee uskoville mahdolliseksi saada hyväkseen hänen sovitusuhrinsa, jonka hän uhrasi ristillä ainutkertaisesti kaikkien puolesta. Hänet asetettiin virkaansa meidän suureksi ylipapiksemme taivaaseenastumisensa yhteydessä, jolloin hän myös aloitti papillisen välitystyönsä, jota ylipapin toiminta maanpäällisen pyhäkön pyhässä esikuvasi. Profeettallisen 2300 päivää käsittävän ajanjakson lopussa vuonna 1844 hän ryhtyi suorittamaan sovittavan palvelutyönsä toista ja viimeistä vaihetta, jota ylipapin toiminta maanpäällisen pyhäkön kaikkeinpyhimmässä esikuvasi. Tämä työ liittyy taivaalliseen oikeudenkäyntiin, tutkivaan tuomioon, joka on osa kaiken synnin lopullisesta hävittämisestä, mistä muinaisen heprealaisen pyhäkön puhdistaminen suurena sovituspäivänä oli esikuva. Tuossa esikuvallisessa toimituksessa pyhäkkö puhdistettiin eläinuhrien verellä, mutta taivaalliset puhdistetaan Jeesuksen veren täydellisellä uhrilla. Tutkiva tuomio paljastaa taivaallisille olennoille, ketkä kuolleista nukkuvat Kristuksessa kuoleman unta ja sen vuoksi ovat hänessä katsottava arvollisiksi saamaan osan ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Se myös osoittaa, ketkä elävistä pysyvät Kristuksessa, noudattavat Jumalan käskyjä ja uskovat Jeesukseen ja ovat sen vuoksi hänessä valmiit muutettaviksi hänen iankaikkiseen valtakuntaansa. Tällä tuomiolla osoitetaan Jumalan toimineen oikeudenmukaisesti pelastaessaan ne, jotka uskovat Jeesukseen. Sen perusteella julistetaan, että ne, jotka ovat pysyneet uskollisina Jumalalle, saavat ottaa vastaan valtakunnan. Tämä Kristuksen palvelutyön päätökseen saattaminen merkitsee ihmiskunnan armonajan loppumista ennen toista tulemusta. (3. Moos. 16;

4. Moos. 14:34; Hes. 4:6; Dan. 7:9-27; 8:13, 14; 9:24-27; Hepr. 1:3; 2:16-17; 4:14-16; 8:1-5; 9:11-28; 10:19-22; Ilm. 8:3-5; 11:19; 14:6-7; 20:12.)

25. Kristuksen toinen tulemus

Kristuksen toinen tulemus on seurakunnan autuaallinen toivo, evankeliumin valtava huipentuma. Vapahtajan tulemus on oleva kirjaimellinen, henkilökohmainen, näkyvä ja maailmanlaajuinen. Hänen tullessaan takaisin vanhurskaat kuolleet herätetään ja yhdessä elossa olevien vanhurskaiden kanssa heidät kirkastetaan ja otetaan taivaaseen, mutta jumalattomat kuolevat. Useimpien profeettallisten ennustussarjojen lähes täydellinen täyttymys samoin kuin maailman nykyinen tila osoittavat, että Kristuksen tulemus on lähellä. Tuon tapahtuman aikaa ei ole ilmoitettu, ja siksi meitä kehoitetaan olemaan aina valmiina. (Matt. 24; Mark. 13; Luuk. 21; Joh. 14:1-3; Ap. t. 1:9-11; 1. Kor. 15:51-54; 1. Tess. 4:13-18; 5:1-6; 2. Tess. 1:7-10; 2:8; 2. Tim. 3:1-5; Tit. 2:13; Hepr. 9:28; Ilm. 1:7; 14:14-20; 19:11-21.)

26. Kuolema ja ylösnousemus

Synnin palkka on kuolema, mutta Jumala, joka yksin on kuolematon, suo ikuisen elämän lunastetuilleen. Siihen asti kuolema merkitsee kaikille ihmisille tiedottomuuden tilaa. Kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, ylösnousseet samoin kuin hänen tullessaan elossa olevat vanhurskaat kirkastetaan ja temmataan Herraansa vastaan. Toinen eli jumalattomien ylösnousemus tapahtuu tuhat vuotta myöhemmin. (Job 19:25-27; Ps. 146:3-4; Saarn. 9:5-6, 10; Dan. 12:2, 13; Jes. 25:8; Joh. 5:28-29; 11:11-14; Room. 6:23; 16; 1. Kor. 15:51-54; Kol. 3:4; 1. Tess. 4:13-17; 1. Tim. 6:15; Ilm. 20:1-10.)

27. Tuhattuotiskausi ja synnin loppu

Tuhattuotiskausi on Kristuksen ja hänen pyhiensä hallitusaikaa taivaassa ensimmäisen ja toisen ylösnousemuksen välillä. Tuona aikana jumalattomat kuolleet tuomitaan. Maapallo on tuon ajan täydellisen hävityksen tilassa ilman ainuttakaan elävää ihmistä, Saatanan ja hänen enkeleittensä asuttamana. Tuhattuotiskauden päättyessä Kristus laskeutuu pyhiensä ja pyhän kaupungin kanssa taivaasta maan päälle. Silloin herätetään jumalattomat kuolleet, jotka Saatanan ja hänen enkeleittensä kanssa piirittävät kaupungin, mutta tuli lankeaa taivaasta ja kuluttaa heidät sekä puhdistaa maan. Siten koko maailmankaikkeus vapautetaan synnistä ja syntisistä ainaiseksi. (Jer. 4:23-26; Hes. 28:18-19; Mal. 3:19; 1. Kor. 6:2-3; Ilm. 20; 21:1-5.)

28. Uusi maa

Uudessa maassa, jossa vanhurskaus asuu, Jumala tarjoaa lunastetuille yhteydessään ikuisen kodin ja täydellisen ympäristön loppumatonta elämää, rakkautta, iloa ja tiedon hankkimista varten. Siellä Jumala itse on asuva kansansa kanssa, ja kärsimys ja kuolema ovat kadonneet. Suuri taistelu on päättynyt, ja syntiä ei enää

ole. Koko luomakunta julistaa, että Jumala on rakkaus - ja hän hallitsee ikuisesti.
Aamen. (Jes. 35; 65:17-25; Matt. 5:5; 2. Piet. 3:13; Ilm. 11:15; 21:1-7; 22:1-5.)

LISÄAINEISTO

Tässä on lisäaineistoa siitä, miten paikallisseurakunta voi menetellä tietyissä asioissa. Paikallisseurakunnan on mahdollista poiketa lisäaineistossa olevista ohjeista. Poikkeusten täytyy kuitenkin olla sopusoinnussa kirkon ja sen toiminnan yleisesti hyväksytyjen periaatteiden kanssa.

[Toim. huom. Tämä luku on sovellettu pääkonferenssin luvalla Suomeen sopivaksi.]

Luvun 8 lisäaineisto

1. Avioliittoon vihkiminen (ks. s. 76) – Eräissä maissa ja osavaltioissa vihkimisen suorittavalla pastorilla tulee olla viranomaisen valtuutus ja hänelle on rekisteröity¹ tämä oikeus. Monissa maissa pastori toimittaa vihkiseremonian kirkossa, mutta liiton laillistamisen vahvistaa viranomainen, joka osallistuu kirkolliseen vihkimiseen ja kuulee virallisen vihkitoimituksen. On myös sellaisia maita, joissa pastori ei voi suorittaa tätä toimitusta ollenkaan, sillä se katsotaan kuuluvaksi valtion toimivaltaan ja siten siviilioikeudelliseksi sopimukseksi. Tällaisissa tapauksissa virallisen toimituksen jälkeen hääseurue siirtyy kotiin tai kirkkoon, jossa pastori pyytää erityisessä tilaisuudessa Herran siunausta vihitylle parille. (Ks. s. 153–160.)

2. Seurakunnan vanhinten kouluttaminen ja varustaminen (ks. s. 78) – Vaikka pastorille kuuluu päävastuu vanhinten kouluttamisesta, piirikunnan [Suomessa Unioni] tulisi järjestää säännöllisin väliajoin koulutustapahtumia vanhimmille. Pastori-vanhin-työtiimin vahvistamiseksi pastoreiden olisi myös hyvä osallistua näihin tapahtumiin. Myös virallisten ryhmien johtajat, jotka hoitavat vanhimman tehtävää, tulee kutsua näihin koulutuksiin.

3. Seurakunnanpalvelijoiden kouluttaminen ja varustaminen (ks. s. 79) – Kun seurakunnan pastori vastaa ensisijaisesti seurakunnanpalvelijoiden kouluttamisesta, piirikunnan [Suomessa Unioni] kenttätöyön jaostoa rohkaistaan järjestämään heille säännöllistä koulutusta.

4. Kirkon/seurakuntakodin hoito ja huolto (ks. s. 80, 81) – Seurakunnanpalvelijoiden tehtävänä on katsoa, että kirkkorakennus ja sisätilat pidetään puhtaana ja kunnossa sekä sille kuuluva maa-alue siistinä ja viihtyisenä. Heidän tulee myös valvoa, että kokouspaikan talonmiehen tehtävistä huolehditaan. Suurissa seurakunnissa on usein välttämätöntä palkata talonmies. Seurakunnanpalvelijoiden tulisi suositella paikallisseurakunnan johtokunnalle tähän tehtävään sopivaa henkilöä tai johtokunta voi valtuuttaa seurakunnanpalvelijat palkkaamaan talonmiehen [Suomessa seurakunnan johtokunta tekee ehdotuksen Unionin työvaliokunnalle

ko. henkilön palkkaamisesta]. Seurakunnan johtokunta päättää kaikista merkittävistä korjaustöistä [Suomessa kiinteistöt omistaa Unioni, täten suunnitelma tarvittavista korjauksista toimitetaan Unionin työvaliokunnalle hyväksyttäväksi]. Kaikki korjauksista aiheutuneet laskut samoin kuin vesi-, sähkö-, polttoaine- ym. laskut toimitetaan paikallis seurakunnan rahastonhoitajalle maksettaviksi.

5. Seurakunnan sihteeri pitää pöytäkirjaa ja ylläpitää jäsenluetteloa

(s. 81, 82) – Sihteerin tulee pitää pöytäkirjaa seurakunnan johtokunnan kokouksista. Pöytäkirjasta tulee ilmetä kokouksen aika, paikka, läsnä olevat jäsenet sekä tehdyt päätökset. Sihteerin tulee myös pitää luetteloa paikallis seurakunnan johtokunnan nimeämistä toimikunnista ja niiden jäsenistä. Hänen tulee antaa kunkin toimikunnan puheenjohtajalle lista jäsenistä, samoin kuin selvitys toimikunnan valtuuksista ja tehtävistä. Pöytäkirjat pitää säilyttää seurakunnassa siten, ettei ulkopuolisilla ole niihin pääsyä, ja joissakin maissa pöytäkirjoista huolehtii Adventist Book Center tai kustannusliike.

Seurakunnalla tulee olla jäsenluettelo, josta näkyy koska ja miten henkilö on otettu seurakunnan jäseneksi. [Suomen lain mukaan seurakunta ei voi säilyttää itsellään sellaisen henkilön tietoja, joka on erotettu tai eronnut seurakunnan jäsenyydestä.] Jäsenluettelon² tulee olla ajantasainen ja huolellisesti täytetty. Jäsenmuutokset kirjataan myös johtokunnan pöytäkirjaan.

6. Yhteydenpito jäsenten kanssa (s. 82) – Sihteerin tulisi pitää yhteyttä poissa olevien seurakunnan jäsenten kanssa säännöllisesti ja kertoa heille seurakunnan uutisista ja työn kehityksestä sekä rohkaista heitä puolestaan raportoimaan omasta evankelioimistystöstään neljänneksittäin.

7. Seurakunnan jäsenten kirjatilaukset ja maksaminen (ks. s. 84) – Tilattaessa kirjoja, traktaatteja, lehtiä tai tehtäessä vuositilauksia lehdistä paikallis seurakunnan kirjallisuuspisteen kautta voi sekä tilauslomakkeen että rahan panna kuoreen ja antaa kuoren kirjallisuuspisteen hoitajalle. Hän välittää sekä tilauksen että maksun kustannusliikkeelle (tai kustannusliikkeen puuttuessa toimii niin kuin piirikunta [Suomessa Unioni] on asiasta ohjeistanut.) Jokaisen neljänneksen lopussa kirjallisuuspisteen hoitaja raportoi seurakunnalle seurakuntakokouksessa kirjallisuuspisteen tilitilanteesta ja antaa kopion siitä rahastonhoitajalle. (Ks. s. 99.)

8. Lasten turvallisuus – Seurakunnan tulisi olla turvallinen paikka, johon voimme tuoda lapsiamme. Kaikkien alaikäisten kanssa työskentelevien tulee täyttää kaikki kirkon ja lainsäätäjän vaatimukset. Jotta voisimme pitää lapset turvassa, seurakuntia kehoitetaan laatimaan ohjeet, joiden avulla lasten altistumista vaaralle voidaan minimoida. Näihin ohjeisiin tulisi kuulua seuraavat periaatteet:

a. *Kahden aikuisen läsnäolo* – Kahden aikuisen tulee olla läsnä lastenluokalla tai lasten tilaisuuksissa.

- b. *Avoim ovi* – Yksityisiä tai kahdenkeskisiä hetkiä alaikäisen kanssa tulisi välttää ja pitää huoneen ovi auki kaikissa tilanteissa. Mikäli ei ole mahdollista pitää ovea auki, paikalla tulisi olla toinen aikuinen.
- c. *Vapaaehtoisten tarkistus* – Kaikkien vapaaehtoisten tulee täyttää vapaaehtoisten taustatietoja tarkistava lomake [Suomessa lasten ja nuorten hyvinvointia koskevat *Vapaaehtoisen sitoumus* ja *Toimintaperiaatteet vapaaehtoiselle* -lomakkeet]. Mikäli laki niin vaatii, heiltä tulee pyytää rikosrekisteriote.
- d. *Kuuden kuukauden odotusaika* – Noudattakaa kuuden kuukauden odotusaikaa, mikäli vasta seurakuntaan liittynyt tai muualta seurakuntaan siirtynyt osoittaa halukkuutta toimia lastentyössä.
- e. *Koulutus* – Tarjotkaa säännöllistä koulutusta opettajille ja vapaaehtoisille, jotta he ymmärtäisivät lasten tarpeita, tietäisivät kuinka suojella heitä ja kuinka auttaa heitä kasvamaan uskossa.

Seurakunnan johtajien tulisi konsultoida piirikuntaa [Suomessa Unioni] sen laatimista turvaohjesäännöistä ja vaatimuksista lasten varjelemiseksi mukaan lukien lainsäätäjän vaatimukset.

[Suomessa on käytössä lasten ja nuorten hyvinvoinnin turvaamiseksi ”Turvallinen seurakunta” -oheistus. Siihen sisältyy ”Helposti särkyvää, adventtikirkon lastensuojelun opas”. Kysy lisää Unionin toimistosta tai lapsiasiamieheltä. Lapsiasiamiehen ajantasaisten yhteystietojen tulee löytyä seurakunnan ilmoitustaululta. Nämä löytyvät seurakunnan sihteerin materiaaleista.]

9. Lastentyön [ja varhaisnuorisotyön] jaoston materiaalia (ks. s. 87, 88) – *GraceLink*-raamattuoppaat: *Isän kämmenellä* (*GraceLink*, 0–2-vuotiaille, sähköinen materiaali), *Isän kämmenellä* (*GraceLink*, 3–6-vuotiaille), *Isän kämmenellä* (*GraceLink*, 7–10-vuotiaille), *PowerPoints* (*GraceLink*, 11–14-vuotiaille, suositellaan 10–12-vuotiaille). *Usko kasvaa kotona* -opetuslapseusmateriaali hengellisen kasvun tukemiseksi lasten ja nuorten vanhemmille (kuusi kohderyhmää: 0–3, 3–6, 6–10, 10–13, 13–16 ja 16–19-vuotiaat). *Tarinabierontaa Raamatun äärellä*.

Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] lastentyön jaostosta.

Englanninkielistä materiaalia, lisätietoja www.gcchildmin.org:

- *The Children’s Ministries Handbook: A Step-by-step Guide for Children’s Leaders Around the World* (2005). Silver Spring, Md.: Children’s Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.
- *The Children’s Ministries Coordinator: A Step-by-step Guide for Organizing Children’s Ministries in the Local Church* (2005). Silver Spring, Md.: Children’s Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.
- *Pastor’s and Elder’s Handbook for Children’s Ministries* (2005). Silver Spring, Md.: Children’s Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.

10. Perhetyön jaoston materiaalia (ks. s. 91, 92) – Karen Holford: *100 hartaus-*

ideaa lapsiperheille. Usko kasvaa kotona -opetuslapseusmateriaali hengellisen kasvun tukemiseksi lasten ja nuorten vanhemmille (kuusi kohderyhmää: 0–3, 3–6, 6–10, 10–13, 13–16 ja 16–19-vuotiaat). *Tarinahierontaa Raamatun äärellä*.

Perhetyön jaostolla on oikeudet käyttää *Kohti kumppanuutta* -avioliittomateriaalia, jonka on tuottanut Kansan raamattuseuran Samassa veneessä -avioparityö.

Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] perhetyön jaostosta.

Englanninkielistä materiaalia, lisätietoja www.adventistfamilyministries.org:

- *Caring for Families Today: A Guide for Family Ministries* (2009). Silver Spring, Md.: Family Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.

11. Terveystyön jaoston materiaalia (ks. s. 92, 93) – Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] terveystyön jaostosta.

Englanninkielistä materiaalia:

- *CELEBRATIONS* (a 12-program outline of the essential health ministry presentations, includes scripts and PowerPoints)
- *CHARTERS* (a series of lectures with PowerPoint for presentation to lay audiences)
- *Foundations for Health Ministry* (84 lectures on basic health for health ministry leaders)
- *Breathe Free* (stop-smoking curriculum)
- *Youth Alive* (a program to build resiliency in our youth)
- *Vegetarian Cuisine Instructor's Course* (a comprehensive how-to manual)
- *Birthing Companions* (to support young pregnant women in their pregnancy)
- *Regeneration* (a 12-step program for recovery in addition)
- *My Vegetarian Food Pyramid* (posters large or small)
- *Journey to Wholeness*.

12. Uskonnonvapaus- ja yhteiskunnallisten suhteiden jaoston materiaalia (ks. s. 94) – Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] uskonnonvapausjaostosta.

Englanninkielistä materiaalia:

- www.parl.org
- www.irla.org

13. Kirjallisuustyön jaoston materiaalia (ks. s. 94, 95) – Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] kirjallisuustyön jaostosta.

Englanninkielistä materiaalia:

- *Literature Ministry Training Manual* (volumes 1–3 with PowerPoint presentations)
- *The Publishing Ministry and the Church* (booklet)

- *Student Literature Evangelism Manual*
- *Miracles of Grace* (a book of 365 testimonies of literature evangelists around the world)
- *The Literature Evangelist* (a quarterly magazine of General Conference Publishing Ministries)
- publishing.gc.adventist.org

14. Sapattikoulutyön ja henkilökohtaisen evankelioimistyön jaoston materiaalia (ks. s. 95, 98) – *GraceLink*-raamattuoppaat: *Isän kämmenellä* (*GraceLink*, 0–2-vuotiaille, sähköinen materiaali), *Isän kämmenellä* (*GraceLink*, 3–6-vuotiaille), *Isän kämmenellä* (*GraceLink*, 7–10-vuotiaille), *PowerPoints* (*GraceLink*, 11–14-vuotiaille, suositellaan 10–12-vuotiaille). *Taivaskanava* (nuorten raamattuopas), *SapattiChatti* (nuorten raamattuopas), *Raamatun Sanoma*.

Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] sapattikoulutyön ja henkilökohdallisen evankelioimistyön jaostosta.

Englanninkielistä materiaalia – Sabbath School and Personal Ministries Resources:

- Sabbath school Bible study guides for various ages: *CQ*, *Cornerstone Connections*, *Real-Time Faith*, *PowerPoints*, *Primary*, *Kindergarten*, and *Beginner*
- *In Step with Jesus* (a four-quarter Sabbath School Bible study guide for new members)
- *Sabbath School Handbook*
- *Personal Ministries Handbook*
- *Keys for Sabbath School and Personal Ministries Leaders* (a series of leaflets)
- *Reaching and Winning* (a series of booklets for personal ministries to peoples of various faith systems and other target groups)
- *Keys to Adventist Community Services* (a leaflet/handbook)
- *The Sharing* (departmental newsletter)
- *Community Services and Urban Ministry Certification Program* (www.sabbathschoolpersonalministries.org/acs_iicm)
- www.sabbathschoolpersonalministries.org
- GraceLink.net
- JuniorPowerPoints.org
- RealTimeFaith.net
- CornerstoneConnections.net
- CQBibleStudy.org
- SabbathSchoolU.org
- InStepWithJesus.org
- Sabbath School app can be downloaded on a mobile device.

15. Paikallisseurakunnan avustuspalvelu (ks. s. 99) – Joillakin alueilla on edelleen toiminnassa Dorkas-yhdistys, miesten kerho tai muu vastaava sosiaalista työtä varten, jonka ylempi organisaation taso on hyväksynyt [Suomessa Unioni].

Seurakunnan tulisi valita avustustoiminnalle johtaja kaikkien niiden yhteiskunnallisten palvelujen koordinoimiseksi, joita paikallisseurakunta ja sen eri jaostot ja toimijat (mukaan luettuna seurakunnanpalvelijat) tarjoavat. Näillä jaostoilla ja toimijoilla on omat johtajansa.

Dorkas-yhdistyksen, miesten kerhon, muiden paikallisseurakunnan hyväksytyjen sosiaalisen työn organisaatioiden ja avustustoiminnan koordinaattoreiden tulisi olla jäseniä henkilökohtaisen evankelioimistyön toimikunnassa, joka on henkilökohtaisen evankelioimistyön jaoston alainen, kuten *Seurakuntakäsikirja* määrittelee.

Kun tällaista yhteiskunnallista työtä vasta aloitetaan paikkakunnalla, suositellaan seurattavaksi avustuspalvelutyön mallia, joka ottaa mukaan kaikki seurakunnan jäsenet erilaisiin yhteiskunnan tarpeita palveleviin työmuotoihin. Lisätietoja ko. mallista www.sabbathschoolpersonalministries.org-sivulla ja klikkaa ”Adventist Community Services”.

16. Kristillisen vastuun jaoston materiaalia (ks. s. 100) – Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] kristillisen vastuun jaostosta. Esite *Yhdessä olemme seurakunta*.

Englanninkielistä materiaalia:

- *Steps to Discipleship* (2009). Silver Spring, Md.: Stewardship Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.
- Division stewardship ministries department
- www.adventiststewardship.com

17. Naistyön jaoston materiaali (ks. s. 100, 101) – Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] naistyön jaostosta. Ks. naistyo.adventist.fi tai naistyo.adventistikirkko.fi.

Englanninkielistä materiaalia:

- *Leadership certification* levels 1–4
- Resource materials for Day of Prayer, Women’s Emphasis Day, and Abuse Prevention Emphasis Day
- *Pastor’s Handbook for Women’s Ministries*
- *Elder’s Handbook for Women’s Ministries*
- ted.adventist.org/women-s-ministries
- *Girls for Christ* -mentoring program
- *Women in the Bible and Me* – Study lessons and coloring book
- www.adventistwomensministries.org

18. Nuorisotyön järjestäytyminen (ks. s. 102, 103) – Unionin nuorisotyön jaostosta saa yksityiskohtaista tietoa, kuinka nuorisotyön voi organisoida omalla paikkakunnalla. Parhaan mahdollisen nuorisotyön kehittämiseksi jokaisen

paikallisseurakunnan tulisi perehtyä omaan jäsenprofiliinsa (nuoret ja perheet) sekä selvittää käytettävissä olevat resurssit, henkilöt, tilat sekä koulun tarjoamat mahdollisuudet.

Joissakin paikoissa voidaan käyttää sanoja kerho, yhdistys, seura tai aktio, mutta nuoret adventistit -termin pitäisi olla selkeästi esillä.

19. Nuorisotyön jaoston materiaalia (ks. s. 106) – Paikallisseurakuntien virkailijoiden tulisi ensin ottaa yhteyttä piirikuntaansa, unioniinsa tai osastoon materiaalihankinnoissa. Lisäksi pääkonferenssin nuorisotyön nettisivu www.gcyouthministries.org palvelee nuorisotyötä kaikilla tasoilla.

Suomessa on käytettävissä: Polunkävijäkerho-materiaali, *Taivaskanava* (nuorten raamattuopas), *SapattiChatti*-raamattumateriaali yläasteikäisten pienryhmille tai sapattikouluun. Lisätietoja lanut.fi -sivustolla.

Luvun 9 lisäaineisto

1. Esimerkkiluettelo seurakunnan vastuuhenkilöistä (ks. s. 110, 111). – Ehdollepanotoimikunta tekee ehdotuksen virkailijoiksi paikallisseurakunnan jäsenistä eri tehtäviin. Pienessä seurakunnassa voidaan valita pieni joukko virkailijoita. Suuressa seurakunnassa voi olla pitkä luettelo täytettäviä tehtäviä. Tehtävuluettelo³ voi olla esimerkiksi seuraavanlainen:

Vanhin tai vanhimmat
 Seurakunnanpalvelija tai seurakunnanpalvelijat
 Seurakunnan sihteeri
 Rahastonhoitaja ja apulaisrahastonhoitaja(t)
 Kiinnostuneiden yhteyshenkilö
 Seurakunnan johtokunta
 Kristillisen koulun johtokunta⁴
 Avustuspalvelun johtaja
 Avustuspalvelun sihteeri-rahastonhoitaja
 Nuorisoyhdistyksen johtaja ja apulaisjohtaja(t)
 Nuorisoyhdistyksen tukihenkilö
 Nuorisoyhdistyksen sihteeri ja apulaissihteeri
 Nuorisoyhdistyksen rahastonhoitaja ja apulaisrahastonhoitaja
 Nuorisoyhdistyksen musiikkitoiminnan vastuuhenkilö
 Nuorisoyhdistyksen pianisti
 Seikkailijakerhon johtaja
 Nuorisotoiminnan (ambassadors) vastuuhenkilö
 Raamattukoulun koordinaattori
 Lastentyön koordinaattori
 Musiikkitoiminnan koordinaattori
 Kuoronjohtaja tai laulunjohtaja

Säestäjä

Tiedotussihteeri ja tiedotustoimikunta

Koulukasvatusjaoston johtaja/koulun rehtori tai johtajaopettaja⁵

Perhetyön johtaja(t)

Terveystyön johtaja

Vammaistyön koordinaattori

Polunjohtaja ja apulaisjohtaja

Henkilökohtaisen evankelioimistyön johtaja

Henkilökohtaisen evankelioimistyön sihteeri

Rukouspalvelun vastuuhenkilö

Opiskelijatyön johtaja/koordinaattori

Kirjallisuustyön johtaja

Uskonnonvapaustyön johtaja

Sapattikoulutoiminnan johtaja ja apulaisjohtajat

Sapattikoulutoiminnan sihteeri ja apulaissihteeri(t)

Sapattikoululuokkien vastuuhenkilöt

Sapattikoulun lähetystoiminnan sihteeri

Kristillisen vastuun johtaja

Lomaraamattukoulun vastuuhenkilö

Naistyön johtaja

Nuorten aikuisten johtaja

Muut seurakunnan tarpeelliseksi katsomat vastuuhenkilöt

Koti- ja kouluyhdistyksen virkailijat (johtaja ja sihteeri-rahastonhoitaja): Jos vain yksi paikallisseurakunta ylläpitää koulua, paikallisseurakunnan ehdollepanotoimikunta tekee ehdotuksen koulun johtokunnalle, joka päättää henkilövalinnoista. Mikäli enemmän kuin yksi paikallisseurakunta ylläpitää koulua, koulun johtokunta vastaa kokonaan valintaprosessista.

Luvun 10 lisäaineisto

1. Sapattikoulu (ks. s. 119–121) – Yleensä sapattikoulu kestää tunnin ja kymmenen minuuttia. Tämä ei tarkoita sitä eikä piirikunta voisi ohjeistaa toisinkin, kunhan muistetaan jättää riittävästi aikaa lähetystyön esillä pitämiseen ja maailmanlaajuisen työn tarpeiden esittelyyn sekä lähetysuhrille. Vähintään 30 minuuttia tulee varata Raamatun tutkimiselle.

2. Jumalanpalveluksen kulku (ks. s. 119–121) – Jumalanpalveluksen muoto vaihtelee maasta ja kulttuurista toiseen. Seuraavassa on kaksi ehdotusta jumalanpalvelusjärjestykseksi:

Pitempi jumalanpalvelusohjelma

Alkusoitto
 Ilmoitukset
 Jumalanpalveluksen ohjelman suorittajat saapuvat
 Ylistyslaulu
 Hiljentyemisrukous
 Raamatunteksti
 Kiitoslaulu
 Rukous
 Yhteislaulu tai musiikkiesitys
 Uhrilahja
 Pyhityslaulu
 Saarna
 Yhteislaulu
 Päätössiunaus
 Seurakunta seisoo tai istuu hetken hiljaa rukoillen
 Loppusoitto

Lyhyt jumalanpalvelusohjelma

Ilmoitukset
 Yhteislaulu
 Rukous
 Uhrilahja
 Yhteislaulu tai musiikkiesitys
 Saarna
 Yhteislaulu
 Päätössiunaus
 Seurakunta seisoo tai istuu hiljaa rukoillen

3. Jumalanpalveluksen muoto (ks. s. 120) – Kun jumalanpalveluksen ohjelman suorittajat saapuvat ja polvistuvat rukoukseen, seurakunnan tulisi hiljentyneenä rukoilla Jumalan läsnäoloa ja siunausta. Hiljainen ylistyksen henki valmistaa seurakuntaa jumalanpalveluksen eri osioille.

Jumalanpalveluksen kaksi osaa ovat: a) Seurakunnalta tuleva ylistys ja palvonta, jota ilmaistaan lauluin, rukouksin ja uhrilahjoin, ja b) Jumalan sanan saarna.

Henkilö, joka johtaa paimenrukouksessa osallistujat Jumalan kasvojen eteen, suorittaa kenties koko jumalanpalveluksen pyhintä tehtävää. Hänen tulee syvää kunnioitusta tuntien pitää nöyrästi mielessään tehtävänsä tärkeys. Tavallisesti rukousta johtava polvistuu seurakuntaan päin ja seurakunta, jos mahdollista, polvistuu rukoilijaan päin. Rukouksen tulee olla lyhyt, mutta sen tulisi sisältää ylistystä ja kiitosta ja siinä tulisi muistaa sekä osallistujien henkilökohtaisia että koko maailmanlaajuisen kentän tarpeita.

Uhrilahjan antaminen on olennainen osa jumalanpalvelusta. Samalla kun meitä kehoitetaan kumartumaan ”hänen pyhän kirkkautensa eteen”, meitä kehoitetaan myös tuomaan ”hänelle uhrilahjat” (Ps. 96:8, 9). Näin lahjojemme antaminen Jumalalle kuuluu aivan luonnostaan jumalanpalvelustilaisuuteen.

Musiikkiesitys tai yhteislaulu sopii esitettäväksi tässä yhteydessä.

Sitten tulee hetki, jonka tulisi olla yksi tärkeimmistä jumalanpalveluksen osista eli Jumalan lauman ruokkiminen hengellisesti. Jumala saa kunnian silloin, ja seurakunta siunauksen, kun se tulee todella ravituksi ja tuntee, että ”Jumala on tullut kansansa avuksi” (Luuk. 7:16). Saarnaajan tulisi ymmärtää tämän tehtävän pyhyys ja olla hyvin valmistautunut.

Vanhin suunnittelee jumalanpalveluksen yhteistyössä paikallisen pastorin kanssa. Ellei seurakunnalla ole vakinaista pastoria, seurakunnan vanhin on vastuussa jumalanpalveluksesta, ja hänen tulee itse johtaa sitä tai järjestää tehtävä jollekin toiselle. Silloin tällöin voidaan pitää todistus- ja kiitoskokous tai antaa seurakunnan jäsenille tilaisuus kertoa kokemuksistaan henkilökohtaisesta läheystyöstään.

4. Tilaisuuksien ajat (ks. s. 121) – Ulospäin suuntautuvan toiminnan rohkaisemiseksi ylimääräisiä evankelioimistyön kokoontumisia voidaan järjestää muun muassa seuraavilla tavoilla: a) kymmenminuuttinen viikoittain sapattikoulun jälkeen ennen jumalanpalvelusta, tai b) keskellä viikkoa viikoittaisen rukouskouksen yhteydessä. Tällöin tilaisuuden alkuosassa voi olla hengellinen sanoma, jonka jälkeen on rukoustuokio muistaen, että hengellinen hartaudenharjoitus on merkittävä osa hengellistä kasvua ja palveluun valmistautumista. Jäljellä olevan ajan voi käyttää vapaaehtoisten kouluttamiseen palvelutyöhön. Koulutus hengelliseen työhön antaa seurakunnan jäsenille tilaisuuden esittää kysymyksiä ja keskustella ongelmista, joita he kohtaavat palvelutyössään.

Evankelioimistyön kokoontumiset tulee järjestää paikallisiin oloihin sopivalla tavalla. Paikallisseurakunnan evankelioimistyön toimikunnan tulisi huolehtia siitä, että nämä kokoontumiset ovat seurakunnalle hengellisesti kohottavia, herättäviä ja käytännönläheisiä koulutustilaisuuksia. Heidän tulee huolehtia, että näitä tilaisuuksia järjestetään seurakunnassa yhtä usein ja säännöllisesti kuin muitakin seurakunnallisia kokouksia.

5. Jalkojenpesu (ks. s. 121, 122) – Miehillä ja naisilla tulee järjestää eri tilat jalkojen pesua varten. Jos siirtyminen portaiden tai etäisyyksien vuoksi tuottaa vaikeuksia henkilöille, joilla on liikuntarajoitteita, heidän osallistumisestaan tulee helpottaa erityisjärjestelyin. Siellä missä se on sosiaalisesti hyväksyttävää ja missä vaatetus ei aseta rajoituksia, voidaan aviopuolisoille, vanhemmille ja kastetuille lapsille järjestää tilaisuus palvella toisiaan jalkojenpesussa. Seurakunnan johtajien tulee huolehtia henkilö auttamaan ujoja tai arkoja ihmisiä, joille jalkojenpesuparin valitseminen on hämmentävä kokemus.

Jokaisen tulisi pestä huolellisesti kätensä ennen kuin käydään nauttimaan

ehtoollista. Niiden, jotka palvelevat ehtoollisella, tulisi desinfioida kätensä julkisesti hygieniasyistä.

6. Leipä ja viini (ks. s. 122) – Seurakunnan kokoonnuttua jälleen yhteen voidaan laulaa jokin laulu pastorien tai vanhinten asettuessa palvelemaan pöydän ääreen, jolle leipä ja viini (käymätön rypälemehu) on asetettu, ja seurakunnanpalvelijoiden istuutuessa heille osoitetuille paikoille.

Liina poistetaan leipiä päältä.

Sitten voidaan lukea sopiva teksti Raamatusta, esimerkiksi 1. Kor. 11:23, 24, Matt. 26:26, Mark. 14:22 tai Luuk. 22:19, tai voidaan pitää lyhyt saarna mieluummin tässä yhteydessä kuin liian aikaisessa vaiheessa ehtoollistilaisuutta. Saarnan vaikuttavuutta lisää se, jos siinä korostetaan leivän ja viinin merkitystä, jolloin sanoma on vielä osallistujien tuoreessa muistissa leipää ja viiniä jaettaessa.

Palvelusta suorittavat tavallisesti polvistuvat, kun leivälle pyydetään siunausta. Seurakunta voi polvistua tai istua.

Osa leivästä murretaan usein etukäteen, jolloin pastorien tai vanhimpien murrettavaksi jätetään vain pieni pala kullekin lautaselle. (Leipää käsittelevien tulee pestä kätensä huolellisesti jalkojenpesun jälkeen ennen ehtoollista.) Pastorit ja vanhimmat ojentavat sitten leipälautaset seurakunnanpalvelijoille, jotka tarjoilevat seurakunnan jäsenille. Pienessä seurakunnassa pastori tai vanhimmat voivat palvella kaikkia.

Leivän jakamisen aikana voi olla musiikkiesitys, todistuksia, yhteenvedo saarnasta, luentaa, yhteislaulua tai mietiskelymusiikkia.

Jokaisen tulee pitää leipä kädessään, kunnes ehtoollista jakavat ovat saaneet osansa. Kun kaikki ovat asettuneet paikoilleen, tilaisuuden johtaja kehottaa kaikkia nauttimaan leivän yhtä aikaa rukoukseen hiljentyneenä.

Pastori tai vanhin lukee sen jälkeen Raamatusta esimerkiksi 1. Kor. 11:25, 26, Matt. 26:27–29, Mark. 14:23–25 tai Luuk. 22:20. He polvistuvat pyytämään siunausta viinille. Seurakunnanpalvelijat palvelevat jälleen seurakuntaa, ja muutoinkin toimitaan samoin kuin leipää jaettaessa. Kun ehtoollispalvelun toimittajat ovat saaneet osansa, kaikki nauttivat viinin yhdessä.

Vaihtoehtoisesti voidaan siunattu ja murrettu leipä tarjoilla seurakunnalle samalta tarjottimelta viinin kanssa. Ehtoollisella osallistujat ottavat sekä leivän että viinin samanaikaisesti tarjottimelta. Leipä nautitaan ja pidetään hiljainen rukoushetki. Kun viinille on pyydetty siunausta, se nautitaan ja hiljennytään jälleen rukoukseen. Lasit kerätään vasta tilaisuuden jälkeen, mikäli kirkonpenkeissä on paikat niitä varten.

7. Seurakuntakokoukset (ks. s. 125, 126) – Toimintakertomukset voivat sisältää raportit seuraavista seurakunnallisista toiminnoista:

a. Seurakunnan sihteerin kertomus, josta ilmenee seurakunnan nykyinen jäsenmäärä sekä vastaanotettujen samoin kuin muihin seurakuntiin muuttaneiden jäsenten lukumäärä. Kuoleman kautta poistuneet on syytä mainita sekä niiden

lukumäärä, mutta ei välttämättä nimiä, jotka on vuoden aikana jostain syystä poistettu seurakuntayhteydestä [Suomessa eronneiden nimiä ei saa mainita]. Lyhyt selostus seurakunnan johtokunnan kokouksissaan tekemistä päätöksistä kiinnostaa luonnollisesti kaikkia seurakunnan jäseniä.

b. Seurakunnan henkilökohtaisen evankelioimistyön johtajan kertomus ulospäin suuntautuvasta työstä mukaan luettuna avustustyö sekä mahdolliset tulevaisuutta koskevat toimintasuunnitelmat. Tämän jälkeen evankelioimistyön sihteerin esittää kertomuksensa.

c. Rahastonhoitajan talouden seurantaraportti, josta ilmenee vastaanotettujen ja piirikunnalle lähetettyjen kymmenysten määrä, selvitys vastaanotetuista ja edelleen lähetetyistä uhrilahjoista sekä paikallisseurakunnan omaan toimintaan vastaanotetuista ja käytetyistä varoista.

d. Seurakuntapalvelun kertomus vierailuista jäsenten luo, vähäosaisten hyväksi tehdystä työstä ja muista sen toimialaan kuuluvista tehtävistä.

e. Nuorisoyhdistyksen sihteerin kertomus seurakunnan nuorten ulospäinsuuntautuvasta työstä ja muusta nuorten toiminnasta.

f. Sapattikoulun sihteerin kertomus, joka sisältää sapattikoulun jäsenmäärän ja muita sapattikoulua koskevia asioita.

g. Rahastonhoitajan kertomus koulun taloudellisesta tilanteesta ja koulun tarpeista.

h. Koulun rehtorin tai opettajan kertomus, josta ilmenevät oppilaiden lukumäärä, koulutoiminnan edistyminen, koululaisten kasteet ja tuloksia lasten osallistumisesta seurakunnallisiin toimintamuotoihin.

i. Koti- ja koulu yhdistyksen johtajan kertomus yhdistyksen toimista ja tarpeista.

j. Viestintäsihteerin kertomus, jossa ilmenee, miten paikallisseurakunta on näkynyt lehdistössä, radiossa, televisiossa ja muissa tiedotusvälineissä.

8. Muut johtokunnan nimeämät toimikunnat (ks. s. 130) – Myös muiden johtokunnan alaisten toimikuntien tai työryhmien johtajien tulisi raportoida säännöllisesti. Esimerkiksi suuren seurakunnan johtokunta voi nimetä toimikunnan suunnittelemaan evankelioimistyötä. Tähän toimikuntaan kuuluvat toimintansa seurakunnan ulkopuolelle suuntaavien toimintamuotojen johtajat. Sen puheenjohtajana toimii seurakunnan vanhin. Toimikunta on vastuussa seurakunnan johtokunnalle ja sen tehtävänä on myös huolehtia siitä, että tämä toimintamuoto toteuttaa lähetysohjelmia koordinoitusti.

9. Nuorisotyön materiaalit (ks. s. 131) – Nuorisotyön materiaalia saa osaston, unionin ja piirikunnan nuorisotyön jaostoista. Näihin kuuluu mm. pääkonferenssin neljänneksittäin julkaisema *Youth Ministry Accent*. Englanninkielistä materiaalia nuorisotyön avuksi löytyy myös Adventist Book Centeristä.

Luvun 11 lisäaineisto

1. Kristillisen vastuun jaoston materiaalit (ks. x. 135) – Lisätietoja piirikunnan [Suomessa Unioni] kristillisen vastuun jaostosta.

Englanninkielistä materiaalia:

- *Steps to Discipleship* (2009). Silver Spring, Md.: Stewardship Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists.
- Trans-Euroopan osaston kristillisen vastuun jaosto
- www.adventiststewardship.com

2. Talousarvion malli⁶ (ks. s. 137) – Seuraavaa talousarviomallia voidaan soveltaa kunkin paikallisseurakunnan tilanteen mukaan. Talousarvioon on hyvä sisällyttää vertailun vuoksi edellisen toimikauden talousarvio sekä toteutuma (niitä ei ole sisällytetty tähän tilanpuutteen vuoksi).

Malli seurakunnan talousarvioksi

Varsinainen toiminta:

TUOTOT

Liittouhrit 70 %	3900	
Piirikunnan avustukset	800	
Lahjoitukset evankelioivaan toimintaan	550	5250

KULUT

Evankelioiva toiminta:

Kokoussarjat	-1600	
Sapattikoulu	-100	
Henkilökohtainen evankelioimistyö	-200	
Nuorisotyö	-300	
Lastentyö	-300	
Radiotyö	-300	-2800

Kiinteistön hoitokulut:

Maavuokra	-1100	
Ulkoalueet	-150	
Siivous	-80	
Lämmitys	-3300	
Vesi ja jätevesi	-500	
Sähkö	-1000	
Jätehuolto	-300	
Vahinkovakuutukset	-100	

Kiinteistövero	-1300	
Vuosikorjaukset	-800	
Kaluston ja laitteiston korjaukset	-30	
Muut hoitokulut	-40	-8700
Yleiskulut:		
Puhelin ja internet	-80	
Ilmoitukset	-330	
Tarjoilu	-90	
Toimistotarvikkeet	-30	
Pankin kulut	-20	
Muut yleiskulut	-30	-580
VARAINHANKINTA:		
Tuotot		
Lahjoitukset seurakunnalle	1800	
Myyjäistuotot	450	
Kirjallisuuden myyntituotot	400	2650
Kulut		
Myyjäiskulut	-80	
Kirjallisuuden ostot	-140	-220
SIJOITUS- JA RAHOITUSTOIMINTA:		
Tuotot		
Korkotuotot	10	
Vuokratuotot	4400	4410
Kulut		
Korkokulut	-10	-10
YLIJÄÄMÄ/ALIJÄÄMÄ	0	

Viitteet

- 1 Suomessa rekisteriä vihkimisoikeuksista ylläpitää maistraatti. Avioliittoon vihkimisoikeuden hakemisesta maistraatista päättää Suomen Adventtikirkon hallitus, ja sen voi saada työsuhteessa tai eläkkeellä oleva vihitty tai valtuutettu pastori.
- 2 Suomessa paikallisseurakuntien sihteerit saavat tällaisen luettelon, joka on ote jäsenrekisteristä, Unionista säännöllisin väliajoin. Sihteerin tulee ilmoittaa henkilö- ja osoitetietojen muutokset Unionin jäsenrekisterinhoitajalle. Unioni neuvoo pöytäkirjan, jäsenluettelon ja muiden vastaavien asiakirjojen laidinnassa.
- 3 Suomenkielisessä käännöksessä ei ole lueteltu kaikkia niitä tehtäviä mitä englanninkielisessä on.
- 4 Suomen Adventtikirkon koulutoimi hallinnoi kristillisiä kouluja, koska adventtikirkko on virallinen koulutuksenjärjestäjä. Paikallisseurakunnat voivat esittää edustajansa nimen koulutoimen johtokunnan hyväksyttäväksi paikallisen koulun johtokuntaan.

- 5 Suomen Adventtikirkon koulutoimi hallinnoi kristillisiä kouluja, koska adventtikirkko on virallinen koulutuksenjärjestäjä. Täten paikallisseurakunta ei valitse kristillisen koulun rehtoria tai sen opettajia.
- 6 Malli on sovellettu Suomeen.

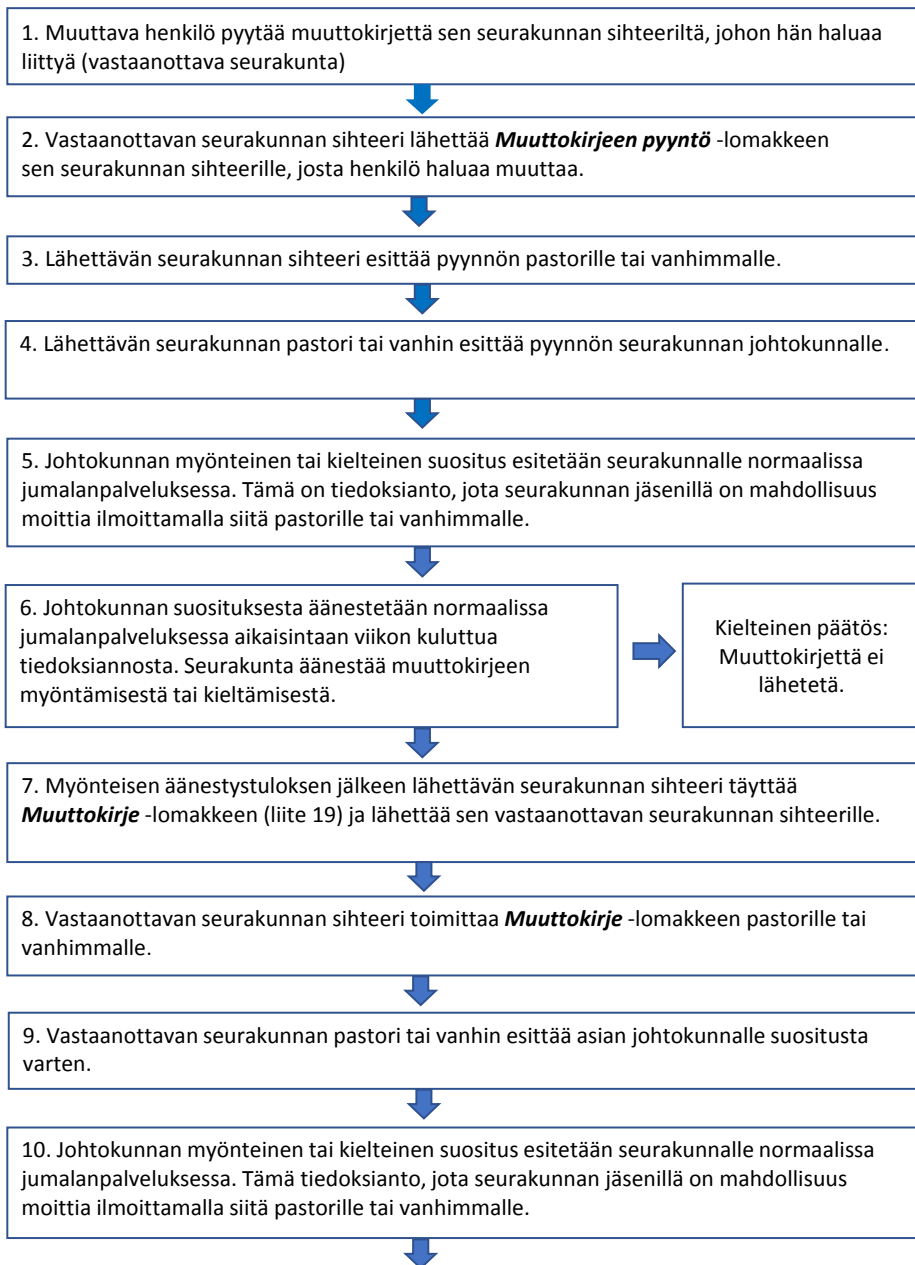
Ellen G. Whiten kirjat ja lyhenteet

Aikakausien Toivo (The Desire of Ages)	-	AT
Ajankohtainen työ (Colporteur Ministry)	-	AKT
Alfa ja omega	-	AkT
Apostolien teot (The Acts of the Apostles)	-	ApT
Armahdettu ja pyhitetty (The Sanctified Life)	-	ApT
Elämä ja kasvatus (Education)	-	EK
Elävä usko (Christian Service)	-	EU
Ettemme eksyisi (Selected Messages, book 2, section I and II)	-	EE
Hengellisiä kokemuksia (Early Writings)	-	HK
Herätyksen aika (Spiritual Gifts, volume II)	-	HA
Kodin ihanteita (The Adventist Home)	-	KI
Kolportööri-evangelista (Colporteur Evangelist)	-	KE
Kristillisiä kokemuksia ja opetuksia (Christian Experience and Teaching)	-	KKO
Kristuksen vertaukset (Christ's Object Lessons)	-	KV
Kun Pyhä Henki tulee (Ye Shall Receive Power)	-	KPH
Lunastuksen historia (The Story of Redemption)	-	LH
Maranata, Herramme tulee (Maranatha, the Lord is Coming)	-	M
Patriarkat ja profeetat (Patriarchs and Prophets)	-	PP
Profeetat ja kuninkaat (Prophets and Kings)	-	PK
Päivästä päivään (The Faith I Live By)	-	Päi
Raittius (Temperance)	-	R
Rakkaudella Isältä (AT:n lyh.) (From Heaven with Love)	-	RI
Sanomia nuorisolle (Messages to Young People)	-	SN
Suuren Lääkärin seuraajana (The Ministry of Healing)	-	SLS
Suuri taistelu (The Great Controversy)	-	ST
Suuri taistelu, taskupainos (From Here to Forever)	-	ST tp
Tie Jeesuksen luo (Steps to Jesus)	-	TJL
Tie Kristuksen luo (Steps to Christ)	-	TKL
Todistusaarteita (Testimonies for the Church)	-	Ta
Turvassa kriisin keskellä (Last Day Events)	-	TKK
Vuorisaarna (Thoughts From the Mount of Blessing)	-	Vs
Acts of the Apostles, The (Apostolien teot)	-	AA
Adventist Home, The (Kodin ihanteita)	-	AH
Bible Commentary (The Seventh-day Adventist)	-	BC
Bible Dictionary (The Seventh-day Adventist)	-	BD
Child Guidance	-	CG
Christian Experience and Teaching (Kristillisiä kokemuksia ja opetuksia)	-	CET
Christian Service (Elävä usko)	-	ChS
Christ's Object Lessons (Kristuksen vertaukset)	-	COL
Colporteur Evangelist (Kolportööri-evangelista)	-	CEv
Colporteur Ministry (Ajankohtainen työ)	-	CM
Conflict and Courage	-	CC
Counsels for the Church	-	CCh
Counsels on Diet and Foods	-	CD
Counsels on Health	-	CH
Counsels on Stewardship	-	CS
Counsels on Sabbath School Work	-	CSW
Counsels to Parents, Teachers, and Students	-	CT
Counsels to Writers and Editors	-	CW
Country Living	-	CL
Desire of Ages, The (Aikakausien Toivo)	-	DA
Early Writings (Hengellisiä kokemuksia)	-	EW
Education (Elämä ja kasvatus)	-	Ed
Evangelism	-	Ev
Faith and Works	-	FW

Faith I Live By, The (Päivästä päivään)	-	FLB
From Heaven with Love (Rakkaudella Isältä)	-	HLv
From Here to Forever (Suuri taistelu, taskupainos)	-	HF
Fundamentals of Christian Education	-	FE
General Conference Bulletin	-	GCB
Great Controversy, The (Suuri taistelu)	-	GC
God's Amazing Grace	-	AG
Gospel Workers	-	GW
In Heavenly Places	-	HP
Last Day Events (Turvassa kriisin keskellä)	-	LDE
Letters to Young Lovers	-	LYL
Life Sketches of Ellen G. White	-	LS
Lift Him Up	-	LHU
Manuscript, E. G. White	-	Ms
Manuscript Releases	-	MR
Maranatha, the Lord is Coming (Maranata, Herramme tulee)	-	Mar
Medical Ministry	-	MM
Messages to Young People (Sanomia nuorisolle)	-	MYP
Mind, Character and Personality	-	MCP
Ministry of Healing, The (Suuren Lääkärin seuraajana)	-	MH
My Life Today	-	ML
Our High Calling	-	OHC
Patriarchs and Prophets (Patriarkat ja profeetat)	-	PP
Prophets and Kings (Profeetat ja kuninkaat)	-	PK
Publishing Ministry, The	-	PM
Reflecting Christ	-	RC
Retirement Years, The	-	RY
Review and Herald	-	RH
Sanctified Life, The (Armahdettu ja pyhitetty)	-	SL
Selected Messages (Ettemme eksiysi, kirja 2, osat I ja II)	-	SM
Signs of the Times	-	ST
Sons and Daughters of God	-	SD
Spirit of Prophecy, The	-	SP
Spiritual Gifts (Herätyksen aika, osa II)	-	SG
Steps to Christ (Tie Kristuksen luo)	-	SC
Steps to Jesus (adapted from SC) (Tie Jeesuksen luo)	-	SJ
Story of Redemption, The (Lunastuksen historia)	-	SR
Temperance (Raittius)	-	Te
Testimonies for the Church	-	T
Testimonies on Sexual Behaviour, Adultery, and Divorce	-	TSB
Testimonies to Ministers and Gospel Workers	-	TM
Testimony Treasures (Todistusaarteita)	-	TT
That I May Know Him	-	TMK
This Day With God	-	TDG
Thoughts From the Mount of Blessing (Vuorisaarna)	-	MB
Truth About Angels, The	-	TA
Upward Look, The	-	UL
Voice in Speech and Song, The	-	VSS
Welfare Ministry	-	WM
Ye Shall Receive Power (Kun Pyhä Henki tulee)	-	YRP
Youth's Instructor, The	-	YI

Suomenkielisen laitoksen liitteet

A. Jäsenen siirto paikallis seurakunnasta toiseen



11. Johtokunnan suosituksesta äänestetään normaalissa jumalanpalveluksessa aikaisintaan viikon kuluttua tiedoksiannosta. Seurakunta äänestää muuttokirjeen hyväksymisestä tai hylkäämisestä.



Hylkäävä päätös:
Muuttokirje palautuu lähettävälle seurakunnalle.



12. Hyväksyvän äänestystuloksen jälkeen sihteeri lisää uuden jäsenen nimen seurakunnan jäsenluetteloon. Seurakuntaan liittämispäivämääräksi merkitään äänestyspäivämäärä.



13. Vastaanottavan seurakunnan sihteeri täyttää **Jäsenmuuton vahvistus** -lomakkeen ilmoittaakseen uuden jäsenen muuton hyväksymisestä ja lähettää sen lähettävän seurakunnan sihteerille.



14. Lähettävän seurakunnan sihteeri merkitsee henkilön poistetuksi seurakunnasta samalla päivämäärällä kuin vastaanottava seurakunta on hänet äänestänyt jäsenekseen.

Huomaa! Muuttokirjeen voimassaoloaika: kotimaassa 3 kk, ulkomailla 6 kk.

Tässä ajassa muuttoprosessi tulisi olla selvitetty. Sihteeri raportoi seurakuntien väliset jäsenmuutot seuraavassa jäsenraportissa Suomen Adventtikirkon jäsenrekisteriin.

Ulkomailta kirjeellä muuttaneet jäsenet merkitään jäsenraportissa kohtaan "Kirjeellä ulkomailta".

B. Lahjakirjat ja testamentit

Merkittävä ja arvokas tapa tukea Jumalan työtä on lahjakirjan tai testamentin tekeminen adventtikirkon hyväksi. Suomen Adventtikirkko rekisteröitynä uskonnollisena yhdyskuntana on yhdyskuntajärjestyksensä 4 §:n mukaan oikeutettu ottamaan vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Tämän vuoksi testamentin/lahjan saajaksi tulee merkitä Suomen Adventtikirkko. Testamenttiin/lahjakirjaan voi lisäksi halutessaan täsmentää tarkemman käyttökohteen adventtikirkon sisällä.

Lahjakirja

Henkilö voi lahjoittaa omaisuuttaan Jumalan työn hyväksi jo eläessään. Kiinteistöä lahjoitettaessa julkisen kaupanvahvistajan tulee olla paikalla ja vahvistaa lahjakirja samalla tavoin kuin kiinteistön kauppakirja. Suositeltavaa on, että myös irtaimen omaisuuden lahjoitus tehdään kirjallisesti.

Testamentti

Testamentilla henkilö määrää omaisuudestaan kuolemansa jälkeen. Laatumalla testamentin annat jälkipolville selkeät ohjeet omaisuutesi jakamisesta ja käyttämisestä. Testamentti takaa henkilökohtaisen tahtosi toteutumisen. Rintaperillisillä (eli lapsilla ja lastenlapsilla) on kuitenkin aina oikeus saada lakiosuutena puolet varsinaisesta perintöosuudestaan, jolloin testamentilla pystyy määräämään puolesta omaisuudesta. Jos testamenttia ei ole, omaisuus jaetaan Suomen lain mukaisesti perillisille. Jos perillisistä ei ole, omaisuus menee Suomen valtiolle.

Testamentin muotovaatimukset

1. Kirjallisuusvaatimus

Testamentti voi olla käsin tai koneella kirjoitettu. Suositeltavaa on kirjoittaa testamentti koneella ja tulostaa se allekirjoituksia varten. Näin ei jää epävarmuutta sisällöstä käsialan epäselvyyden vuoksi.

2. Testamenttaajan allekirjoitus

Allekirjoitus on yksi tärkeimmistä muotovaatimuksista, jolla tekijä varmistaa testamentin olevan hänen oma tahdonilmaisunsa. Allekirjoittamaton testamentti ei ole pätevä, eikä toista henkilöä voi valtuuttaa allekirjoittamaan sitä.

3. Todistajat

Todistajia tulee olla kaksi, ja heidän tulee olla 15 vuotta täyttäneitä ja sielullisesti

terveessä ymmärryksessä. Todistajien tulee olla yhtä aikaa läsnä. Ei riitä, että todistajat käyvät eri aikoina todistamassa allekirjoitetun testamentin. Todistajien tulee tietää allekirjoittavansa testamenttia, mutta testamentin sisältöä heille ei tarvitse ilmoittaa. Tietyissä tilanteissa voi olla hyvä ilmoittaa todistajille testamentin sisältö, sillä todistajien tehtäviin kuuluu myös varmistaa, että testamentti vastaa testamenttaajan tahtoa, ja ettei sisältö vaikuta poikkeukselliselta.

Todistajien tulee olla myös esteettömiä. Puoliso, sukulaiset tai muut testamentin hyödynsaajat eivät voi olla todistajina. Suositeltavaa on ottaa todistajiksi esimerkiksi tuttu pariskunta tai naapurit, edellyttäen, että nämä eivät ole mitään sukua testamenttaajalle itselleen tai testamentinsaajille. Emme suosittele, että seurakunnan työntekijät ja paikallisseurakunnan vastuunkantajat toimivat testamentin todistajina. Todistajat voivat olla keskenään sukua. Todistajien merkinnän osalta on hyvä käyttää alla olevaa esimerkkitekstiä, jolloin se varmasti täyttää muotovaatimukset.

4. Testamentin muutokset

Testamenttiin ei kannata enää allekirjoituksen jälkeen tehdä uusia kirjauksia tai muutoksia, vaan aina täytyy tehdä uusi testamentti. Ajallisesti viimeksi tehty testamentti on voimassa oleva eli se kumoaa aiemmat testamentit, ellei kyseessä ole testamentin osittainen muuttaminen.

Testamentin laatiminen on erittäin muotosidonnaista. Jos muotovaatimuksia ei ole noudatettu, voidaan testamentti myöhemmin julistaa pätemättömäksi. Jos tunnet epävarmuutta tai haluat sisällyttää testamenttiin monimutkaisia määräyksiä, on parasta olla etukäteen yhteydessä omaan lakimieheen tai kääntyä Suomen Adventtikirkon puoleen, joka tarvittaessa antaa lainopillista neuvontaa. Alla oleva testamenttimalli soveltuu tilanteeseen, jossa henkilöllä ei ole rintaperillisiä ja hän haluaa testamentata koko omaisuutensa Suomen Adventtikirkon hyväksi.

Testamentti pitää säilyttää varmassa paikassa, mistä se löydettävissä. Suomen Adventtikirkolle osoitetut testamentit voi halutessaan lähettää säilytettäväksi sen keskushallinnon toimistoon.

Testamentti

Minä koko nimi, henkilötunnus ilmoitan täten viimeisen tahtoni ja testamenttini olevan, että kaikki omaisuuteni, olkoonpa se minkä nimistä tai laatuista tahansa, on kuolemani jälkeen menevä täydellä **omistusoikeudella Suomen Adventtikirkolle**.

_____ ssa _____ kuun _____ päivänä 20 _____

Nimikirjoitus

Nimen selvennös

Ammatti

Kotipaikkakunta

Vartavasten kutsuttuina ja yhtäikaa läsnä olevina todistamme täten, että _____, jonka henkilökohtaisesti tunnemme, on tänään terveellä ja täydellä ymmärryksellä sekä vapaasta tahdostaan ilmaissut edellä olevan sisältävän hänen viimeisen tahtonsa ja testamenttinsa sekä että **hän samalla kertaa on tämän testamenttinsa omakätisesti allekirjoittanut.**

Paikka ja aika edellä mainitut.

Nimikirjoitus:

Nimikirjoitus

Nimen selvennös

Nimen selvennös

Ammatti

Ammatti

Kotipaikkakunta

Kotipaikkakunta

C. Suomenkielistä materiaalia

Suomen Adventtikirkon internetsivut: www.adventtikirkko.fi tai www.adventist.fi

Suomen Adventtikirkon online-sivut, joilla on uutisia ja tiedotteita:
www.nykyaika.fi

Suomen Adventtikirkon seurakunta- ja lähetyislehti: Nykyaika, tilaukset
p. 050 342 2342 tai tilaukset@adventtikirkko.fi

Media7 Raamattuopisto, kirjeitse ja internetissä käytäviä kursseja:
p. 040 020 0770 tai www.raamattuavautuu.fi

Paikallisseurakunnan vastuuhenkilöille oppaita Unionin toimistosta
p. 050 361 1184.

Rahastonhoitajan käsikirja

Seurakunnan vanhimman käsikirja

Sihteerin kansio

Katso jaostojen tuottama materiaali Lisäaineistosta s. 177 alkaen.

Kysymykset tästä aineistosta Suomen Adventtikirkon pääsihteerille:
paasihteerit@adventtikirkko.fi

